

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

57. årgang

15. april 2014

Indhold

I Beslutninger og resolutioner, henstillinger og udtalelser

BESLUTNINGER OG RESOLUTIONER

Regionsudvalget

104. plenarforsamling den 28. og 29. november 2013

2014/C 114/01	Regionsudvalgets resolution — Regionsudvalgets politiske prioriteter for 2014 på grundlag af Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram	1
---------------	---	---

UDTALELSER

Regionsudvalget

104. plenarforsamling den 28. og 29. november 2013

2014/C 114/02	Regionsudvalgets udtalelse — Rapport om unionsborgerskab 2013	6
2014/C 114/03	Regionsudvalgets udtalelse — EU-retningslinjer for statsstøtte til lufthavne og luftfartsselskaber	11
2014/C 114/04	Regionsudvalgets udtalelse — Merværdien af makroregionale strategier	18
2014/C 114/05	Regionsudvalgets udtalelse — Handlingsplan for en konkurrencedygtig og bæredygtig stålindustri i Europa	23
2014/C 114/06	Regionsudvalgets udtalelse — Sport, handicap, fritid	27
2014/C 114/07	Regionsudvalgets udtalelse — Statsstøtte til fiskeri og akvakultur	33
2014/C 114/08	Regionsudvalgets udtalelse — Strategiske retningslinjer for en bæredygtig udvikling af akvakultursektoren i EU	37

III Forberedende retsakter

REGIONSUDVALGET

104. plenarforsamling den 28. og 29. november 2013

2014/C 114/09	Regionsudvalgets udtalelse — Forskere, studerende, volontører og andre grupper af tredjelandstatsborgere.	42
2014/C 114/10	Regionsudvalgets udtalelse — Den Europæiske Unions Solidaritetsfond	48
2014/C 114/11	Regionsudvalgets udtalelse — En ramme for EU's fremtidige havnepolitik	57
2014/C 114/12	Regionsudvalgets udtalelse — Strategier for integration af romaer.	73
2014/C 114/13	Regionsudvalgets udtalelse — Direktiv om elektronisk fakturering og ende-til-ende e-indkøb.	79
2014/C 114/14	Regionsudvalgets udtalelse — Øget samarbejde mellem offentlige arbejdsformidlinger	85
2014/C 114/15	Regionsudvalgets udtalelse — Pakken om »intelligente grænser«	90
2014/C 114/16	Regionsudvalgets udtalelse — Forordning om offentlig kontrol.	96

I

(Beslutninger og resolutioner, henstillinger og udtalelser)

BESLUTNINGER OG RESOLUTIONER

REGIONSUDVALGET

104. PLENARFORSAMLING DEN 28. OG 29. NOVEMBER 2013

Regionsudvalgets resolution — Regionsudvalgets politiske prioriteter for 2014 på grundlag af Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram

(2014/C 114/01)

REGIONSUDVALGET

- under henvisning til meddelelsen om Kommissionens arbejdsprogram for 2014 ⁽¹⁾,
- under henvisning til Regionsudvalgets resolution af 4. juli 2013 om dets prioriteter for 2014 set i relation til Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram ⁽²⁾,
- under henvisning til samarbejdsprotokollen mellem Kommissionen og Regionsudvalget, der blev undertegnet den 16. februar 2012,

Vigtigste politiske prioriteter for 2014

1. anser de vigtigste udfordringer for Den Europæiske Union for at være skabelse af bæredygtig vækst og sikring af social, økonomisk og territorial samhørighed, jobskabelse og styrkelse af borgernes tillid til det europæiske projekt;
2. opfordrer til en øget koordinering af de økonomiske og sociale politikker med det formål at overvinde forskellen i konkurrenceevne medlemsstaterne imellem; gentager, at det haster med at få bragt ungdomsarbejdsløsheden ned og modvirke de eksisterende geografiske uligheder mellem EU's regioner, således at yderligere tab af menneskelig kapital forebygges;
3. opfordrer til en grundig midtvejsevaluering af EU 2020-strategien i 2014 baseret på inddragelsen af: i) en territorial dimension, der giver mulighed for subnationale mål, der er i tråd med de forskellige regionale forhold, ii) en forvaltning, der involverer de lokale og regionale myndigheder i fastsættelsen af mål og strategiens gennemførelse, iii) tilstrækkelige midler til langsigtede investeringer, som ikke bør ofres af hensyn til mål for finanspolitisk konsolidering;
4. fremhæver den centrale rolle, som den demokratiske proces spiller i Den Europæiske Union i valgåret 2014, og vil arbejde videre med sit bidrag til den igangværende debat om EU's fremtid med det formål at styrke de lokale og regionale myndigheders rolle i integrationsprocessen; vil derfor skabe fremdrift i enhver debat om traktatreformer gennem tilrettelæggelse af politiske debatter og større synlighed for nærhedsprincippet og idéen om flerniveaustyring som vigtige redskaber i forbindelse med opfyldelsen af disse målsætninger;
5. opfordrer — med henvisning til nærhedsprincippet som et anerkendt middel til at sikre, at politiske beslutninger træffes så tæt på borgerne som muligt — Kommissionen til i sine forslag til retsakter bedre at godtgøre merværdien af en EU-indsats; fremhæver det bidrag, det agter at yde til nærhedsovervågningen af de EU-initiativer i Kommissionens arbejdsprogram for 2014, som har en lokal eller regional dimension;

⁽¹⁾ COM(2013) 739 final.

⁽²⁾ CdR 4044/2013.

6. bifalder Kommissionens fokus på resultater og gennemførelse og giver tilsagn om at bidrage til en styrkelse af konsekvensanalysens territoriale dimension.

Den Økonomiske og Monetære Union

7. Regionsudvalget understreger, at det er nødvendigt at styrke koordineringen af de økonomiske politikker og mener derfor, at de regionale og lokale myndigheder bør inddrages i den europæiske semesterproces på medlemsstatsniveau. Regionsudvalget bør inddrages på EU-institutionsplan;

8. bifalder, at det anerkendes, at der er behov for at styrke ØMU's sociale dimension, navnlig ved hjælp af Kommissionens forslag om oprettelse af en resultatavle over de vigtigste beskæftigelsesmæssige og sociale indikatorer, som skal inddrages i proceduren i forbindelse med makroøkonomiske ubalancer (PMU); forventer, at Kommissionen vil se nærmere på spørgsmålet om kvaliteten af de offentlige udgifter;

9. afventer Kommissionens presserende nødvendige forslag om forberedelse af Bankunionen gennem en reform af den europæiske banksektor, som tager sigte på at forbedre »corporate governance« ved at give mulighed for effektiv afvikling og genopretning af banker, styrke bankernes kapital, fokusere på långivning til realøkonomien, og som vil indebære en obligatorisk adskillelse af bankernes detailbankvirksomhed og investeringsbankvirksomhed;

10. støtter alle bestræbelser på at fuldføre Bankunionen under hensyntagen til dens lokale og regionale dimension og den nøglerolle, som de regionale banker spiller for tilvejebringelse af kapital til små og mellemstore virksomheder og offentlige investeringsprojekter.

Vækst, beskæftigelse og inklusion

11. Regionsudvalget er enig med Kommissionen i, at arbejdsløshedsprocenten, navnlig blandt unge, stadig befinder sig på et niveau, der er økonomisk og socialt uholdbart; opfordrer Kommissionen til at involvere og tage hensyn til god praksis hos de lokale og regionale myndigheder i forslagene til fremme af ungdomsbeskæftigelsen; bifalder, at bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed, som er en reel trussel mod den europæiske sociale model, er en hovedprioritet, og noterer sig ungdomsgarantiens betydning som et middel til at sikre lige muligheder for unge på arbejdsmarkedet;

12. bifalder Kommissionens bebudede pakke om arbejdskraftmobilitet, som vil have fokus på en bedre koordinering af de sociale sikringsordninger på tværs af medlemsstaterne, men mener, at det først er nødvendigt at bryde dødvandet omkring håndhævelsen af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere⁽³⁾. Dette kan kræve ændrede foranstaltninger til bekæmpelse af svig, såsom suspension af anerkendelsen af A1-attesten. Regionsudvalget forventer også, at den kommende pakke vil indeholde et lovgivningsmæssigt forslag om information og høring af arbejdstagerne i forbindelse med foregribelse og forvaltning af omstruktureringer samt forslag til en bedre koordinering af arbejdstilladelser;

13. støtter Europa-Parlamentets indsats for at revidere trojkasystemet med det formål at garantere demokratisk kontrol og ansvarlighed;

14. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at benytte de nye FFR-programmer til at imødegå de demografiske udfordringer, til at muliggøre en bedre balance mellem arbejds- og familieliv og til at fremme social samhørighed;

15. bifalder indsatsen for at modernisere statsstøttepolitikken med det formål at afstemme den bedre med EU 2020-strategien og reducere bureaukratiet med tanke på, at målet først og fremmest bør være at forbedre konkurrenceevnen for de regioner, der er mindst udviklede i henseende til industri og erhvervsliv og som slås med høj arbejdsløshed. Regionsudvalget gentager imidlertid sin anmodning til Kommissionen om formelt at blive hørt vedrørende de yderligere forslag til retningslinjer for EU's statsstøtteregler og navnlig vedrørende de retningslinjer, der for øjeblikket forberedes på infrastrukturområdet;

16. bifalder den planlagte EU-lov om tilgængelighed og fremhæver, at varer og tjenesters tilgængelighed er en nøgelfaktor for handicappedes livskvalitet.

⁽³⁾ Forslag til direktiv om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, COM(2012) 131 final.

Samhørighedspolitik

17. Regionsudvalget opfordrer Kommissionen til at fremme og kortlægge de lokale og regionale myndigheders inddragelse i færdiggørelsen af partnerskabsaftalerne og de relaterede operationelle programmer på grundlag af forordningernes anvendelse og adfærdskodekset og anmoder om, at der aflægges en rapport om disse forhold senest i februar 2014. Partnerskabsaftalerne skal blive omdrejningspunktet i flerniveaustyringen af gennemførelsen af EU 2020-strategien eller andre europæiske strategier for vækst og beskæftigelse;

18. bemærker stigningen i antallet af ukoordinerede EU-initiativer, der påvirker byudviklingspolitikken; opfordrer til, at der udarbejdes en hvidbog om en integreret dagsorden for byerne i EU og udtrykker ønske om at deltage i denne proces;

19. giver tilsagn om at følge gennemførelsen af foranstaltninger under søjlen for udvikling af landdistrikter under den reformerede fælles landbrugspolitik nøje, navnlig hvad angår diversifikation og modernisering af de økonomiske aktiviteter i landdistrikterne, og støtte et tæt samarbejde mellem land- og bykommuner ved hjælp af territoriale funktionelle partnerskaber;

20. opfordrer kraftigt medlemsstaterne og Kommissionen til at vurdere udviklingen af nye makroregionale strategier med udgangspunkt i de fælles udfordringer og muligheder for de berørte geografiske områder og deres europæiske merværdi; fremhæver betydningen af at strømline de nuværende forvaltningsstrukturer og styrke anvendelsen af princippet om flerniveaustyring.

EU's budget

21. Regionsudvalget gentager sin opfordring til at revidere den nuværende ordning med egne indtægter, sådan som traktaten åbner mulighed for, som et middel til at nedbringe medlemsstaternes direkte bidrag til EU's budget, for at øge gennemsigtigheden og for at garantere bæredygtighed i EU's finanser; forventer derfor, at der nedsættes en gruppe på højt niveau om egne indtægter med mandat til at forslå reformer med henblik på midtvejsrevisionen af den flerårige finansielle ramme;

22. forpligter sig til at udarbejde en udtalelse om EU-budgettets gennemførelse, der indeholder en horisontal undersøgelse af brugen af EU-midler set i de lokale og regionale myndigheders perspektiv;

23. påpeger manglen på en sammenhængende vision for de budgetmidler, der er tilgængelige for EU 2020-strategien og gentager, at synergieffekten mellem budgetterne på EU-, på nationalt og på subnationalt niveau er afgørende for målopfyldelsen; giver udtryk for sin bekymring for krisens følgevirkninger med hensyn til omfanget af finansielle ressourcer til finansiering af langsigtede investeringer og anmoder Kommissionen om at undersøge dette aspekt inden for rammerne af midtvejsevalueringen af EU 2020-strategien.

Landbrug og havpolitik

24. Regionsudvalget anmoder Kommissionen om at revidere direktiv 2004/18/EF om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, således at begrebet »lokalt produceret« kan blive et standardudvælgelseskriterium i udbud vedrørende levering af fødevarer til f.eks. skoler, plejehjem og offentlige instanser ⁽⁴⁾;

25. opfordrer til en omhyggelig evaluering af den territoriale virkning af alle forslag om at fjerne markedsreguleringsmekanismer inden for landbruget, herunder bilaterale handelsaftaler og associeringsaftaler og til, at man undersøger, hvorvidt disse forslag er i strid med Lissabontraktatens mål om territorial samhørighed.

Transport

26. Regionsudvalget anmoder Kommissionen om at overvåge, at de regionale og lokale myndigheder inddrages i styringsplatformene for de prioriterede korridorer i hovedtransportnettet, og om at støtte disse myndigheders deltagelse i udarbejdelsen af projekter, som har indvirkning på deres respektive områder eller har en grænseoverskridende dimension;

27. vil deltage aktivt i Kommissionens initiativer på transportområdet, som fremmer effektiv anvendelse af multimodale transportnetværk og bidrager til at konsolidere det fælles europæiske jernbaneanråde og det fælles europæiske luftrum.

⁽⁴⁾ Se CdR 341/2010.

Miljø, klimaændringer og energi

28. Regionsudvalget opfordrer Kommissionen til at opstille en ny ambitiøs klima- og energipolitisk ramme for perioden op til 2030, der omfatter retligt bindende mål for drivhusgasemissioner, energieffektivitet og vedvarende energi;
29. opfordrer til, at der etableres solide EU-lovrammer for adgangen til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet og jordbundsbeskyttelse;
30. forventer, at Kommissionens initiativ vedrørende ressourceeffektivitet og affald ikke alene vil opstille indikatorer for ressourceeffektivitet, men også mål baseret på disse indikatorer;
31. anmoder Kommissionen om at sikre, at revisionen i 2014 af affaldslovgivningen og af de eksisterende mål om at forebygge, genbruge, genindvinde, genudnytte og om at undgå deponering, der indgår som et element i Kommissionens ressourceeffektivitets- og affaldsinitiativ, tager behørig højde for udvalgets perspektivudtalelse, som blev udarbejdet efter anmodning af Kommissionen. Revisionen bør leve op til de tilstræbte mål i køreplanen for ressourceeffektivitet, som baner vejen for en økonomi, der er baseret på genbrug og genindvinning; opfordrer til, at der i forbindelse med revisionen i 2014 lægges særlig vægt på plasticaffald under hensyntagen til udvalgets udtalelse om dette emne;
32. forventer, at Kommissionen fremsætter forslag om en ambitiøs dagsorden for gennemførelsen af et fuldt integreret og konkurrencedygtigt indre marked for energi; anmoder Kommissionen om at fremme foranstaltninger, der kan lette udbredelsen af mikroproduktion af energi og integrationen af denne i distributionsnettet samt om at sikre, at forbrugerne på detailmarkedet i fuldt omfang kan få gavn af energi til overkommelige priser samt at bæredygtige investeringer i energi på lokalt og regionalt niveau fremmes ved hjælp af moderniserede statsstøtteregler på energiområdet; vil efter anmodning fra det græske EU-formandskab skitsere forslag til en EU-strategi for energi til en overkommelig pris for alle;
33. opfordrer Kommissionen til at føre kontrol med, at lovrammen for energisektoren på nationalt niveau forbliver stabil og stemmer overens med de målsætninger, som er fastsat i Europa 2020-strategien;
34. ser frem til Kommissionens forslag vedrørende den nødvendige retlige ramme for skifergas/gas i lavpermeable reservoirer, der skal garantere en sikker og bæredygtig udvinding af ukonventionelle kulbrinter i Den Europæiske Union.

Forskning og innovation

35. Regionsudvalget afventer med interesse Kommissionens initiativ »Forskning og innovation som nye kilder til vækst« og dens vurdering af, hvordan innovationsøkonomien fremmer konkurrenceevnen og skaber et evidensgrundlag for kortlægningen af prioriterede investeringer, der skal samfinansieres via Horisont 2020;
36. vil fortsat være aktivt involveret med hensyn til platformen for intelligent specialisering og relaterede projekter i regionerne og vil følge op på den næste fase for udformning og gennemførelse af strategierne for intelligent specialisering i regionerne.

IKT

37. Regionsudvalget bifalder fokuseringen på den digitale økonomi, innovation og tjenester og opfordrer Rådet og Kommissionen til at gå videre med denne dagsorden og skabe incitamenter for investeringer på dette område, færdiggøre det digitale indre marked inden 2015 og iværksætte foranstaltninger til forbedring af færdigheder og reduktion af den digitale kløft mellem medlemsstaternes regioner. Regionsudvalget giver tilsagn om at fremme moderniseringen af de lokale og regionale offentlige forvaltninger med hensyn til leveringen af tjenester såsom e-forvaltning, e-sundhed, e-fakturering og e-udbud.

Uddannelse, kultur og turisme

38. Regionsudvalget mener, at det er vigtigt at sikre, at det fremtidige Erasmus+ giver tilstrækkelig støtte til og lige muligheder for alle målgrupper fra tidligere programmer og vil fortsat følge fordelingen af de finansielle midler og programmets forvaltning. Regionsudvalget støtter yderligere foranstaltninger til fremme af unges beskæftigelsesegnethed såsom forslaget om en kvalitetsramme for praktikophold og initiativer møntet på en modernisering af skolepolitikkerne og lærergerningen; afventer Kommissionens forslag om oprettelse af et reelt europæisk område for kompetencer og kvalifikationer;

39. gentager sin anmodning om, at der udarbejdes en meddelelse om bære- og konkurrencedygtig kulturel turisme i EU og fastholder, at en klar strategisk ramme på dette område i høj grad kunne gavne lokale SMV'ers udviklingsmuligheder, fremme og bevare den mangfoldige europæiske kulturarv og gavne den videre integration af de europæiske borgere.

Området med frihed, sikkerhed, retfærdighed og borgerrettigheder

40. Regionsudvalget ser frem til Kommissionens svar på de første vellykkede borgerinitiativer og gentager sit tilbud om at bistå Kommissionen i evalueringen af disse og deltage i de offentlige høringer, der afholdes i Europa-Parlamentet;

41. afventer Kommissionens forslag til opfølgning af Stockholmprogrammet og vil redegøre for sine egne forventninger til den fremtidige udvikling af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed;

42. efterspørger omfattende EU-politikker for migration, mobilitet og asyl, som tager udgangspunkt i respekten for den enkeltes grundlæggende rettigheder og friheder, og som kan beskytte EU's grænser, styrke bekæmpelsen af menneskehandel og ulovlig indvandring, forbedre samarbejdet med oprindelses- og transittredjelande og skabe ægte solidaritet mellem EU's medlemsstater og mellem de lokale og regionale myndigheder; opfordrer navnlig til en revision af Dublin II-forordningen med det formål at skabe mulighed for en ligelig fordeling af asylansøgere mellem medlemsstaterne. Disse overvejelser bør også gælde for den planlagte EU-strategi for sikkerheden til søs;

43. har til hensigt at bidrage til etableringen af de prioriterede foranstaltninger til styrkelse af den europæiske strategi for migration og integration af migranter, som Det Europæiske Råd har anmodet om; mener i den henseende, at forvaltningen af migrationsstrømme, navnlig i Middelhavsområdet, bør udvikles på en omfattende måde for at fremme bæredygtige løsninger, der involverer alle aktører, især tredjelande, EU-medlemsstater samt regionale og lokale myndigheder.

Europa som global aktør

44. Regionsudvalget vil fortsætte sin indsats for at give de lokale og regionale myndigheder fra kandidat- og potentielle kandidatlande større indflydelse i tiltrædelsesprocessen; henleder opmærksomheden på den indsats, som den regionale og lokale Euro-Middelhavsforbunds (ARLEM) og konferencen af regionale og lokale myndigheder i Østpartnerskabet (CORLEAP) har ydet, og de muligheder, de har skabt for at styrke demokratiet gennem økonomisk, socialt og territorielt samarbejde med Europas nabolande;

45. bifalder Kommissionens gentagne tilsagn om at støtte den demokratiske omstillingsproces i Middelhavs-partnerlandene og minder om, at der er behov for, at alle niveauer påtager sig et ansvar, hvis omstillingen skal lykkes; er parat til at støtte decentraliseringsbestrebelse som et redskab til udformning og gennemførelse af lokale og regionale offentlige politikker, der skal øge den økonomiske vækst samt den sociale og territoriale samhørighed;

46. bifalder forslaget og planerne om et europæisk år for udvikling i 2015, som skal sikre, at der følges op på årtusindudviklingsmålene og lancere den nye internationale dagsorden for bæredygtig udvikling; minder om, at det er nødvendigt, at de lokale og regionale myndigheder inddrages fuldt ud i gennemførelsen af både den kommende dagsorden for tiden efter 2015 og det europæiske år for udvikling i 2015; gentager derfor sin anmodning om, at der i budgettet afsættes tilstrækkeligt med finansielle midler til de lokale og regionale myndigheders initiativer.

Bruxelles, den 29. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

UDTALELSER

REGIONSUDVALGET

104. PLENARFORSAMLING DEN 28. OG 29. NOVEMBER 2013

Regionsudvalgets udtalelse — Rapport om unionsborgerskab 2013

(2014/C 114/02)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

REGIONSUDVALGET

1. minder om, at unionsborgerskabet ikke blot gør det muligt for forskellige nationale identiteter at leve side om side i EU og inddrager borgerne i EU's integrationsproces, uanset hvordan det nationale statsborgerskab er blevet tildelt, men også er med til at styrke det europæiske demokrati;
2. understreger, at fri bevægelighed er en hjørnesten for den videre økonomiske og politiske udvikling i EU, giver EU-borgerne adgang til nye job- og uddannelsesmuligheder og skaber tættere bånd mellem europæerne. Den er således et centralt element i unionsborgerskabet;
3. betoner behovet for også at fokusere på den økonomiske dimension for at sikre et stærkt Europa, som vil kunne styrke den sociale dimension af EU-borgerskabet i en tid med stadig mere udbredt gældskrise og øget arbejdsløshed, som rammer stadig flere europæiske borgere, ikke mindst de unge;
4. tager med i betragtning, at en del europæiske borgere føler, at de befinder sig langt fra EU's beslutningstagning, og gentager, at beslutningstagningen skal foregå så gennemsigtigt og så tæt på borgerne som muligt;
5. ved, at de lokale og regionale myndigheder i kraft af deres placering tæt på borgerne er bedst egnede til at bibringe borgerne en bedre forståelse af unionsborgerskabet. De kan skabe synlighed omkring unionsborgerskabet og dets konkrete fordele for borgerne;
6. understreger, at når Den Økonomiske og Monetære Union engang skal uddybes og man samtidig begynder at drøfte en styrkelse af den politiske union gennem en eventuel revision af traktaterne, vil en sådan dybere integration skulle kombineres med større demokratisk legitimitet.

Den politiske og retlige ramme for unionsborgerskabet

7. Regionsudvalget minder om, at »unionsborgerskabet«, der blev indført med Maastrichttraktaten, markerede en afgørende og meget symbolsk milepæl i opbygningen af den europæiske identitet og det europæiske demokrati. Efter vedtagelsen af Amsterdamtraktaten betragtes unionsborgerskabet, som alle statsborgere i EU's medlemslande besidder, som et supplement til det nationale statsborgerskab;
8. understreger endvidere, at de nye bestemmelser, der blev indført med Lissabontraktaten, har betydet en styrkelse af unionsborgerskabet, der ses som et tillæg til (ikke blot en komplettering af) det nationale statsborgerskab og ikke som en erstatning herfor. Unionsborgerskab skal ikke forstås som udtryk for på forhånd eksisterende bånd, som holder sammen på det politiske system, men som en reguleringsramme, der gør friheden til at bevæge sig fra en medlemsstat til en anden til et fundament for rettigheder og modvirker eksklusion;

9. gør opmærksom på, at to årtier, efter at EU-borgernes rettigheder blev fastsat i Maastrichttraktaten, er disse rettigheder stadig ikke en realitet i borgernes dagligdag. Dette blev pointeret under en bred offentlig høring om EU-borgerskabet, hvor 12 000 EU-borgere gav eksempler på bureaukratiske hindringer, som stadig spænder ben for f.eks. udøvelsen af retten til fri bevægelighed⁽¹⁾. Eurobarometer-undersøgelser om borgerrettigheder⁽²⁾ og valgret⁽³⁾, en række direkte dialoger mellem borgere og nationale og europæiske politikere samt flere undersøgelser, hvor informationstjenesten Europa Direct har spurgt befolkningen, har vist, at der bør gøres mere på dette område;

10. understreger, at de rettigheder, som rapporten refererer til, er rettigheder, som EU-traktaterne giver EU-borgerne. Mange af disse rettigheder er dog også grundlæggende rettigheder for tredjelandsstatsborgere;

11. gør opmærksom på, at forholdet mellem EU-borgerskabet og statsborgerskabet i medlemsstaterne stadig er tvetydigt. På den ene side afhænger EU-borgerskabet umiddelbart af statsborgerskab i medlemsstaterne, eftersom dette er den eneste betingelse for at opnå EU-borgerskab, hvilket er nedfældet i de enkelte medlemsstaters nationale ret. Denne del af unionsborgerskabet er begrænset til at være en supplerende kilde til rettigheder i forhold til statsborgerskab i en medlemsstat. Men samtidig adskiller unionsborgerskabet sig fra statsborgerskab i en nationalstat ved at flytte vægten fra individets tilhørsforhold til et politisk fællesskab til ophold i dette og ligeværdig sikring af personlige, politiske og sociale rettigheder samt retten til fri bevægelighed i sin egenskab af EU-borger;

12. understreger, at opnåelse af statsborgerskab i en medlemsstat og dermed unionsborgerskab kan udgøre et grundlæggende redskab til integration af statsborgere fra tredjelande i de europæiske samfund, hvorfor der bør være tilstrækkelig let adgang til disse for indvandrere, som allerede længe har opholdt sig lovligt i EU. Tildeling af statsborgerskab til disse indvandrere er et grundlæggende redskab til integration i de europæiske samfund;

13. erindrer om, at EØSU allerede i udtalelsen om unionsborgerskab fra 2010 anmodede Kommissionen om at gøre sine politikker og sine beslutningstagende organer mere demokratiske og transparente. Udvalget opfordrede også til at indføre mekanismer, der kan fremme en interaktiv politisk dialog og reelt gennemføre princippet om deltagelsesdemokrati;

14. anerkender, at Kommissionen gør status over den hidtidige indsats og bestræber sig på at holde sine løfter om at fremme unionsborgerskab ved at forslå foranstaltninger på 12 temaområder;

15. henleder ikke desto mindre opmærksomheden på, at rapporten primært indeholder forslag vedrørende EU's økonomiske dimension og kun sekundært vedrørende den politiske og sociale dimension af den europæiske integrationsproces. Den indeholder f.eks. ikke nogen konkrete og håndgribelige forslag om styrkelse af syges rettigheder eller grænseoverskridende sundhedstjenester, fremme af kulturel mangfoldighed eller et mere socialt Europa (f.eks. bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse) eller gradvis opbygning af en europæisk identitet;

16. gør opmærksom på, at de aktioner, som annonceres i rapporten ved første blik er forenelige med nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet. Kommissionen skal dog udførligt begrunde de enkelte tiltag hver for sig, når de fremsættes som officielle forslag, da nogle af dem måske vil kræve en mere indgående undersøgelse (f.eks. udstedelse af frivillige fælles europæiske dokumenter). De planlagte tiltag må ikke blive en overdreven administrativ og økonomisk byrde for de involverede lokale, regionale og nationale myndigheder;

17. fremhæver, at rapporten i anledning af det forestående valg til Europa-Parlamentet i 2014 bør læses i lyset af Kommissionens nyligt udsendte meddelelse og henstilling om emnet⁽⁴⁾. Disse dokumenter sigter mod at styrke de demokratiske procedurer og den demokratiske repræsentation i EU igennem øget valgdeltagelse ved valget til Europa-Parlamentet;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/justice/citizen/files/eu-citizen-brochure_da.pdf.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_365_en.pdf.

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_364_en.pdf.

⁽⁴⁾ COM(2013) 126 final, Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Forberedelse af valget til Europa-Parlamentet i 2014: en mere demokratisk og effektiv gennemførelse af valget til Europa-Parlamentet, og C(2013) 1303 final, Kommissionens henstilling om en mere demokratisk og effektiv gennemførelse af valget til Europa-Parlamentet.

18. minder om, at Regionsudvalget var tæt involveret i udarbejdelsen af rapporten, og at denne har taget hensyn til resultaterne af og forslagene i en studie bestilt af Regionsudvalget om de lokale og regionale myndigheders rolle i forbindelse med fremme af unionsborgerskabet og EU-borgernes rettigheder ⁽⁵⁾.

Betingelserne for et effektivt unionsborgerskab

19. Regionsudvalget foreslår, at der træffes foranstaltninger, som kan sikre uddannelse og efteruddannelse i borgerskab, borgernes mulighed for bevidst og fri udøvelse af rettigheder og pligter, styrkelse af den sociale dimension af borgerskabet i lyset af den voksende økonomiske krise og overvindelse af forskellige barrierer, som begrænser EU-borgernes udøvelse af retten til fri bevægelighed;

20. understreger, at reel gennemførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed for borgerne har stor betydning i en verden med øget mobilitet ⁽⁶⁾, og gør opmærksom på, at det er afgørende vigtigt at sikre, at unionsborgerne problemfrit kan udøve deres ret til fri bevægelighed og ophold, eftersom det er den ret i EU-traktaten, som borgerne sætter mest pris på og ser som det vigtigste resultat af integrationsprocessen i EU. I den forbindelse er det ikke nok at fastsætte rettigheder, det er også absolut nødvendigt at sikre, at alle myndighedsniveauer arbejder sammen om at garantere borgernes uhindrede udøvelse af disse.

De lokale og regionale myndigheders rolle

21. Regionsudvalget minder om en vigtig konklusion i rapporten fra 2010, ifølge hvilken de vanskeligheder, som EU-borgerne møder, når de vil udøve deres rettigheder, kan henføres dels til manglende EU-lovgivning dels til faktorer, der hænger sammen med integration og gennemførelse af denne lovgivning på nationalt plan. I lyset heraf mener udvalget ikke, at Kommissionens rapport er tilstrækkeligt opmærksom på det bidrag, som de lokale og regionale myndigheder kan yde med henblik på at gøre unionsborgerskabet effektivt og højne dets kvalitet;

22. gør opmærksom på, at de lokale og regionale myndigheder vil få en vigtig funktion i de inddragelsesprocesser, der skal etableres for at gennemføre en ægte bottom-up-tilgang, hvor borgerne får mulighed for i væsentligt omfang at medvirke til at fastlægge EU-politikker, der udmønter deres rettigheder i praksis;

23. fremhæver de lokale og regionale myndigheders evne til at bidrage dels til håndteringen af de problemer, som er knyttet til EU-borgerenes mobilitet og ophold, dels i forbindelse med spørgsmål vedrørende modtagelse af indvandrere, og anerkender det lokale selvstyres muligheder for at komme i kontakt med grupper, som ofte kun i ringe grad deltager i det politiske liv, som f.eks. de unge og indvandrerne;

24. bifalder Kommissionens forslag til at afhjælpe manglen på oplysninger til de ansatte i forvaltningen på lokalt og regionalt niveau om EU-borgernes rettigheder — en mangel, der ofte fører til fejlinformering af de berørte personer og vanskeliggør udøvelsen af de pågældende rettigheder — ved at udarbejde onlineuddannelse målrettet det lokale selvstyre. Regionsudvalgets medlemmer kender de kommunalt og regionalt ansattes behov og muligheder fra deres egen hjemkommune eller -region, og udvalget er derfor parat til at samarbejde aktivt med Kommissionen om at udarbejde og fremme et sådant uddannelsesforløb i medlemsstaterne;

25. bifalder Kommissionens nye initiativer med henblik på at fjerne hindringer for udøvelsen af de rettigheder, som følger med unionsborgerskab. Samtidig gøres dog opmærksom på, at der i medlemsstaterne fortsat eksisterer et misforhold mellem de gældende lovbestemmelser og den virkelighed, som borgerne lever i til hverdag, navnlig i situationer, der går på tværs af landegrænserne, hvilket man i højere grad bør være opmærksom på.

Unionsborgerskabets dimensioner ⁽⁷⁾:

Aktivt medborgerskab

26. Regionsudvalget mener, at unionsborgerskabet vil blive styrket, hvis borgerne og navnlig de unge, som udviser større mobilitet inden for EU's område, i højere grad deltager aktivt i lokalsamfundene.

⁽⁵⁾ Regionsudvalgets studie fra 2012 »Local and regional authorities promoting EU citizenship and citizens' rights«. Et resumé af studien er tilgængeligt på:<http://cor.europa.eu/en/events/forums/Pages/ey2013-toolkit.aspx>.

⁽⁶⁾ CdR 201/2009.

⁽⁷⁾ Denne underopdeling blev foreslået i Regionsudvalgets udtalelse om rapporten om unionsborgerskab 2010: Afskaffelse af hindringerne for unionsborgernes rettigheder, ordfører: Roberto Pella (IT/PPE), CdR 355/2010 fin, og gentages i dette forslag til udtalelse.

Sociale borgerrettigheder

27. Regionsudvalget finder det nødvendigt på europæisk niveau at styrke initiativer til fordel for sociale borgerrettigheder, da adgangen til sociale borgerrettigheder nogle gange knyttes sammen med krav og betingelser i medlemsstaterne, der i praksis er diskriminerende og i modstrid med EU-rettens princip om lige muligheder og ligebehandling;

28. erkender, at Kommissionens rapport indeholder foranstaltninger, der vil styrke de sociale borgerrettigheder (et positivt eksempel er indførelsen af en kvalitetsramme for praktikophold). Efter udvalgets mening giver disse dog kun mening, hvis de betragtes som vejledende;

29. støtter kraftigt en effektiv styrkelse af retten til fri bevægelighed, især hvad angår de unges mobilitet med tanke på den stigende arbejdsløshed i medlemsstaterne.

Civile borgerrettigheder

30. Regionsudvalget påpeger, at der er brug for at træffe flere foranstaltninger på dette område. F.eks. svarede kun halvdelen af de adspurgte i en særlig Eurobarometer-undersøgelse⁽⁸⁾, at de kender til eksistensen af den europæiske ombudsmand og hans beføjelser, og kendskabet til, at man kan indgive andragender til Europa-Parlamentet, er meget ringe⁽⁹⁾;

31. foreslår i den forbindelse, at de lokale og regionale myndigheder iværksætter konkrete og effektive oplysningstiltag for EU-borgerne vedrørende den europæiske ombudsmand og retten til at indgive andragender til Europa-Parlamentet med støtte fra de relevante EU-fonde.

Politiske borgerrettigheder

32. Regionsudvalget henleder opmærksomheden på, at valgdeltagelsen ved valg til Europa-Parlamentet er dalet støt siden 1979 (den var 43 % i 2009⁽¹⁰⁾), hvilket bekræfter formodningen om, at EU-borgerne føler, at deres mening ikke høres i forbindelse med beslutningstagningen på europæisk niveau (68 % af de adspurgte i Eurobarometer-undersøgelsen udtrykker denne bekymring);

33. henviser til, at det er god praksis⁽¹¹⁾ at lokale og regionale myndigheder kan gennemføre lokale og regionale oplysningsprogrammer og oplysningskampagner henvendt til de lokale borgere med støtte fra de relevante EU-fonde om deres ret til at stemme ved og stille op til valg til Europa-Parlamentet. Disse myndigheder kan desuden spille en rolle som katalysator for bevidstgørelse af elever og studerende ved at forberede dem på aktiv udøvelse af deres valgret;

34. understreger behovet for at styrke tredjelandstatsborgeres politiske rettigheder yderligere og tilskynder medlemsstaterne til ikke at indføre regler, der i overdreven grad begrænser tredjelandstatsborgeres adgang til statsborgerskab. Regionsudvalget har i tidligere udtalelser på den ene side anerkendt forventningerne om at få EU-borgerskab hos indvandrere, der opholder sig lovligt i medlemsstaterne, og på den anden side erklæret, at lovlige indvandreres deltagelse i det politiske liv er en meget vigtig faktor, der kan lette integrationen af disse i lokalsamfundene;

35. opfordrer alle medlemsstater uden undtagelse til at gøre det lettere for deres borgere at udøve deres valgret og valgbarhed ved nationale valg, uanset om de opholder sig eller befinder sig i hjemlandet eller ej. Retten til fri bevægelighed internt i EU bør ikke føre til fortabelse af politiske rettigheder;

36. finder desuden, at tiden er moden til at indlede eller føre en udvidet dialog om udstrækning af valgretten for EU-borgere til også at omfatte regionale og nationale valg i det land, hvor de opholder sig, dog med forbehold af den enkelte medlemsstats nationale suverænitet (jus domicilii);

⁽⁸⁾ Regionsudvalgets studie fra 2012 »Local and regional authorities promoting EU citizenship and citizens' rights«. Et resumé af studien er tilgængeligt på: <http://cor.europa.eu/en/events/forums/Pages/ey2013-toolkit.aspx>, s. 12.

⁽⁹⁾ Jf. artikel 227 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

⁽¹⁰⁾ Regionsudvalgets studie fra 2012 »Local and regional authorities promoting EU citizenship and citizens' rights«, s. 10.

⁽¹¹⁾ Idem s. 11.

37. påpeger den dynamik, som begrebet unionsborgerskab kan tilføre EU's udvidelsesproces. Udvidelsen er ikke kun en proces, der består i tilpasning af økonomi og lovgivning til EU's regelværk, der er også behov for politiske interventioner i kandidatlandene med henblik på at styrke de demokratiske strukturer og retsstaten. Udsigten til unionsborgerskab kan tilføre sådanne foranstaltninger håndgribelig betydning.

Administrative borgerrettigheder

38. Regionsudvalget minder på ny om, at det på lokalt og regionalt niveau er nødvendigt at iværksætte tiltag for at forenkle administrationen, således at rettigheder, der knytter sig til unionsborgerskabet, får virkning i praksis, ikke mindst retten til fri bevægelighed. Det er også nødvendigt, at man fjerner alle former for afskrækkende praksis og andre former for diskrimination, som er årsag til manglende ligebehandling af EU-borgere, navnlig hvad angår opholdsret, og at de lokale og regionale myndigheder med udgangspunkt i en kortlægning af de problemer, som EU-borgerne slås med, kan finde frem til passende løsninger;

39. erkender, at de af Kommissionen bebudede aktioner er positive skridt i den retning. Eftersom en del af aktionsområderne inddrager det lokale selvstyre⁽¹²⁾, aktivt, er det nødvendigt, dels at der udarbejdes en konsekvensanalyse, dels at der afsættes midler fra EU's fonde;

40. bifalder Kommissionens forslag om fremme af lettere anerkendelse af synsattester over EU's grænser såvel som den foreslåede harmonisering af kravene til den tekniske kontrol med motorkøretøjer, som bør implementeres hurtigst muligt og på en måde, som sikrer, at borgerne lettere kan udøve deres ret til fri bevægelighed, herunder flytte køretøjsregistreringer fra ét land til et andet.

En borgerrettighedskultur

41. Regionsudvalget forslår en styrkelse af samarbejdsinitiativerne til fremme af oplysning af borgerne om retten til fri bevægelighed (venskabsbyer og grænseoverskridende samarbejdsinitiativer m.m.);

42. gentager⁽¹³⁾, at det i lyset af valget til Europa-Parlamentet i 2014 er meget vigtigt, at alle EU borgere oplyses om deres rettigheder, navnlig valgretten i den medlemsstat, hvor de opholder sig, og at udøvelsen af disse rettigheder lettes.

Økonomiske midler til aktioner, muligheder for netværksdannelse og partnerskaber

43. Regionsudvalget betoner i lyset af den nye flerårige finansielle ramme 2014-2020, at programmerne »Grundlæggende rettigheder og borgerskab« og »Europa for borgerne« kan give et vigtigt skub i retning af en styrkelse af unionsborgerskabet såvel som støtte til aktiviteter til fremme af kendskab til og gennemførelse af EU-lovgivning og EU-politikker i medlemsstaterne;

44. kræver en mere enkel og effektiv tilgang til finansieringen af programmer vedrørende unionsborgerskabet med en mere præcis fastsættelse af de prioriteringer, som skal ledsage de politiske valg, samtidig med at man skal sørge for at formidle resultaterne af de forskellige projekter, så de får større genklang og så de strategiske og politiske målsætninger opfyldes. For at dette kan blive en realitet, er det nødvendigt, at de lokale og regionale myndigheder deltager i planlægningen af de relevante tiltag, især med hensyn til efteruddannelse og udvikling af de årlige arbejdsprogrammer.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

⁽¹²⁾ Mere konkret: Fremme af målrettet og tilgængelig information om EU, der giver det lokale selvstyre adgang til onlineuddannelsesværktøjer og tilbyder borgervenlig information, der kan løse deres problemer.

⁽¹³⁾ Se udtalelse om unionsborgerskabet, 2013.

Regionsudvalgets udtalelse — EU-retningslinjer for statsstøtte til lufthavne og luftfartsselskaber

(2014/C 114/03)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

REGIONSUDVALGET

Generelle bemærkninger

1. bemærker i forbindelse med den omfattende modernisering af statsstøttereglerne, som Kommissionen tog fat på i 2012 ⁽¹⁾, at luftfarten var et af de første områder, hvor det viste sig nødvendigt at ajourføre lovrammerne for offentlig finansiering for infrastruktur, driftsstøtte til lufthavne og etableringsstøtte til luftfartsselskaber ⁽²⁾;
2. minder om, at Kommissionen i 1994 ⁽³⁾ indførte de første regler for statsstøtte til den civile luftfartssektor som led i den gradvise gennemførelse af planen for liberalisering af luftfartssektoren, der satte kraftigt skub i konkurrencen og gjorde det nødvendigt med en regulering, så konkurrencen kunne foregå på lige vilkår for alle aktører i sektoren;
3. påpeger, at det i 2005 ⁽⁴⁾ — med den konsoliderede liberalisering af luftfarten og hastige udvikling af sektoren, som i årene derefter oplevede en massiv indtrængning på markedet af lavprisselskaber, der opererer fra små lufthavne — blev nødvendigt at ajourføre de eksisterende lovrammer via Kommissionens nye retningslinjer for offentlig finansiering af lufthavne og statsstøtte til luftfartsselskaber, som opererer fra regionale lufthavne;
4. konstaterer, at på blot 8 år har udviklingen af det europæiske marked medført en radikal ændring af lufttrafikmængden, især i kraft af den eksponentielle vækst i købekraften på lavprisselskabernes marked, hvis forretningsmodel i alt væsentligt er baseret på små regionale lufthavne, som ligger decentralt i forhold til de traditionelle nationale lufthavne og store trafikknudepunkter;
5. er enig med Kommissionen i, at det er påtrængende nødvendigt at ændre lovrammerne for offentlig støtte til luftfartssektoren på en måde, som er i samklang med formålet med moderniseringsplanen, nemlig at stille en ajourført, enkel og effektiv lovgivningspakke til rådighed for medlemsstaterne for perioden 2014-2020 med regler til beskyttelse af konkurrencen og det indre marked. I den forbindelse henviser Regionsudvalget til sine anbefalinger i udtalelsen om Modernisering af EU's statsstøttepolitik ⁽⁵⁾;
6. glæder sig over den offentlige høring, som Kommissionen lancerede i den første fase den 6. juni 2011 og i indeværende anden fase den 3. juli 2013 for at indsamle bidrag fra alle aktører om revisionen af de gældende lovrammer og om forslaget til nye retningslinjer. Udvalget støtter Kommissionens fremgangsmåde, som sigter mod at skabe fair konkurrence mellem de forskellige aktører i den europæiske luftfartssektor uanset deres forretningsmodel med det formål at bane vej for succes og konkurrenceevne i den europæiske luftfartssektor;
7. beklager dog, at EU's lovgivning på konkurrenceområdet, hvor Kommissionen har enekompetence, kombineret med den overdrevne mængde af »blød lovgivning« forhindrer de lokale og regionale myndigheder i at træffe væsentlige foranstaltninger på visse nøgleområder, som har afgørende betydning for den regionale og lokale udvikling, såsom regionale lufthavne og politikker til støtte for regional udvikling;

⁽¹⁾ COM(2012) 209 final.

⁽²⁾ Offentlig høring indledt den 7. april 2011 og afsluttet den 7. juni 2011.

⁽³⁾ 94/C 350/07.

⁽⁴⁾ 2005/C 312/01.

⁽⁵⁾ CdR 1528/2012.

8. gør Kommissionen opmærksom på, at forholdene i Europas lufthavne er meget forskellige. Navnlig er situationen anderledes i regionerne i den yderste periferi, hvis isolering og afstand, uafhængigt af det registrerede passagerantal, gør deres lufthavne finansielt ubereydtige og sætter dem ude af stand til at konkurrere med andre EU-lufthavne eller til at udgøre nogen trussel mod andre transportformer, det være sig ad vej eller jernbane;

9. minder om, at det på disse områder først og fremmest er de regionale og lokale myndigheder, som gennemfører udviklings- og vækstpoltikker for lokalområderne bl.a. med støtte fra staten, og at de har et indgående kendskab til de lokale økonomier takket være deres tætte forbindelser til de økonomiske og sociale aktører, som EU-lovgivningen ikke kan komme udenom, hvis den virkelig vil være til gavn for lokalområderne og deres samhørighed i det indre marked og fremme territorial samhørighed i hele EU;

10. minder om sine bemærkninger i udtalelsen om »Retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte for perioden 2014-2020«⁽⁶⁾, og udtrykker således ønske om, at Kommissionen ved fremsættelse af forslag til statsstøtteregler på forhånd og systematisk rådfører sig med Regionsudvalget (RU)⁽⁷⁾ for at indsamle de elementer, der er nødvendige for, at der kan foretages en konsekvensanalyse efter princippet om flerniveaustyring⁽⁸⁾.

Det offentliges rolle i finansieringen af infrastrukturer

11. Regionsudvalget tilslutter sig Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs⁽⁹⁾ påmindelse til Kommissionen om den nøglerolle, som de regionale lufthavne efterhånden spiller inden for den samlede europæiske luftfart: i 2010 havde omkring 60 % af EU's lufthavne færre end 1 mio. passagerer. Udvalget håber derfor, at denne nøglerolle også afspejles i de nye retningslinjer;

12. understreger den betydning, som de regionale lufthavne har for den lokale udvikling og forbedringen af tilgængeligheden, hvorved de bidrager til målene om territorial samhørighed, økonomisk vækst og beskæftigelse. Tilgængelighed — f.eks. i form af rimelige flyforbindelser — er afgørende for, at også tyndtbefolkede områder i EU og regioner i EU's yderste periferi (samt regioner, som er helt afhængige af lufttransport) kan deltage aktivt i det indre marked;

13. mener, at denne rolle er særligt betydningsfuld og strategisk især i denne historisk set afgørende fase, hvor Unionen kæmper for at komme ud af den økonomiske krise. Den nuværende krise har lige fra de første krisetegn i 2008 faktisk skabt behov for, at de offentlige myndigheder på EU- og nationalt plan foretager kraftige, målrettede konjunkturudlignende indgreb i økonomien, hvilket Kommissionen selv har anerkendt og muliggjort gennem en bred anvendelse af undtagelsen i artikel 107, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde⁽¹⁰⁾. I hårde økonomiske tider er det derfor særligt vigtigt at fremme og forbedre adgangen til alle dele af markedet;

14. peger, under henvisning til Kommissionens meddelelse om lufthavnspolitik i Den Europæiske Union, endvidere på betydningen af de regionale lufthavne⁽¹¹⁾, som gør det muligt i mærkbar grad at reducere den stadig større trafikophobning i de store trafikknudepunkter, som udgør en betydelig belastning både for den lokale befolkning og for miljøet. Dermed fremmer de samtidigt turismen i EU og hjælper SMV'erne med at få adgang til markederne ved at forbedre deres konkurrenceevne⁽¹²⁾;

15. er derfor af den opfattelse, at den europæiske luftfarts bæredygtighed og effektivitet er stærkt afhængig af tilstedeværelsen af et passende infrastrukturnetværk af små lufthavne;

16. er ligesom Kommissionen⁽¹³⁾ bekymret over det stigende infrastrukturbehov, som Europa 2020-strategien vil afføde, idet den kræver moderne, egnede og fleksible infrastrukturer i energi-, IKT- og transportsektoren, som kan understøtte omstillingen af den europæiske økonomi til en videnbaseret, konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi;

⁽⁶⁾ CdR 2232/2012.

⁽⁷⁾ CdR 76/2005, s. 1.

⁽⁸⁾ Jf. CdR 2232/2012, pkt. 18-20.

⁽⁹⁾ 2012/C 299/10.

⁽¹⁰⁾ Jf. Kommissionens foranstaltninger til imødegåelse af den økonomiske og finansielle krise siden 2008: http://ec.europa.eu/competition/state_aid/legislation/temporary.html.

⁽¹¹⁾ COM(2011) 823 final.

⁽¹²⁾ COM(2006) 819 final.

⁽¹³⁾ SEC(2011) 391 final.

17. er endvidere enig i, at markedet ikke altid er i stand til at levere de infrastrukturer, som Europa har brug for, og at uden offentlig indgriben ville mange investeringer, som er nødvendige for gennemførelsen af målene i den europæiske strategi, ikke være blevet gennemført eller være blevet udskudt til efter 2020;

18. bifalder Kommissionens opfordring til at øge infrastrukturinvesteringerne i EU, hvilket ifølge Kommissionens skøn vil kræve 1,5 trillioner EUR i perioden 2010-2020 for at dække den nuværende transportefterspørgsel, og peger på, at der er en tæt sammenhæng mellem transportforbindelserne til et givet område og dets økonomiske vækst;

19. noterer sig de principper, som Domstolen har fastlagt i sin dom i sagen Leipzig/Halle⁽¹⁴⁾, men understreger, at de er baseret på et specifikt sagsforhold: opfordrer derfor Kommissionen til i sine retningslinjer at tage hensyn til de mange forskellige former for offentlig infrastrukturstøtte, der kan være tale om. Det er ofte afgørende med en vis deltagelse fra den offentlige sektor som et supplement til den private kapital for at sikre, at store infrastrukturprojekter som lufthavne kan gennemføres med succes, uanset om de skal bruges til kommercielle formål eller ej;

20. gør opmærksom på, at det absolutte antal passager kun som hovedregel bør betragtes som et velegnet kriterium til at vurdere en lufthavns lønsomhed som infrastruktur og foretage en kategorisering. Regionsudvalget er derfor fortalende for en mere fleksibel udformning af forenelighedsreglerne på dette område, der gør det muligt at tage hensyn til særlige forhold fra sag til sag;

21. opfordrer i øvrigt til at tage hensyn til, at det nu, hvor man er ved at kunne se en ende på krisen, ville være særligt nyttigt at overveje den positive indvirkning, som offentlige infrastrukturinvesteringer kan få på samhørigheden, væksten og beskæftigelsen, og tage behørigt hensyn hertil i afvejningen med konkurrencereglerne;

22. tager Kommissionens princip om den markedsøkonomiske operatør til efterretning, men udtrykker bekymring over følgerne af at anvende dette begreb på infrastruktur, hvor staten spiller en historisk og institutionelt set uerstattelig rolle: i lyset af de betydelige investeringer og det umulige i at lægge refinansieringen af investeringsomkostningerne helt over på brugerne af infrastrukturen, er en stor del af infrastrukturinvesteringerne i princippet urentable for en privat investor. Den opfattelse, at staten kan sidestilles med en privat investor, der helt afstår fra at gøre sig overvejelser af social, regionalpolitisk eller sektorspecifik karakter, er virkelighedsfjern og skadelig for almenvellet, hvis den anvendes på foranstaltninger med henblik på territorial infrastrukturbygning, som er en væsentlig offentlig opgave;

23. opfordrer Kommissionen til at tage hensyn til, at offentlige investeringer til støtte for anlæggelse og udvidelse af infrastruktur⁽¹⁵⁾ og med henblik på at rette op på mangelfuld tilgængelighed for indbyggerne ofte er at betragte som egentlige almene økonomisk-politiske foranstaltninger, der følgelig ikke udgør statsstøtte, men er foranstaltninger af almen interesse. Opfordrer derfor Kommissionen til at videreføre moderniseringen af statsstøttereglerne under hensyntagen til de grundlæggende principper, som den offentlige politik og statens institutionelle rolle er baseret på. Regionsudvalget påpeger, at lufthavne på samme måde som vej- og jernbanenet opfylder en offentlig infrastrukturopgave.

Mikro- og små lufthavne, som ikke er omfattet af statsstøttereglerne

24. Regionsudvalget opfordrer Kommissionen til at gå videre med moderniseringen med sigte på reel forenkling og især at koncentrere sig om de forhold og tilfælde, som er mest konkurrenceforvridende og som udgør en reel trussel mod det indre markeds integritet;

25. er enig i, at der er brug for regler, som sikrer lige konkurrencevilkår i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde for alle selskaber, der opererer i luftfartssektoren, ved at begrænse konkurrenceforvridende offentlige indgreb på de relevante markeder og forhindre støttekløb mellem medlemsstater;

⁽¹⁴⁾ EU-Domstolens dom af 19. december 2012 — Mitteldeutsche Flughafen AG, Flughafen Leipzig/Halle GmbH/Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Verkehrsflughäfen ev.

⁽¹⁵⁾ 94/C 350/07, s. 1.

26. mener dog, at Kommissionen bør samle alle sine kræfter om de store lufthavne, og at tiltagene til støtte for de små lufthavne med en gennemsnitlig årlig trafik på under 300 000 passagerer ikke bør være omfattet af statsstøttereglerne, eftersom de er ude af stand til at påvirke handelen mellem medlemsstaterne og strukturelt set ikke kan dække kapital- og driftsomkostningerne. Udvalget understreger, at Kommissionen allerede i sin afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, fastslog, at grænsen på 300 000 passagerer er hensigtsmæssig, men begrænsede dens anvendelse til flyforbindelser til øer og havne og fastlagde en lavere grænse for lufthavnsrelaterede tjenesteydelser af almen økonomisk interesse. Derfor tilskynder Regionsudvalget Kommissionen til at indføre en mere ensartet og forenklet forvaltning af grænserne i de forskellige retsgrundlag og som følge ændre forslaget om de nye retningslinjer, navnlig punkt 80, 1) og 2), om lufthavns kategorier og punkt 92 om støtteintensitet, hvorunder der bør indarbejdes en kategori for lufthavne med færre end 300 000 passagerer, samt afgørelsens artikel 2, stk. 1, litra e);

27. udtrykker tilfredshed med Kommissionens interesse for kategorien af lufthavne med en meget begrænset kapacitet for årlig passagertrafik. Lufthavne med helt op til 5 mio. passagerer årligt er — som Kommissionen selv erkender — strukturelt set ofte ikke i stand til at dække kapital- og driftsomkostningerne uden en vis offentlig støtte. Udvalget beklager samtidig, at Kommissionen ikke tager konsekvensen heraf og udviser samme interesse for kompatibilitetskriterierne for støtten til disse lufthavne ⁽¹⁶⁾;

28. påpeger især, at disse lufthavne er kendetegnet ved:

— begrænsede passagertal

— vanskelige adgangsforhold til den pågældende region på grund af den afsides beliggenhed, terrænforholdene eller de alternative trafikforbindelsers mangelfulde infrastruktur

— et begrænset kundeunderlag og ringe udviklingsmuligheder;

disse karakteristika gør dem til rent lokale lufthavne, som er uden grænseoverskridende interesse;

29. understreger, at der i mange tilfælde er tale om små lufthavne, som mht. transportkapacitet ikke eller kun vanskeligt kan erstattes af alternative lufthavne eller andre former for offentlige transportmidler: hvis man forestiller sig, at de små lufthavnes passagerer blev overført til alternative lufthavne, ville dette overhovedet ikke have nogen indflydelse på disses trafikmængde;

30. mener derfor, at finansieringen af disse lufthavne ikke udgør statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, da den ikke kan forvride konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, og at den derfor ikke bør falde inden for anvendelsesområdet for de nye retningslinjer;

31. foreslår ⁽¹⁷⁾, at den overgangsperiode på op til 10 år, hvor Kommissionen betragter statsstøtte til driften af lufthavne som forenelig med konkurrencereglerne, kun kommer til at gælde for lufthavne med en årlig trafikmængde på over 1 million passagerer. Det foreslåede forbud må ikke føre til omfattende lukning af mindre lufthavne. I tabellen over maksimal støtteintensitet foreslås det, at kategorien af lufthavne med under 1 million passagerer ændres til lufthavne med en årlig trafik på mellem 300 000 og 1 million passagerer;

32. er enig med Kommissionen i, at duplikering af urentable lufthavne og opbygning af overkapacitet bør undgås, men mener, at når der ikke er juridisk grundlag for at betragte finansiering som statsstøtte — som i tilfældet med små lufthavne af lokal betydning — så kommer disse anbefalinger ikke statsstøttereglerne ved. Disse skal nemlig sikre konkurrencemæssig balance mellem medlemsstaterne af hensyn til det indre markeds integritet og handler ikke om at vurdere, hvorvidt regeringernes offentlige udgifter er velvalgte.

⁽¹⁶⁾ Jf. punkt 80(1), og punkt 92, i udkast til meddelelse fra Kommissionen — Retningslinjer for statsstøtte til lufthavne og luftfartsselskaber — (2013).

⁽¹⁷⁾ *Ibid* s. 102.

Tjenesteydelser af almen økonomisk interesse

33. Regionsudvalget konstaterer, at Kommissionen betragter anlæggelse og bevarelse af lufthavne som et tilfælde, hvor der kan tildeles kompensationsydelse for udøvelse af offentlige serviceforpligtelser. Udvalget finder imidlertid anvendelsesområdet alt for snævert;
34. mener, at det er relevant også at bevare lufthavne, der ligger uden for områder, som uden lufthavn i den grad ville være afskåret fra det øvrige EU, at det ville begrænse deres sociale og økonomiske og udvikling;
35. peger på, at det i princippet er op til medlemsstaterne og deres regionale og lokale myndigheder at afgøre, om en opgave kan betegnes som en tjenesteydelse af almen økonomisk interesse, og at Kommissionen kun kan drage en sådan afgørelse i tvivl i tilfælde af åbenbare fejl;
36. er af den opfattelse, at anlæggelse og bevarelse af en lufthavn er i almenvellets interesse især, når det i en strukturelt tilbagestående region medfører tilstrækkelige forbedringer til, at der kan åbnes perspektiver for regionens økonomiske udvikling;
37. finder det nødvendigt at iværksætte en politik for samarbejde mellem europæiske grænseregioner med henblik på koordinering og/eller etablering af regionale lufthavne, som omfatter regioner fra mere end én medlemsstat.

Støtte til driften af lufthavne med en trafikmængde på mellem 300 000 og 1 million passagerer

38. Regionsudvalget noterer, at Kommissionen anerkender, at driftsstøtten til små regionale lufthavne i vid udstrækning hænger sammen med, at de er ude af stand til at dække deres egne driftsomkostninger. Kommissionen mener endvidere, at det er muligt over en periode på maksimalt ti år at få disse lufthavne til at omstille sig til mere markedsorienterede forvaltningsformer, som giver mulighed for en indtjening, der er tilstrækkelig stor til at dække driftsomkostningerne;
39. tvivler stærkt på, at en sådan omstilling nogensinde vil kunne ske, før der er opnået en trafikmængde på over 1 million passagerer årligt, og slet ikke inden for den tiårsperiode, som Kommissionen taler om, når man tager de små regionale lufthavnes markedsvilkår i betragtning;
40. er i princippet enig med Kommissionen i dens markedsorienterede tilgang og i, at de offentlige midler bør gå til effektive lufthavnsmodeller, så man undgår duplikering af ineffektive lufthavne, samt at man bør beskytte konkurrencen mellem lufthavne og luftfartsselskaber;
41. mener dog, at den fremgangsmåde, som Kommissionen agter at følge for at nå disse mål, er uhensigtsmæssig, idet den ser bort fra, at markedsdynamikken varierer meget, afhængigt af lufthavnens størrelse og karakteristika, og at de selskaber, som driver lufthavnene, følger kun tilsyneladende opererer på det samme marked;
42. Det Internationale Lufthavnråd (ACI) har i en nylig analyse ⁽¹⁸⁾ fremhævet, at 80 % af en lufthavns omkostninger er faste og uafhængige af passagertrafikken. Der er tale om omkostninger dels til infrastruktur, dels til drift, som for en stor dels vedkommende går til opfyldelse af sikkerhedskrav: dette betyder, at for en lille lufthavn er omkostningerne pr. passager langt større end for en stor lufthavn, hvis faste omkostninger modsvares af et stort passagertal. Derfor er det betydeligt vanskeligere for en lille lufthavn at opnå et regnskab i balance;
43. understreger endvidere, at de små lufthavne er karakteriseret af strukturelle konkurrencemæssige ulemper, som forhindrer dem i at opveje de faste omkostninger enten med kommercielle indtægter, der er snævert forbundet med antallet af transitpassagerer, eller ved at pålægge luftfartsselskaberne højere lufthavnsafgifter. Sidstnævnte løsning ville gøre det endnu mindre attraktivt at beflyve de små lufthavne, som i forvejen lider under et begrænset kundeunderlag og utilstrækkelige trafikforbindelser, hvilket kan friste lufthavnsselskaberne til at vælge de større lufthavne;
44. gør endvidere opmærksom på, at en stor del af de små lufthavne med en årlig trafikmængde på mellem 300 000 og 1 million passagerer har tendens til at forblive små, fordi de er beliggende i områder, som er lidet attraktive (økarakter, bjergområde, decentral beliggenhed, mangel på infrastruktur, dårlige forbindelser mellem de forskellige transportformer osv.). Ikke desto mindre udgør de godt 20 % ⁽¹⁹⁾ af TEN-T-hovednettet og spiller således en væsentlig rolle for de transeuropæiske nets fremtid og for opfyldelsen af Europa 2020-strategiens mål om gode trafikforbindelser;

⁽¹⁸⁾ Airports and State Aid: How To Protect Both Growth and Competition, ACI, 2013.

⁽¹⁹⁾ *Ibid.*

45. understreger, at nylige analyser ⁽²⁰⁾ har vist, at de små lufthavne med et årligt passagertal på under 1 million, som tilsammen har et årligt underskud på 445 millioner EUR, hvert år bidrager med 16,15 milliarder EUR til EU's BNP og omfatter godt 265 000 arbejdspladser;
46. mener derfor, at de nye retningslinjer ikke bør forbyde støtte til driften af lufthavne med en trafikmængde, som ikke overstiger 1 million passagerer på årsbasis, samt til driften af lufthavne i regionerne i den yderste periferi — heller ikke efter en periode på højst 10 år: denne støtte er det eneste middel til at afbøde de forvridninger, som skyldes ovennævnte strukturelle mangler, og de retfærdiggøres til fulde af de positive eksterne fordele, som disse lufthavne skaber;
47. opfordrer Kommissionen til at give prioritet til den gavn, som EU's borgere har af offentlig støtte til små regionale lufthavne, i stedet for kun at tage strengt finansielle og økonomiske hensyn;
48. minder Kommissionen om de positive eksterne virkninger af et bredt og differentieret udbud af små regionale lufthavne: øget mobilitet ikke kun på landsplan, men især på tværs af Europa takket være det større konkurrencepres på flybilletter og omkostningsreduktion, konsolidering af den sociale, kulturelle og territoriale samhörighed i EU;
49. er enig i behovet for overvågning, så den offentlige støtte til små lufthavne ikke fører til krydssubsidiering af andre støttemodtagere end lufthavnsinfrastrukturer;
50. foreslår derfor, at der ved overgangsperiodens slutning foretages en »midtvejsevaluering«, som ikke udelukker muligheden for, at driftsstøtten kan fortsættes også efter overgangsperioden, hvis betingelserne stadig er opfyldt. Det foreslår desuden, at støtten til driften af lufthavne — i stil med reglerne for investeringsstøtte — afpasses efter lufthavnens størrelse og eventuelle forbedringer af den driftsmæssige effektivitet, som ikke kan og ikke skal ligge ufravigeligt på 10 % om året for alle lufthavne uden forskel;
51. mener, at bestemmelsen om, at der højst kan ydes støtte til lanceringen af nye ruter i 24 måneder også bør forstås som 24 ikke fortløbende måneder, eftersom de sæsonbestemte ruter er en forretningsmodel, der ofte er knyttet til turismen og særligt udbredt blandt små regionale lufthavne.

Investeringsstøtte til lufthavne

52. Regionsudvalget frygter, at Kommissionens forslag om størrelsesafhængige restriktive finansieringskvoter for investeringsudgifter ikke tager hensyn til de særlige forhold i de forskellige tilfælde og opfordrer derfor Kommissionen til at give mulighed for fleksibel finansieringsstøtte i tråd med sin hidtidige beslutningspraksis, hvis lufthavnen bidrager til opfyldelsen af et fælles mål (navnlig på områderne trafikforbindelser, regionalpolitisk udvikling), skaber forventninger om økonomisk bæredygtighed på lang sigt på grundlag af trafikprognoser og en forretningsplan, og den ikke-diskriminerende adgang for passagerer og flyselskaber er sikret; Udvalget ser også mangler ved forslaget om at gøre statslig investeringsstøtte til disse lufthavne — som maksimalt kan udgøre 25 % — betinget af, at støtten tilbagebetales, hvis investeringen bærer frugt. Udvalget foreslår, at intensiteten på 25 % ikke i sin helhed ydes som forskud, der skal betales tilbage;
53. peger på resultaterne af analysen af sektoren ⁽²¹⁾, hvoraf det fremgår, at lufthavnene først kan opnå stordriftsfordele, når de har over 5 millioner passagerer årligt: som Kommissionen selv erkender, er det ikke altid muligt for lufthavne med mellem 3 og 5 millioner passagerer om året at dække alle deres omkostninger.

Finansiering af lufthavnenes samordning med andre transportformer

54. Regionsudvalget går ind for at fremme planerne om at udskifte eksisterende luftfartsinfrastruktur i de regionale centre, hvilket skal koordineres med udviklingen af den regionale intermodalitet på transportområdet. Udvalget er enig i, at det som nævnt i Hvidbogen om en køreplan for et fælles europæisk transportområde fra 2011 ⁽²²⁾ er nødvendigt og presserende, at EU snarest fremmer integrering af de forskellige transportnetværk, navnlig integrering af jernbane- og lufttransporten, og opfordrer Kommissionen til at fortsætte moderniseringen af statsstøtten for at sætte skub i offentlige tiltag, som kan afhjælpe denne skadelige infrastrukturmangel og fragmentering af transportformer i det europæiske transportsystem, som betragtes som en integreret del af den offentlige politik til støtte af de europæiske borgeres mobilitet.

⁽²⁰⁾ Ibid.

⁽²¹⁾ Ibid.

⁽²²⁾ COM(2011) 144 final.

Globale konkurrenceudfordringer

55. Regionsudvalget minder om, at luftfarten spiller en væsentlig rolle i den europæiske økonomi både for EU's borgere og erhvervsliv, idet den med over 5 millioner job og 365 milliarder euro eller 2,4 % af det europæiske BNP yder et særdeles vigtigt bidrag til den økonomiske vækst, beskæftigelsen, turismen og den personlige kontakt mellem mennesker. Desuden bidrager luftfarten til regional og social samhørighed i EU og er derfor en nøgelsektor for sammenkoblingen mellem Europa og resten af verden;

56. er enig i nødvendigheden af, at konkurrencen ikke forvrides af unfair praksis såvel internt i som uden for EU. Udvalget opfordrer Kommissionen til at sørge for, at bestræbelserne på at gennemføre det indre marked ikke kommer til at lægge bånd på EU's evne til at klare udfordringerne fra den globale konkurrence fra lande, som i dag er blandt vore største konkurrenter. Kommissionen har konstateret, at netop over for disse konkurrenter er den europæiske luftfart i et foruroligende og stigende omfang ved at miste konkurrenceevne⁽²³⁾;

57. mener, at konkurrencen om nye ruter ikke kun finder sted i Europa, men er global. Hvis perifere regioner skal forblive eller blive økonomisk konkurrencedygtige, er der behov for støtte til øget konnektivitet for at sprede den iboende risiko ved at opstarte nye ruter. Sådanne forbindelser uden for EU er i stigende grad vigtige for opretholdelsen og udviklingen af forbindelser til eksisterende og nye markeder og de direkte økonomiske fordele, som de kan bibringe, og de skal på visse betingelser også støttes;

58. minder om, at EU har verdens strengeste kontrol med statsstøtte, og at den europæiske luftfarts internationale konkurrenceevne ikke kan klare sig uden den massive offentlige støtte, som i USA, Asien og Mellemøsten til stadighed strømmer til lufthavnsinfrastrukturer og luftfartsselskaber, hvorved EU stilles i en risikabel ugunstig konkurrencestilling: moderniseringen af konkurrencereglerne kan ikke se bort fra dette scenarie, og i dag kan EU ikke tillade sig at holde stædigt fast i en restriktiv tilgang — især når det gælder offentlig infrastrukturstøtte — som truer med yderligere at skade den europæiske luftfartssektors og hele den europæiske økonomis konkurrenceevne.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

⁽²³⁾ COM(2012) 556 final.

Regionsudvalgets udtalelse — Merværdien af makroregionale strategier

(2014/C 114/04)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

REGIONSUDVALGET

1. hilser Kommissionens rapport af 27. juni 2013 og bedømmelserne baseret på de to nuværende makroregionale strategier (for henholdsvis Østersø- og Donauområdet) velkommen. Udvalget bifalder også de præciseringer, som Kommissionen foreslår vedrørende konceptet for makroregionale strategier og anbefalingerne om kommende foranstaltninger, under hensyntagen til det fortsatte arbejde med de eksisterende makroregionale strategier og havstrategien for Atlanterhavsområdet, den makroregionale strategi for Adriaterhavet og Det Ioniske Hav og den makroregionale strategi for Alperne, som for nuværende er under udarbejdelse, samt andre mulige fremtidige strategier;
2. bifalder Rådets konklusioner af 22. oktober 2013 om merværdien af de makroregionale strategier, hvori Rådet fremhæver deres store betydning for de eksisterende makroregioner og anbefaler Kommissionen og medlemsstaterne også at anvende den makroregionale tilgængs bedste praksis i tilpasset form på mindre og mindre intensive samarbejdsområder, når det skønnes hensigtsmæssigt;
3. er enig med Kommissionen i, at makroregionale og havområdestrategiske tilgange opfylder de samme behov, da de lægger samme tankegang til grund, forfølger de samme mål, anvender samme vifte af aktioner i de berørte områder og hører ind under samme EU-politikramme. Begge strategityper opererer med samarbejde mellem flere sektorer og forvaltning på flere niveauer. Regionsudvalget opfordrer tillige Kommissionen til at klarlægge, hvordan man kan lære af hinanden i forbindelse med fremtidig gennemførelse af begge typer strategier;
4. bifalder, at Kommissionen har valgt at fremlægge rapporten i forbindelse med den nye programmeringsperiode for 2014-2020 og minder om, at Regionsudvalget i sin udtalelse om »En strategi for Nordsøen og Den Engelske Kanal« (CdR 99/2010 fin.) allerede har krævet en grønbog, hvori Kommissionen analyserer og fastlægger, hvilken rolle og funktion makroregionerne skal opfylde;
5. fremhæver sin støtte til udviklingen og gennemførelsen af makroregionale strategier og understreger den politiske og strategiske betydning af det arbejde, der hidtil er blevet udført i forbindelse med strategierne for Østersø- og Donauområdet, med henblik på at fremme disse makroregioners samarbejde med lande både i og uden for EU. Disse strategier er nyskabende i og med, at de anvender nye samarbejdsmodeller i praksis og fremmer den europæiske integration;
6. minder om, at et af de centrale udgangspunkter for de makroregionale strategier er de synergier, der opstår i samarbejdet om at finde løsninger på problemer, som påvirker et fælles geografisk område, eller måder, hvorpå man kan udnytte områdets muligheder. Det er også vigtigt at samordne de disponible ressourcer mere effektivt og øge samarbejdet mellem de eksisterende institutioner, særligt i forhold til den rolle de regionale og lokale myndigheder spiller, uden at indføre et nyt forvaltningsniveau;
7. fremhæver EU's merværdi i udformningen og gennemførelsen af de makroregionale strategier og understreger vigtigheden af, at Kommissionen fortsat spiller en nøglerolle, når det gælder om at koordinere medlemsstaternes samarbejde om at udforme og gennemføre de makroregionale strategier;
8. påskønner Kommissionens forslag om, at spørgsmål vedrørende makroregionale strategier regelmæssigt skal tages op i de relevante sektorråd. Kommissionen og Europa-Parlamentet spiller en afgørende rolle i og med, at de godkender og fremmer strategierne;
9. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at støtte etableringen af innovative styringstilgange og inddrage regioner, kommuner og europæiske strukturer som den europæiske gruppe for territorielt samarbejde (EGTS) og andre instrumenter for territorielt samarbejde, f.eks. arbejdsfællesskaber, i en reel fælles beslutningsproces, især i forbindelse med udarbejdelsen og gennemførelsen af makroregionale strategier. Udvalget betoner, at den merværdi, som EGTS og andre instrumenter for territorielt samarbejde bidrager med, kan øges yderligere gennem inddragelsen i de makroregionale strategier;

10. finder det vigtigt at uddybe og udvide samarbejdet mellem de lokale og regionale myndigheder, så det dækker EU's forskellige politikområder og går på tværs af sektorgrænserne. De makroregionale strategier skal fungere som redskaber til samarbejde mellem det lokale, regionale, nationale og EU-niveau for at støtte disse mål.

Effektiv udnyttelse af den makroregionale strategiske metode — rapportens resultater

11. Regionsudvalget fremhæver de centrale iagttagelser i Kommissionens rapport vedrørende det strategiske arbejde, som hidtil er blevet udført i makroregionerne. Dette arbejde har effektiviseret anvendelsen af de disponible ressourcer med henblik på at indfri de fælles mål og fremme den tværsektorielle tilgang, bl.a. i forbindelse med overordnede miljøspørgsmål og med hensyn til at øge regionernes konkurrenceevne. Det har også forbedret samarbejdet mellem deltagerlandene og blandt de forskellige interessenter på internationalt niveau;

12. konstaterer på baggrund af denne rapport, at den makroregionale strategiske tilgang udgør en klar merværdi, når det gælder om at fremme den sociale, økonomiske og regionale samhørighed i Europa;

13. påpeger, at man i de nuværende makroregionale strategier på en meget bred og mangesidig måde har fremhævet prioriteter, der kræver et tæt samarbejde. Den reviderede strategi for Østersøområdet indeholder i alt 17 prioriterede områder og fem horisontale foranstaltninger, mens der er 11 prioriterede områder i Donaustrategien. Temaområderne omfatter samarbejdsbehovet på områderne transport, miljø, økonomi og erhvervsliv, kvalifikationer og kultur samt velfærd. Handlingsplanen for Østersøstrategien omfatter over 100 såkaldte flagskibsinitiativer, mens Donaustrategien indeholder flere end 400 samarbejdsprojekter, hvoraf 150 allerede er under gennemførelse;

14. mener, at det er vigtigt at kunne tage de udvalgte prioriterede områder i de makroregionale strategier op til fornyet overvejelse, mens de gennemføres, hvis vilkårene ændrer sig væsentligt, eller hvis de praktiske erfaringer giver anledning til det. På den måde kan man sikre, at ressourcerne målrettes effektivt i strategiens gennemførelsesfase;

15. bemærker det vigtige i at fokusere makroregionale strategier på klart definerede og realistiske målsætninger med makroregionale aspekter; disse bør danne grundlag for en konstant overvågning og evaluering med inddragelse af alle relevante aktører;

16. understreger, at de praktiske samarbejdsprojekter spiller en afgørende rolle for, at de makroregionale strategier får en konkret merværdi. I den praktiske gennemførelsesproces bør man i højere grad fokusere på, hvordan man kan skabe nye, innovative projektaktiviteter, som målrettet indfriede de makroregionale strategiske målsætninger. I dag styres projektsamarbejdet i højere grad af bestemmelserne for finansieringsinstrumentene, og det levner ikke megen plads til innovation. Denne tilgang er ikke det bedste udgangspunkt for at fremme gennemførelsen af de makroregionale strategier. Der vil fremover være behov for fleksibilitet — både inden for og mellem de individuelle finansielle instrumenter — og rum til at koordinere de forskellige finansieringsinstrumenter bedre. Desuden bør der gøres en større indsats for at forenkle bestemmelserne for finansieringsinstrumenterne. Udvalget understreger i den forbindelse INTERREG B-programmets særlige rolle som støtteyder til samarbejdsprojekter i makroregionerne i støtteperioden 2014-2020;

17. betoner, at man fremover bør stræbe efter et mere strategisk projektarbejde, der er afstemt med Europa 2020-strategien, de generelle retningslinjer for EU's programplanlægning 2014-2020 samt de nationale og regionale strategier og programmer. I forbindelse med projektarbejde, der fremmer gennemførelsen af de makroregionale strategier er det vigtigt, at man har mulighed for at samarbejde på tværs af sektorer og prioriterede områder samt for at være tilstrækkeligt fleksibel og reaktionsdygtig over for nye muligheder og udfordringer;

18. understreger behovet for at fremme nye samarbejdsformer og nye projektinitiativer, og fremhæver som eksempel den vigtige rolle, som startkapital spiller i udformningen af nye samarbejdsprojekter. I den første ansøgningsrunde til startkapital inden for rammerne af Østersøstrategien blev der bevilget finansiering til i alt 14 projektideer, som har til formål skabe samarbejdsprojekter, der fremmer gennemførelsen af strategien. Man har også bevilget støtte til tilsvarende projektforberejdningsarbejde inden for Donaustrategien, hvilket har givet gode resultater;

19. opfordrer de medlemsstater, der deltager i de makroregionale strategier, samt Kommissionen til i forberedelsen af programmerne under EU's flerårige finansielle ramme for perioden 2014-2020 at sætte fælles fokus på, hvordan man bedst kan styrke de internationale projektaktiviteter som en del af de nationale og regionale programmer. Medlemsstaterne bør med vejledning fra Kommissionen tydeligt angive forbindelsen mellem EU's forskellige støtteprogrammer og gennemførelsen af de makroregionale strategier og så vidt muligt identificere nationale finansieringsinstrumenter, der kan anvendes til dette formål;

20. betoner, at samarbejdet mellem koordinatorene af prioriterede områder og horisontale foranstaltninger i både Østersøområdet og Donauområdet samt samarbejdet på lokalt og regionalt niveau har væsentlig betydning for udarbejdelsen af nye projektporteføljer, som fremmer gennemførelsen af nye mål for makroregionale strategier. Disse interessenter skal også sikres ordentlige betingelser; Kommissionen og de relevante aktører tilskyndes til at undersøge alle muligheder for at sikre enkel og pålidelig støtte til koordinatorene for de prioriterede områder og lederne af de horisontale aktioner;

21. konstaterer, at — selv om Kommissionen har klarlagt forvaltningsstrukturerne for både Østersøområdet og Donauområdet og præciseret opgaverne og ansvarsfordelingen for de forskellige aktører (nationale kontaktpunkter, koordinatorene for de prioriterede områder, lederne af de horisontale foranstaltninger og lederne af flagskibsprojekter) — forvaltningen stadig opfattes som besværlig ifølge Kommissionens rundspørge. Regionsudvalget opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at overveje mulighederne for at forenkle de nuværende forvaltningsstrukturer. De lokale og regionale niveaus rolle bør styrkes yderligere;

22. fremhæver vigtigheden af at informere flest mulige berørte aktører om målsætningerne for de makroregionale strategier og det igangværende samarbejde med henblik på at skærpe bevidstheden om det europæiske samarbejde og fremme et bredt engagement i gennemførelsen af strategien. Regionsudvalget mener, at det er vigtigt at udarbejde retningslinjer på både makroregionalt og nationalt niveau for at fremme kommunikationen og aktiviteterne blandt aktørerne. Man skal i højere grad bruge elektroniske informationsplatforme til at formidle de erfaringer og eksempler på god praksis, man har samlet i forbindelse med projektarbejdet.

Lederskab

23. Regionsudvalget betoner, at et synligt engagement og lederskab på højt politisk niveau er en grundlæggende forudsætning for, at gennemførelsen af strategien kan få medvind i alle deltagerlandene. Der skal være engagement på medlemsstatsniveau for at sikre den bedst mulige støtte til de lokale og regionale niveaus aktiviteter i forbindelse med gennemførelsen af strategien;

24. udtrykker tilfredshed med, at styrkelsen af lederskabet i de nuværende strategier skal revideres separat i 2014 i forbindelse med de årlige strategifora.

Princippet om flerniveaustyring — et vigtigt led i gennemførelsen af strategierne

25. Regionsudvalget minder om sine tidligere udtalelser om den reviderede Østersøstrategi (2012), om Donaustrategien (2011), om territorialt samarbejde i Middelhavsområdet gennem den adriatisk-ioniske makroregion (2011) samt om en strategi for Nordsøen og Den Engelske Kanal (2010), hvor udvalget udtrykkeligt fremhævede den vigtige rolle, princippet om flerniveaustyring spiller for gennemførelsen af de makroregionale strategier. Konsekvent og konsistent inddragelse af alle aktører er en forudsætning for, at strategiens mål kan indfris, og at den kan gennemføres med gode resultater;

26. mener, at Kommissionens forslag om at inddrage offentlige fora og EU's øvrige institutionelle fora i forvaltningen af strategierne er vigtigt og påpeger, at man i den forbindelse navnlig bør fokusere på, hvordan man kan drage nytte af organisationerne. De forskellige organisationer og samarbejdsplatforme kan fungere endnu mere effektivt som redskaber til at inddrage de berørte aktører i gennemførelsen af makroregionale strategier. Udvalget er på sin side klar til at samarbejde i forskellige ekspertfora;

27. noterer sig, at en tredjedel af deltagerne i den rundspørge, Kommissionen gennemførte i forbindelse med evalueringen gav udtryk for, at der ikke tages fuld højde for princippet om flerniveaustyring på medlemsstats- eller projektniveau eller i beslutningerne om projekternes gennemførelse. Regionsudvalget mener, at man bør lægge større vægt på at styrke princippet om flerniveaustyring, navnlig i gennemførelsen af en strategi. Det kræver handling, særligt i de medlemsstater, der deltager i strategien i samarbejde med Kommissionen;

28. foreslår, at man øger mulighederne for inddragelse af ikke bare lokale og regionale aktører, men også aktører fra civilsamfundet, i gennemførelsen af de makroregionale strategier i henhold til principperne om partnerskab og gennemsigtighed. Der bør iværksættes regelmæssige høringer af lokale myndigheder og repræsentanter for civilsamfundet på alle myndighedsniveauer i gennemførelsen af de makroregionale strategier.

Nye strategier

29. Regionsudvalget understreger, at EU i sit arbejde med det adriatisk-ioniske havområde bør tage hensyn til de positive erfaringer, man allerede har samlet i det igangværende strategiske arbejde med Østersøområdet og Donauområdet, og efterlyser navnlig i denne forbindelse et nærmere samarbejde mellem de forskellige makroregionale strategier;

30. minder om sin enstemmigt vedtagne udtalelse om »En strategi for Nordsøen og Den Engelske Kanal« (CdR 99/2010 fin), hvor udvalget på baggrund af de store udfordringer i området udtrykkeligt opfordrer til at udforme en makroregional strategi for Nordsøen og Den Engelske Kanal og udtrykker beklagelse over, at Kommissionen endnu ikke har fremsat sin bebudede meddelelse om gennemførelsen af den integrerede havpolitik i Nordsøen og forbindelsesfarvande;

31. ville tillige bifalde en vurdering af »havområdestrategiernes« effektivitet og en sammenligning med de erfaringer, der er gjort i forbindelse med de eksisterende makroregionale strategier, inden der udvikles flere havområdestrategier;

32. understreger de synspunkter, udvalget har formuleret i sine tidligere udtalelser, om hvordan man opnår en virkelig inddragelse af de forskellige aktører i gennemførelsen af de makroregionale strategier. Der skal bl.a. være gennemsigtige beslutningsprocesser og omfattende udveksling af information, lige som der skal udformes fælles metoder på alle niveauer;

33. opfordrer Kommissionen og Rådet til at støtte udviklingen af fremtidige makroregionale strategier og dertil hørende handlingsplaner i et tæt samarbejde med alle relevante aktører. Dette bør også resultere i innovative forvaltningsmodeller, der giver lokale og regionale myndigheder en reel medbestemmelsesret med hensyn til udformning og gennemførelse af strategierne;

34. betoner, at de makroregionale strategier også fremover skal fokusere på regionale udfordringer, som de enkelte lande ikke kan klare eller har meget vanskeligt ved at klare inden for deres eget område, eller som er så specifikke for den berørte makroregion, at de skal behandles separat inden for rammerne af en bredere EU-politik. Makroregionale strategier bør derfor ikke kun forholde sig til fælles regionale interesser, men også omfatte skræddersyede svarstrategier til tackling af specifikke regionale udfordringer. Det er en grundlæggende forudsætning for samarbejde, at der er effektive transportforbindelser inden for de enkelte makroregioner, og udvalget mener, at der bør tages hensyn til dette i udarbejdelsen af nye strategier; et andet spørgsmål af afgørende betydning for mange europæiske områders fremtid er den demografiske udfordring, hvis særlige problematik er at finde i makroregionale geografiske områder;

35. er enig med Kommissionen i, at man bør finde hensigtsmæssige metoder for at effektivisere samarbejdet og den regionale integration, og at man fortsat bør støtte de allerede eksisterende samarbejdsmetoder, som har vist sig nyttige og effektive, hvor makroregionale strategier er en ud af flere muligheder;

36. opfordrer medlemsstaterne til at vurdere udarbejdelsen af nye makroregionale strategier i forhold til det berørte geografiske områdes fælles udfordringer og muligheder under hensyntagen til principperne om social, økonomisk og territorial samhørighed. Der bør i den sammenhæng lægges særlig vægt på landområder, områder i en industriel overgangsproces og områder, der lider af alvorlige naturbetingede eller demografiske ulemper af permanent art, bl.a. de nordligste meget tyndt befolkede områder samt ø-områder, grænseoverskridende områder og bjergområder. Når man fastsætter en strategis målsætninger, bør det lokale og regionale niveau inddrages i debatten på et tidligt tidspunkt, hvilket bl.a. var tilfældet i udarbejdelsen af Østersøstrategien. Man bør heller ikke glemme at inddrage civilsamfundet i denne proces. Det lokale og regionale niveau samt civilsamfundets forståelse for en specifik regions behov og potentiale samt de eksisterende lokale samarbejdsnetværk er et solidt grundlag for udarbejdelsen og gennemførelsen af strategien.

Tredjelandes deltagelse i gennemførelsen af makroregionale strategier

37. Regionsudvalget noterer sig, at Rådet har taget hensyn til de standpunkter, som udvalget formulerede i sin udtalelse om EU's reviderede strategi for Østersøområdet (CdR 1272/2012 fin), hvor man anbefalede at videreføre indsatsen for at udnytte den nordlige dimension og dennes partnerskaber så godt som muligt i gennemførelsen af Østersøstrategien. Donaustrategien spiller en central rolle for det øgede samarbejde mellem i alt 14 lande, herunder medlemsstater og tredjelande;

38. understreger, at de makroregionale strategier bør styrke EU's og den berørte makroregions stilling samt deres interaktion med hinanden og med regioner uden for EU. Selv om der er tale om EU-strategier, vil mange af målsætningerne ikke kunne indfris, medmindre man samarbejder med tredjelande og har konvergerende prioriteter. Samarbejdet med regioner uden for EU har afgørende betydning for det strategiske arbejde i både Østersø- og Donauområdet, ikke kun når det gælder om at styrke makroregionens økonomiske konkurrenceevne og samhørighed, men også med henblik på at udvikle EU's eksterne forbindelser. Åbningen mod tredjelande med dens følger for såvel naboskabspolitikken som udviklingspolitikken kan ud fra samme tankegang og lige fra begyndelsen være en nøgelfaktor for fremtidige strategiers succes.

Konklusioner

39. Regionsudvalget fremhæver, at man på grundlag af det hidtidige strategiske arbejde endnu ikke kan drage langsigtede konklusioner om, hvordan denne tilgangsmåde påvirker gennemførelsen af EU's horisontale og integrerede mål;

40. påpeger, at EU's kommende finansieringsperiode fra 2014 rummer gode muligheder for et mere effektivt og frugtbart strategisk arbejde. Udvalget efterlyser i den sammenhæng et målrettet samarbejde mellem de forskellige medlemsstater og finansieringsmyndighederne på både EU-niveau og i det nationale udviklingsarbejde;

41. foreslår, at Kommissionen også fremover løbende følger op på gennemførelsen af de makroregionale strategier og havområdestrategierne og vurderer deres merværdi for EU som helhed, og ikke bare set ud fra de enkelte makroregionale strategier.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — Handlingsplan for en konkurrencedygtig og bæredygtig stålindustri i Europa

(2014/C 114/05)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

REGIONSUDVALGET

1. mener, at stålindustrien spiller en afgørende rolle for EU's samlede økonomi, og at den er en strategisk sektor af den allerstørste betydning med en direkte indvirkning på den økonomiske, sociale og økonomiske udvikling i alle EU's medlemsstater;
2. mener, at den europæiske jern- og stålindustris fremtidige udvikling også har en direkte indvirkning på den regionale og lokale udvikling, og at en konkurrencedygtig og bæredygtig stålindustri på én gang er forudsætning og målestok for det økonomiske opsving i mange europæiske regioner;
3. mener, at iværksættelsen af en støttepolitik for en selvstændig europæisk stålindustri er en absolut forudsætning for at sikre EU's forsyningssikkerhed på langt sigt. For at bevare sin uafhængighed skal stålindustrien vise, at den er innovativ og miljøvenlig og dermed rustet til at gå fremtidens udfordringer i møde. Eventuel støtte fra EU skal kun tjene til at fremskynde den forandringsproces, som stålindustrien selv må tage hånd om;
4. understreger den vanskelige økonomiske situation for Den Europæiske Union, som med en samlet produktionskapacitet på 217 millioner tons stål pr. år og en reel produktion på omkring 11 % af verdensproduktionen er konfronteret med problemer med overkapacitet og lav efterspørgsel på det internationale marked;
5. henviser — i betragtning af at efterspørgslen efter stål afhænger »af den økonomiske og finansielle status for nogle få vigtige stålforbrugende industrier [såsom] bygge- og anlægssektoren og automobilektoren«⁽¹⁾ — til sine udtalelser om industripolitikken⁽²⁾ og om »CARS 2020: Handlingsplan for en konkurrencedygtig og bæredygtig bilindustri i Europa«⁽³⁾;
6. mener, at bygge- og anlægssektoren er en de vigtigste stålforbrugende sektorer, og at alt, hvad der har at gøre med bæredygtigt byggeri og energieffektivitet, bør prioriteres, ikke mindst i forbindelse med det, der under ét kan kaldes »renovering af den offentlige bygningsmasse«, som vil kunne inkluderes under den europæiske dagsorden for socialt boligbyggeri, som Regionsudvalget og Europa-Parlamentet flere gange har efterlyst;
7. minder om, at en stor del af de omkring 500 produktionsanlæg, der er spredt over 23 medlemsstater, i de seneste år som følge af tilbagegang i fremstillingsaktiviteterne har måttet skære produktionen kraftigt ned, mens andre er blevet lukket definitivt, og at 40 000 arbejdspladser er gået tabt;
8. understreger, at denne svære økonomiske situation har haft en skadelig indvirkning på den økonomiske og sociale samhørighed i de berørte områder;
9. anerkender nødvendigheden af en EU-strategi for jern- og stålindustriens fremtid generelt;
10. anser det for absolut nødvendigt, at de regionale og lokale myndigheder får direkte indflydelse på processen, idet der bør tages hensyn til de lokale forhold og muligheder og den kendsgerning, at disse myndigheder har de bedste forudsætninger for at bedømme de økonomiske og sociale udfordringer og behovet for flere investeringer, og om disse investeringer vil kunne skabe eller bevare arbejdspladser, samt pege på kilder, hvorfra investeringerne eventuelt kan komme. De har tillige den største viden om udfordringerne i forbindelse med miljøkonsekvensvurderingerne;
11. mener, at bestræbelserne på at styrke EU's konkurrenceevne skal bygge på principperne om åbenhed og gode rammebetingelser for virksomheder. Den europæiske stålindustri skal bl.a. konkurrere på kompetence, innovationsevne og kvalitet;

⁽¹⁾ COM(2013) 407 final.

⁽²⁾ Regionsudvalgets udtalelse af 11. april 2013 om »En stærkere europæisk industripolitik for vækst og økonomisk genopretning«, ordfører: Claude Gewerc (PSE/F), CDR2255-2012_00_00_TRA_AC.

⁽³⁾ Forslag til Regionsudvalgets udtalelse (ordfører: Christian Buchmann (PPE/AT)), CDR1997-2013_00_00_TRA_PA.

12. er fortaler for en målrettet industripolitik med det sigte at udvikle konkurrenceevnen i EU's stålindustri og så vidt muligt beskytte eller udvide de eksisterende stålværker og arbejdspladser, især gennem øget anvendelse af miljøvenlige teknologier og genanvendelse, for at sektoren ikke skal miste knowhow og kompetencer inden for metallurgi, som arbejdstagerne i sektoren har været mange år om at erhverve;
13. anmoder derfor i første række om, at der udformes protokoller om faglig videreuddannelse for arbejdstagerne i de produktionsanlæg, der kan tænkes at blive berørt af omstruktureringen, således at de kan videreudvikle deres færdigheder inden for erhvervene i stålindustrien;
14. anmoder ligeledes om, at der træffes supplerende foranstaltninger til omskoling af arbejdstagere, som rammes af lukning eller omstrukturering af produktionsanlæg, ved at øge mulighederne for at anvende strukturfondsmidler gennem en revision af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (EGF) og ved at tilbyde programmer, som er tilpasset de individuelle behov og særlige lokale forhold. Samtidigt bør det sikres, at de kompetencer, som arbejdstagerne har opbygget gennem deres arbejde i sektoren, bliver bevaret og udnyttet;
15. anmoder om indførelse af en ordning med finansiel støtte til områder, som bliver berørt af omstrukturering eller lukning af produktionsanlæg, med hovedsigte på omskoling af arbejdstagerne og økonomisk diversificering og baseret på ressourcer, der involverer offentlige og private økonomiske aktører;
16. lægger vægt på en koordineret tilgang fra alle offentlige myndigheders side ved udformningen og iværksættelsen af omstruktureringstiltag i stålsektoren;
17. glæder sig over, at der nedsættes en gruppe på højt niveau i EU om stål, men beklager, at der kun planlægges ét møde om året, og foreslår, at en repræsentant for Regionsudvalget samt repræsentanter for de regionale og lokale myndigheder får sæde i gruppen med det mål at fremme samarbejde og udveksling af information og god praksis mellem de vigtigste aktører i medlemsstaterne;
18. anser det for nødvendigt at foretage en evaluering af handlingsplanen senest 12 måneder efter dens vedtagelse;
19. anmoder om, at der etableres en mere intensiv social dialog for at overvinde krisen, og at arbejdsmarkedets parter inddrages direkte og tæt i udformningen af industripolitikken generelt og af politikken for stålsektoren i særdeleshed;
20. påpeger, at en generel industrimodel baseret på innovation og væsentlige investeringer i de nye teknologier er forudsætningen for en bæredygtig vækst i Den Europæiske Union;
21. bemærker, at EU's stålindustri er nødt til at tilbyde innovative kvalitetsprodukter, som imødekommer markedets behov og differentierer sektoren fra sine konkurrenter. En sådan strategi kræver imidlertid store investeringer i omkostningstunge produktionstyper og omstilling til miljøvenlige teknologier samt i forskning og udvikling (F&U);
22. mener, at det er nødvendigt at udvide støtten til innovation til også at omfatte alle aktiviteter med forbindelse til stålproduktion. Der bør således inden for rammerne af horisont 2020 indføres EIB-finansieringsmekanismer til fremme af samarbejde om forskning, udvikling og innovation mellem stålværkerne og de regioner, hvor de hører hjemme, med henblik på at stimulere den økonomiske aktivitet og gøre den mere bæredygtig;
23. gentager sin anmodning om at investere i kvalifikationer og erhvervsuddannelser for at fremme diversificeringen, specialiseringen og innovationen af stålsektoren, så den kan blive mere konkurrencedygtig i fremtiden;
24. giver sin støtte til Kommissionens indsats for at fremme foranstaltninger til udvikling af kompetencer og foranstaltninger rettet mod beskæftigelsen af unge i stålsektoren, men beklager, at Kommissionens meddelelse ikke foreslår noget tiltag for at fremme kompetenceoverførsel på virksomhedsplan;
25. glæder sig over, at handlingsplanen lægger vægt på fremme af innovation, som har til formål at udvikle renere, mere ressource- og energibesparende teknologier, for at reducere omkostningerne og overholde EU's klimapolitiske rammer frem til 2030;
26. opfordrer Kommissionen til at give præference til stålproduktion fra elektriske lysbueovne på EU-niveau, da udledningen af CO₂ herfra er betydeligt lavere end ved stålframstilling på basis af jernmalm;

27. bekræfter sin støtte til fokuseringen på industriøkologi, der koncentrerer sig om genanvendelse af materialer og kontrol med energiforbruget;
28. understreger i denne forbindelse, at stål kan genbruges igen og igen, og at fremstilling af stål på basis af skrotstål frem for primær jernmalm reducerer energitilførslen med omkring 75 % og råstoftilførslen med 90 %;
29. gentager sin støtte til investering i innovation, til forbedring af vilkårene for adgang til markedet, menneskelige ressourcer og kvalifikationer, som er grundelementerne i en mere målbevidst industripolitik;
30. tilskynder Kommissionen til at videreføre evalueringen af de byrder, den pålægger stålindustrien i form af lovkrav, og at undersøge deres indvirkning på konkurrenceevnen;
31. bakker op om Kommissionens initiativ til at indlede overvejelser over en begrænsning af produktionsomkostningerne for EU's stålindustri. Overvejelserne bør fokusere på innovation, energieffektivitet og miljøhensyn;
32. peger især på nødvendigheden af at give de elektricitetsintensive industrier mulighed for at tegne langsigtede forsyningskontrakter, dvs. med en løbetid på mindst ti år og med tilstrækkeligt stramme revisionsklausuler, for at sikre regelmæssighed i forsyningerne på et varigt kontraktgrundlag og kontrol med sektorens omkostninger og dermed dens konkurrenceevne;
33. finder det nødvendigt at styrke godstransportnettene, der er en nøglefaktor for regionerne, især fjernliggende regioner og grænseregioner;
34. glæder sig over Kommissionens forslag om at understøtte efterspørgslen efter stål produceret i EU, såvel inden for som uden for dets grænser, især gennem foranstaltninger til fremme af efterspørgslen i automobilsektoren og inden for bæredygtigt byggeri;
35. opfordrer Kommissionen til at fremme diversificeringen af stålindustrien for at mindske afhængigheden af efterspørgslen og reducere de dermed forbundne risici mest muligt;
36. støtter bestræbelserne på at fastlægge EU-standarder for bæredygtig produktion af stålprodukter til byggeriet og på at indføre en kvalitetscertificering («SustSteel»), som vil kunne øge europæiske produkters merværdi og konkurrenceevne;
37. minder om, hvor vigtigt det — af hensyn til den økonomiske og sociale samhørighed i Den Europæiske Union og til EU-virksomhedernes konkurrenceevne på verdensmarkedet — er at forsvare EU's standarder på det social- og miljøpolitiske område og mht. klimabeskyttelse, sikkerhed på arbejdspladsen og arbejdsvilkår;
38. støtter Kommissionens bestræbelser på sammen med tredjelande at træffe foranstaltninger mod urimelig handelspraksis og tilskynde til lige vilkår blandt andet;
39. mener, at det er vigtigt for sektoren på lang sigt, at man sikrer fri og åben handel med stål og stålprodukter, og konstaterer, at trods Kommissionens bestræbelser på at opnå en liberalisering af den internationale handel inden for WTO, er 65 % af verdensmarkedet for stål ifølge industriens eget skøn stadig underlagt protektionistiske barrierer af enhver art;
40. er enig med Kommissionen i, at på bilateralt niveau kan forhandlinger om handelsaftaler, især frihandelsaftaler, være et nøgleinstrument i opnåelsen af lige vilkår for EU-virksomheder;
41. opfordrer Kommissionen til at følge princippet om reguleringsmæssig gensidighed i forbindelse med handelsforhandlinger, hvad enten de er bilaterale eller foregår i WTO-regi;
42. tilskynder Kommissionen til i givet fald ikke at tøve med at udvise al den nødvendige fasthed og beslutsomhed ved iværksættelsen af foranstaltninger mod tredjelandes urimelige handelspolitikker og til løbende at modernisere sine instrumenter til beskyttelse af handelen;

43. opfordrer Kommissionen til at føre nøje kontrol med, at markedsovervågningssystemet »Surveillance 2« som minimum giver samme sikkerhed for overvågning og kontrol med urimelig subventionering og dumping som det tidligere system med forudgående tilsyn med importen af visse jern- og stålprodukter (EU) nr. 1241/2009;
44. udtrykker desuden bekymring over længden af de frister — i gennemsnit 2 år — som Kommissionen har brug for til at indføre antidumping-mekanismer, mens USA kan gøre det på 6 måneder, og opfordrer Kommissionen til at tage skridt, som sætter den i stand til at gribe hurtigere ind;
45. støtter Kommissionen i dens ønske om at gøre alt for at sikre fri adgang til markederne for råvarer og sekundære materialer, især til markederne for jernmalm, kokskul og genanvendelige materialer, og anser denne frie adgang som en nødvendig betingelse for at sikre EU's stålindustri internationale konkurrenceevne;
46. mener, at øget produktivitet, et godt investeringsklima og innovationsforanstaltninger er vigtige forudsætninger for, at stålindustrien kan udvikle sig og overleve i EU på lang sigt. Men energieffektivisering er også en god metode til at sænke energiomkostningerne, hvilket kan medvirke til at forbedre konkurrenceevnen;
47. konstaterer, at Kommissionens meddelelse ikke nævner udgifter til logistik, især ikke når det gælder transport til søs, leverance af råvarer, forsyningsikkerhed og økonomisk udvikling, der er forbundet med havneudvikling;
48. støtter Kommissionens hensigt om at forbedre de generelle vilkår, der er afgørende for vækstpotentialet i EU's stålindustri, herunder energiforsyningsikkerheden og konkurrencedygtige energipriser samt incitamentet til en mere ressourceeffektiv produktion med lavere CO₂-udledning;
49. bakker op om ethvert initiativ til at sikre overvågning og kontrol med råvaremarkederne, herunder skrotmarkedet for at bekæmpe ulovlig eksport af skrot;
50. opfordrer Kommissionen til at foretage en cost/benefit-analyse af de foranstaltninger, der foreslås for EU's stålindustri, og sikre, at de ikke strider imod andre EU-politikker, især politikkerne for beskyttelse af miljøet, klimaet og bæredygtig udvikling;
51. mener, at de foranstaltninger, der foreslås i handlingsplanen for en konkurrencedygtig og bæredygtig stålindustri i Europa ikke er et mål i sig selv, men at de nødvendigvis må ledsages af sektorens egen indsats for at fremme investeringer og jobskabelse i EU's stålværker;
52. bemærker, at handlingsplanen i sin nuværende form ikke strider mod nærheds- og proportionalitetsprincippet, for så vidt som den er i overensstemmelse med artikel 173 i TEUF, hvorefter EU har en understøttende kompetence på det industripolitiske område;
53. kræver, at Kommissionen i henhold til artikel 173 i TEUF udnytter de muligheder, som Lissabontraktaten åbner op for på det industripolitiske område, især ved at tage ethvert nyttigt initiativ til at fremme samordningen mellem medlemsstaterne, opstille retningslinjer og indikatorer, tilrettelægge udveksling af bedste praksis og udarbejde de nødvendige elementer til periodisk overvågning og evaluering.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — Sport, handicap, fritid

(2014/C 114/06)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

REGIONSUDVALGET

Baggrund

1. henleder opmærksomheden på, at der findes ca. 80 mio. personer med handicap i EU, hvilket svarer til omkring 15 % af befolkningen. Det anslås, at bevægelseshæmmede udgør mere end 40 % af befolkningen;
2. understreger, at antallet af personer med et handicap eventuelt vil stige på grund af ældres øgede risiko for handicap og den generelle stigning i kroniske sygdomme. De europæiske regioner vil derfor møde nye udfordringer i fremtiden;
3. henleder opmærksomheden på, at der ikke findes en fælles definition af handicap i alle regioner i EU, og at de retlige definitioner af begrebet har været genstand for adskillige debatter og semantiske fortolkninger. Handicap er et komplekst fænomen, der opleves på forskellige måder, alt efter samspillet mellem den fysiske og intellektuelle tilstand hos en person med handicap og den samfundsvirkelighed, vedkommende lever i. Det er derfor nødvendigt at inddrage begreber som personer med handicap;
4. bemærker den manglende viden og de fejlagtige opfattelser, der er knyttet til de reelle virkninger af handicap, og understreger nødvendigheden af at lægge vægt på de »ydeevner«, der kan tages i betragtning i forbindelse med sportspræstationer;
5. anerkender den værdi og betydning, som fysisk aktivitet og sport har for personer med handicap, og hvordan den kan bidrage effektivt til opfyldelse af EU's strategiske målsætninger, navnlig Europa 2020-strategiens målsætninger; Det kan konstateres, at »tilpasset idræt« og sport udøvet af personer med handicap er gået meget frem de senere år. Det seneste eksempel er De Paralympiske Lege i London i 2012, hvor medierne overgik sig selv med hensyn til at dække legene og gøre reklame for dem;
6. gør opmærksom på, at sport uomtvisteligt bidrager til den enkeltes overordnede velvære og har en positiv indvirkning på de muligheder for rehabilitering og undervisning i at leve med handicap, der er for personer med handicap, samt at muligheden for at deltage i sportsaktiviteter, for personer med handicap, frem for alt er en grundlæggende menneskeret;
7. understreger, at »sport for personer med handicap« spænder over en lang række aktiviteter lige fra elitesport til rekreativ sport og fra tilpasset fysisk aktivitet til genoptræning ved hjælp af sport — et bredt område, der afspejler, hvor vanskeligt det er at definere udtrykket »sport«. Det er blandt andet derfor, at begrebet defineres forskelligt fra region til region i Europa. Når det gælder fysisk aktivitet og sport, findes der en række nuancer afhængig af, om udøvelsen af fysisk aktivitet er sports-, fritids- eller sundhedsrelateret osv. Det er til enhver tid udøveren eller brugeren selv, som afgør, hvilken form for sport der er tale om. Dog er det i reglen således, at udøvelse af idræt medfører øget såvel fysisk som mental sundhed hos alle;
8. henleder opmærksomheden på, at de forskellige udtryk og begreber, der knytter sig til denne sektor, eller som anvendes af sektorens aktører, ofte debatteres heftigt. I denne sammenhæng anvendes udtrykket »sport for personer med handicap« således, at personen er i fokus samtidig med, at der tales generelt om emnet;

9. minder om behovet for fuldt ud at respektere nærhedsprincippet og sportens ledende instansers selvstændighed, herunder uafhængige idrætsorganisationer. Anbefalingerne i denne udtalelse sigter mod at virke som katalysator med hensyn til at øge gennemslagskraften af de tiltag, der gennemføres af medlemsstaterne og de lokale og regionale myndigheder, og skabe en holdningsændring ved at sætte fokus på handicappede personers evner i samfundet generelt.

Politisk baggrund

10. Regionsudvalget er tilfreds med og støtter, at EU på politisk plan anerkender sport for personer med handicap, bl.a. via den europæiske handicapstrategi 2010-2020 ⁽¹⁾, Kommissionens meddelelse »Udvikling af sportens europæiske dimension« ⁽²⁾ og Kommissionens hvidbog om sport ⁽³⁾;

11. beklager imidlertid, at der ikke henvises til personer med handicap i Kommissionens oprindelige forslag til Erasmus+ — det nye EU-program for almen uddannelse, erhvervsuddannelse, ungdom og idræt for perioden 2014-2020; opfordrer i den forbindelse kraftigt til, at der i det nye program, som stadig er under forhandling, tydeligt henvises til behovet for at fremme bæredygtig og inklusiv vækst ved at lette handicappede personers adgang til sportsaktiviteter;

12. er enig i, at de nationale myndigheder og de regionale og lokale myndigheder inden for rammerne af de beføjelser og økonomiske muligheder, de hver især råder over, kan spille en stor rolle for udviklingen af sport for personer med handicap, navnlig hvad angår fremme af og investering i sportsinfrastruktur og bæredygtige sportsaktiviteter; understreger, at det er nødvendigt at sikre projektmidler til regioner, hvor skolers og andre uddannelsesinstitutioners infrastruktur er underudviklet, og hvor handicappede børn ikke eller kun i begrænset omfang har mulighed for at dyrke sport;

13. mener, at med hensyn til anvendelse af offentlige anlæg skal de offentlige myndigheder sørge for, at faciliteterne er velegnede til sport for personer med handicap, og dermed imødekomme kravet om lige levevilkår for personer med handicap. Tilgængelighed er i den forbindelse et vigtigt aspekt;

14. fremhæver den særlige betydning, som sportssektorens aktører har for personer med handicap, når sport anvendes som et middel til at fremme sociale integration, og integration generelt samt lige muligheder for alle;

15. påpeger, at sport for personer med handicap ofte kun nævnes specifikt i forbindelse med social integration. Regionsudvalget opfordrer til at skelne mellem de forskellige facetter ved sport for personer med handicap, f.eks. elitesport, rekreativ sport, idræt, mulighed for uddannelse via sport, tilpasset fysisk aktivitet, genoptræning via sport og sport som terapeutisk behandling;

16. slår til lyd for større anerkendelse af kvalificerede repræsentanter for sektoren i forbindelse med udvikling og evaluering af breddeidræt, der støttes af EU-institutionerne. Det bør overvejes at allokere tilstrækkelige specifikke ressourcer til at gøre en sådan deltagelse mulig samt til at give fagpersoner, der beskæftiger sig med idræt, en særlig uddannelse;

17. opfordrer til, at der på baggrund af de eksisterende politikker udarbejdes et detaljeret strategidokument, som specifikt omhandler sport for personer med handicap med henblik på at fastlægge, hvordan sektorens vigtigste temaer skal prioriteres.

Særlige udfordringer: sportsudøvelse

18. Regionsudvalget konstaterer, at for få personer dyrker sport på trods af den stigende politiske interesse for handicappede personers deltagelse i sport. Dette hænger bl.a. sammen med begrænset adgang til sportsfaciliteter, der er tilpasset de behov, som personer med handicap har;

⁽¹⁾ COM(2010) 636 final.

⁽²⁾ COM(2011) 12 final.

⁽³⁾ COM(2007) 391 final.

19. bemærker, at udøvelsen af sport ud over de fysiske og socioøkonomiske hindringer og de kommunikationsmæssige barrierer påvirkes af kulturelle barrierer og af psykiske faktorer, navnlig breddeidrætsarrangørernes og -aktørernes holdning til handicap. Disse holdninger er en følge af utilstrækkelig viden og mangel på ressourcer til at håndtere en anderledes situation; der bør gennemføres oplysnings- og uddannelseskampagner, som fremmer accepten af, at personer med handicap deltager i idræt. Det anbefales, at sektorens aktører høres, inden der gennemføres tiltag, der skal give bedre adgang til sport, idet de forskellige grupper kan have forskellige støttebehov;

20. påpeger, at bedre muligheder i form af passende fysisk adgang til sportsanlæg og bedre kommunikation er en afgørende betingelse for at få flere til at dyrke sport;

21. opfordrer til, at der arrangeres koordinerede oplysningskampagner om de eksisterende muligheder for at udøve sport. Sådanne kampagner kan iværksættes på europæisk plan, men bør henvende sig til befolkningen i det lokalområde, hvor den konkrete aktivitet tilbydes. Det er vigtigt at henvende sig direkte til personerne med handicap og informere dem om deres muligheder. Ideelt set bør kampagnerne arrangeres med støtte fra de ledende instanser inden for breddeidræt, national sport og sport for personer med handicap samt fra handicaporganisationer (især på foreningsniveau); det er desuden vigtigt at arrangere informationskampagner, ikke blot for personer med handicap, men også for den brede offentlighed, så folk bedre kan forstå, acceptere og integrere ligesindede med handicap og lære, hvordan man hjælper dem. Man bør så vidt muligt fremme selvstændigheden for personer med handicap samt styrke og støtte dem i at foreslå, tilskynde til og arrangere sådanne begivenheder og gøre dette lettere for dem;

22. understreger, at det kan være nødvendigt at henvende sig individuelt til de forskellige målgrupper og tage hensyn til deres evner, respektive aldersgrupper og sociale situation. Det er især vigtigt at nå ud til og støtte unge. Det er ligeledes vigtigt at respektere de enkelte medlemslandes struktur på idrætsområdet samt de lokale og regionale særtræk. Det vil være hensigtsmæssigt at støtte formidlingen af oplysninger af høj kvalitet, der er tilgængelige og opdateres løbende, således at de forskellige målgrupper hele tiden kan orientere sig om de sportstilbud, de kan få adgang til. Tilskyndelse og støtte til udviklingen af organiserede græsrodsbevægelser kan i den forbindelse gøre det lettere at formidle sådanne oplysninger og skabe tilgængelighed;

23. mener, det er nødvendigt, at de lokale og regionale niveauer råder over et transportnet, der er indrettet til, at personer med handicap kan komme hen til sportsanlæggene, så de både kan træne på amatørniveau og deltage i konkurrencer;

24. understreger, at forældre spiller en stor rolle med hensyn til at opfordre unge til at dyrke sport, og at de frivillige er ryggraden i denne sektor. Derfor er der behov for at øge bevidstheden om betydningen af frivilligt arbejde og tage højde for, at der bør etableres platforme til rekruttering og uddannelse af frivillige og træffes foranstaltninger til anerkendelse af og belønning for deres indsats;

25. anbefaler at oprette en oplysningsplatform om EU-sportsfaciliteter og en offentligt tilgængelig hjemmeside, hvor personer med handicap kan få oplysninger om sportsfaciliteter, tekniske muligheder osv. i de områder/regioner, hvor de bor;

26. henleder opmærksomheden på, at visse befolkningsgrupper udsættes for dobbelt eller tredobbelt diskrimination, hvis de f.eks. ikke blot har et enkelt handicap, men flere forskellige, har indvandrerbaggrund eller minoritetsstatus eller udsættes for social udstødelse på grund af homofobi eller køn. Det er vigtigt at sikre, at alle modtager støtte og har lige adgang til sport;

27. bemærker, at sport for personer med handicap ikke bør holdes adskilt fra breddeidrætssystemet, og at fremme af denne type sports udbredelse — herunder deling af ansvaret for tilrettelæggelse med de store sportsorganisationer — allerede synes at udgøre en central politisk målsætning. Man bør sikre, at der sker fremskridt med hensyn til integrationen af sport for personer med handicap i breddeidrætten, og at der parallelt kan anvendes forskellige organisationsmønstre, -måder og -strukturer afhængigt af de reelle muligheder for personer med handicap og målet om integration;

28. mener, at når personer med handicap deltager i idræt, bør dette ske inden for det forbund, som den pågældende disciplin hører under med hensyntagen til og respekt for betydningen af de idrætsforbund, hvis aktiviteter hovedsageligt er rettet mod personer med handicap, og som skal styrkes i deres arbejde, der er nødvendigt for at yde service for personer med handicap;

29. mener, at idrætsforbundene bør tillade, at idrætsorganisationer, som har en målsætning om at lade personer med handicap dyrke en idrætsgren, deltager i deres generalforsamlinger uden stemmeret, også selv om de ikke er medlem af de nævnte forbund;

30. konstaterer på baggrund af konkrete eksempler, at en tilgang, hvor turisme og rekreativ sport for alle kombineres, er et godt grundlag for at etablere den første kontakt med sport for personer med handicap med henblik på at få flere til at dyrke sport og gøre den brede offentlighed bekendt med handicappede personers evner;

31. påpeger, at der bør tilvejebringes opdateret information af høj kvalitet vedrørende eksistensen af sportsaktiviteter for personer med handicap og handicapeget transport og adgang til idrætsfaciliteter for at tiltrække turister.

Særlige udfordringer: uddannelse

32. Regionsudvalget erkender, at en hensigtsmæssig udvikling af sport for personer med handicap kræver professionelle instruktører med et godt uddannelsesniveau;

33. mener, at selv om personer med handicap ikke stigmatiseres, risikerer de altid at blive udstødt, idet mange ikke ved, hvordan de skal tage imod dem og integrere dem i aktiviteter og strukturer på sportsområdet. Regionsudvalget kræver samordnet information via initiativer om uddannelse, ikke blot for personer, som direkte beskæftiger sig med tilrettelæggelse af sportsaktiviteter, men også for den brede offentlighed, f.eks. ved hjælp af let tilgængelige online-uddannelsesværktøjer. I den forbindelse bør man samtidig øge bevidstgørelsen om handicappede personers rettigheder, behov og evner;

34. understreger, at alle elever bør have adgang til sportsundervisning, og at handicap ikke bør være nogen hindring for integration i skolernes sportsprogrammer. Ofte giver sportsundervisningen unge smag for sportsaktiviteter, så de udvikler en stærk interesse for sport, og det samme gør sig gældende for unge personer med handicap. I øvrigt kan man med skolens sportsmiljø uddanne elever uden handicap og gøre dem bekendt med deres handicappede klassekammeraters evner. I den forbindelse bør der især opfordres til at udvikle »sportsprogrammer for alle«. Idéen med omvendt integration, dvs. integration af idrætsudøvere uden handicap i sport for personer med handicap, er et godt eksempel, der kan medvirke til at ændre holdningen til de øvrige idrætsudøveres evner. Initiativer vedrørende »fælles sport for personer med og uden handicap« bør ligeledes støttes og udvikles. Opfyldelsen af dette mål kræver, at uddannelsesinstitutionernes lærere, og navnlig idrætslærerne, tilbydes særlig oplysning og uddannelse, og at forældre til handicappede børn får adgang til oplysninger om de forskellige tilgængelige sportsaktiviteter;

35. bemærker, at trænerens viden og kompetencer ofte ikke udnyttes til fulde på grund af manglende udveksling og koordination mellem sport for personer med handicap og aktører inden for breddeidræt. Det foreslås, at der tages initiativer til fælles uddannelse for disse organisationer med støtte fra uddannelsesinstitutionerne og de offentlige myndigheder;

36. anbefaler en bredere inddragelse af repræsentanter for de højere uddannelser i tilpasningsprocesser, der tager sigte på at forebygge udelukkelse af personer med handicap. Formålet hermed skulle være at ændre uddannelsen af kommende idrætslærere, så de kan få en bedre forståelse af deres elevers forskellige helbredsproblemer;

37. mener, at der er behov for at skabe øget anerkendelse af sport for personer med handicap. Det er vigtigt at fremme eliteidræt for personer med handicap samt højne handicappede eliteidrætsudøveres status, så den kommer til at ligge på niveau med andre eliteidrætsudøveres status. Der er generel enighed om, at øget kendskab til handicappede idrætsudøveres præstationer inden for elitesporten nødvendigvis må medføre en ændring af denne opfattelse. I den forbindelse er kommunikationsstrategien for De Paralympiske Lege og for sportsbegivenheder på højt plan for personer med handicap meget vigtig;

38. erkender, at sport for personer med handicap i høj grad hviler på frivilligt arbejde. Regionsudvalget er klar over, at man fortsat bør fremme kvalitetsuddannelse af disse frivillige. I visse henseender bør uddannelsen tilpasses deltagerens behov. Desuden kræves der en øget indsats for at forvalte den frivillige arbejdskraft. Organisationerne, der beskæftiger sig med sport for personer med handicap, bør forbedre deres forvaltning ved at indføre HR- og kvalitetsudviklingsredskaber; Det er nødvendigt at uddanne professionelle instruktører, hvis man ønsker at øge kvaliteten. De er især nødvendige, når der er tale om specifikke befolkningsgrupper. Området bør i højere grad være præget af professionel arbejdskraft;

39. beklager, at handicappede personers potentiale ofte undervurderes. Regionsudvalget understreger, at udøvelse af sport medvirker til at styrke handicappede personers personlige udvikling og dermed udgør et vigtigt bidrag til en vellykket faglig integration af disse personer;

40. godkender EU's retningslinjer vedrørende dobbelte karrierer for idrætsudøvere⁽⁴⁾ og bekræfter, at retfærdig anvendelse af tiltag, der skal fremme dobbelte karrierer for alle idrætsudøvere, vil være et stort skridt fremad for sporten generelt og især for sporten for personer med handicap. Regionsudvalget deler desuden fuldt ud det synspunkt, der gives udtryk for i retningslinjerne, nemlig at det, eftersom mange sportsdiscipliner for personer med handicap er integreret i breddeidrætsorganisationer, er nødvendigt med særligt fokus på denne gruppe, så man sikrer lige behandling og udvikler særlige uddannelser i tilfælde, hvor uddannelserne for sportsfolk uden handicap ikke kan anvendes;

41. understreger, at sektoren nu bør bestræbe sig på at styrke sine yngste idrætsudøvere og følge dem i deres personlige udvikling. I den forbindelse bør man støtte de særlige undervisningstiltag for unge idrætsudøvere i forbindelse med sportsbegivenheder.

Særlige udfordringer: sundhed

42. Regionsudvalget anerkender sportens værdi for fremme af og uddannelse om sundhed og understreger det særlige forhold mellem tilpassede fysiske aktiviteter og handicappedes personers rehabilitering, når det gælder deres fysiske og mentale sundhed;

43. støtter det arbejde, som EU's ekspertgruppe om sport, sundhed og deltagelse har udført efter mandat fra Rådet med hensyn til at foreslå foranstaltninger til fremme af sundhedsfremmende fysisk aktivitet og deltagelse i breddeidræt og identificere de respektive foranstaltninger inden midten af 2013; Regionsudvalget fastholder, at fysisk aktivitet og sport bør anerkendes fuldt ud og støttes som terapeutisk redskab for personer med handicap;

44. noterer sig resultaterne af det arbejde, som EU's ekspertgruppe om antidoping har udført efter mandat fra Rådet om at udarbejde udkast til EU's bemærkninger med henblik på revision af Det Internationale Antidopingagenturs (WADA) kodeks og noterer sig desuden vigtigheden af »god forvaltning« inden for idræt. Regionsudvalget anbefaler, at de berørte personer i De Paralympiske Lege inddrages yderligere i dette arbejde;

45. mener, at alle finansieringsinstrumenterne i den nye flerårige finansielle ramme bør omfatte aspektet vedrørende tilgængelighed for personer med handicap.

Særlige udfordringer: finansiel og strukturel støtte

46. Regionsudvalget bemærker budgetposten for sport, der foreslås i programmet Erasmus+, som stadig er under forhandling. Regionsudvalget opfordrer imidlertid kraftigt Kommissionen til udtrykkeligt at henvise til sport for personer med handicap i vejledningen til Erasmus+ for programmets støttemodtagere og som en prioritet anerkende sport for personer med handicap i den del af programmet, der vedrører sport;

47. foreslår, at Kommissionen opfordrer til specifikke tiltag rettet mod projekter, der skal fremme sport for personer med handicap på lokalt og regionalt niveau;

48. mener, at sektoren er kendetegnet ved en vis opsplitning af forskellige EU-instrumenter med samme mål. En bedre harmonisering med tilsagn om langsigtet finansiering — i det mindste for sektorens vigtigste repræsentanter på europæisk niveau — vil være meget gavnlig;

49. opfordrer til, at strukturfondene anvendes til udviklingen af sportsfaciliteter, som er tilgængelige og åbne for alle på lokalt og regionalt niveau. Det er også vigtigt at finansiere forskning inden for teknologier med tilknytning til sport for personer med handicap via Horisont 2020. Investeringer i forskning og innovation har afgørende betydning og skal navnlig ske gennem universiteter og virksomheder i sektoren. Faktisk er der på nuværende tidspunkt en række fagfolk, der er ved at udarbejde afhandlinger inden for dette område. Der bør gøres en særlig indsats for at fremme sport som terapeutisk redskab, f.eks. hestetapi;

50. opfordrer EU-institutionerne til fortsat og på lang sigt at støtte sportsbegivenheder, som er åbne for alle, især for unge med handicap.

De lokale og regionale myndigheders rolle

51. Regionsudvalget mener, at de lokale og regionale myndigheder spiller en grundlæggende rolle for udviklingen af den europæiske dimension i sport for personer med handicap inden for grænserne af deres institutionelle beføjelser;

⁽⁴⁾ <http://ec.europa.eu/sport/library/documents/c3/dual-career-guidelines-final.pdf>

52. understreger nødvendigheden af at styrke de lokale og regionale myndigheders deltagelse på baggrund af et program, der er udarbejdet i et samarbejde mellem Kommissionen, Rådet og de nationale myndigheder, der har ansvar for sport, handicap og sportsaktiviteter for personer med handicap, som har med integration i breddeidrætten at gøre. De lokale og regionale myndigheder kan bringe EU tættere på lokalbefolkningen og dermed knytte bånd til initiativer fra klubber, skoler og forældre;

53. erkender, at den erfaring og de strukturerede partnerskaber, der især foreligger på lokalt og regionalt niveau, kan anvendes til at fremme udviklingen af sport og handicappede personers udøvelse af sport. Regionsudvalget slår til lyd for udveksling af god praksis og oplyser, at det selv kan formidle denne med støtte fra henholdsvis de europæiske institutioner og de berørte instanser. Det vil kræve en større indsats at oversætte det eksisterende materiale, men der opfordres til det. Der bør indføres et system med belønning for »bemærkelsesværdig god praksis«;

54. støtter de ansvarlige regionale myndigheders system til udvikling af sport for personer med handicap. Det kan danne baggrund for udveksling og indførelse af god praksis, f.eks. ved hjælp af IT-redskaber, samt skabe forbindelse mellem EU-politikkerne og de faktiske regionale forhold. Fremme og udvikling af EU-projekter til udveksling af god praksis vil gøre det muligt at løse fælles problemer effektivt samt opnå viden om behovene i andre regioner og lande.

Yderligere konklusioner

55. Regionsudvalget noterer sig de første initiativer til afholdelse af en »europæisk idrætsuge« og fastholder, at der i den forbindelse arrangeres sportsbegivenheder specielt for personer med handicap, der indgår i sportsaktiviteter, som er åbne for alle. Regionsudvalget fastholder, at der yderligere bør etableres en årlig »europæisk idrætsdag for personer med handicap«;

56. konstaterer, at der mangler sammenlignelige regionale oplysninger i denne sektor og kræver, at der indføres en procedure for indsamling af pålidelige data. Til dette formål bør der f.eks. anmodes om en særlig Eurobarometerundersøgelse om sport for personer med handicap eller i det mindste fremsættes mere specifikke spørgsmål om dette emne i de kommende Eurobarometer-undersøgelser om sport og/eller handicap;

57. opfordrer indtrængende til, at der oprettes en europæisk ekspertgruppe om dette emne, som anerkender sektorens atypiske opgave og undersøger bidragene fra dens brede vifte af aktører. En sådan europæisk ekspertgruppe kan på nyttig vis gennemføre følgende tiltag:

— ud fra en semantisk betragtning

— foreslå en fælles definition af begreber, der vedrører sport for personer med fysiske handicap, psykiske handicap og fælles sport for personer med og uden handicap med henblik på at gøre det lettere at fremme disse typer sport.

— ud fra en teknisk betragtning

— indkredse og indsamle de vigtigste regionale og lokale erfaringer med henblik på at opfordre til udarbejdelse af modeller og formidling af erfaringerne;

— give de ansvarlige politikere de tekniske elementer, der kræves for at gøre dem lydhøre over for problemet, og give Regionsudvalget mulighed for at fastholde sin ambition om at lette indsatsen på dette område med de regionale og lokale myndigheder som hovedaktører.

Bruxelles, den 29. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISÓ

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — Statsstøtte til fiskeri og akvakultur

(2014/C 114/07)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

REGIONSUDVALGET

1. bifalder revisionen af reglerne for statsstøtte til fiskeri og akvakultur og den offentlige høring, som Kommissionen for nylig har afholdt som led i revisionen;
2. understreger det vigtige i at se revisionen i sammenhæng med (i) reformen af den fælles fiskeripolitik, (ii) forhandlingerne om Den Europæiske Hav- og Fiskerifond (EHFF), de øvrige europæiske struktur- og investeringsfonde samt andre relevante EU-støtteprogrammer for fiskeri- og akvakultursektoren, og (iii) den bredere modernisering af statsstøttereglerne varetaget af GD for Konkurrence;
3. støtter kraftigt de overordnede mål for reformen af den fælles fiskeripolitik om at bevæge sig mod bæredygtigt fiskeri og hilser det velkommen, at der er nået politisk enighed herom under det irske rådsformandskab;
4. betoner, at reformen af statsstøttereglerne for fiskeri og akvakultur som tilgrundlæggende princip skal have til formål at underbygge og fremme gennemførelsen af reformen af den fælles fiskeripolitik; samtidig skal forhandlingerne om EHFF sikre, at denne fond anvendes til at opfylde den fælles fiskeripolitiks målsætninger;
5. understreger, at fiskerisektorens bæredygtighed indebærer sunde og levedygtige fiskebestande i EU's farvande og er en forudsætning for, at EU's fiskersamfund har en fremtid. Der må sikres ligevægt i udviklingen af disse to aspekter;
6. henleder opmærksomheden på det paradoks, EU står over for, nemlig at det på den ene side er stærkt afhængigt af import af fiskeri- og akvakulturprodukter (ca. 60 % af det samlede forbrug) for at dække EU-forbrugernes ønsker og behov, mens det på den anden side har et grundlæggende behov for at opnå maksimalt bæredygtigt udbytte af sine fiskebestande for at sikre, at der er noget tilbage til fremtidige generationer; minder i den forbindelse om, at akvakultur bidrager til at sikre forsyningen med samme slutprodukt som havfiskeri, men anvender bæredygtige metoder og bringer ikke bevarelsen af fiskebestande i fare. Desuden sikrer akvakultursektoren et højt beskæftigelsesniveau og fungerer som en social stødpude i krisetider;
7. understøtter betydningen af en støtte, der er målrettet på effektiv vis, således at små fiskerflåder, der udgør hovedparten af den samlede EU-flåde set i forhold til antallet af skibe, modtager en andel af støtten fra den fælles fiskeripolitik og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond, der afspejler deres antal og socioøkonomiske betydning, forudsat at de driver virksomhed på baggrund af bæredygtig fiskeripraksis;
8. understreger, at en mere bæredygtig anvendelse af offentlige støttemidler i fiskerisektoren kræver stærk politisk vilje og handling på alle forvaltningsniveauer i EU, hvilket ses af, at 2002-reformerne af den fælles fiskeripolitik ikke opfyldte de opstillede miljømæssige, sociale og økonomiske mål, idet kun 22 % af fiskebestandene blev udnyttet efter princippet om maksimalt bæredygtigt udbytte, 35 % blev overfisket og 43 % befandt sig uden for sikre biologiske grænser (kilde: IEEP-undersøgelse for Europa-Parlamentet 2011);
9. noterer sig, at Revisionsrettens særberetning nr. 12/2011 fastslår, at fiskerflådens overkapacitet fortsat er en af hovedårsagerne til, at den fælles fiskeripolitik ikke er i stand til at sikre et bæredygtigt fiskeri;
10. anerkender, at opnåelsen af dette bæredygtighedsmål kræver strukturændringer og diversificering inden for fiskerisektoren, og understreger, at statsstøtteregler og -foranstaltninger skal fremme disse ændringer ved navnlig at sætte fokus på støtte til udviklingen af onshore-økonomien (forarbejdningsindustri, bæredygtig akvakultur, lokale fiskemarkeder, nye produkter, lokale forsyningskæder osv.), nye og bæredygtige former for fiskeri i Europas have og oceaner (herunder især mindre kystfiskerflåder og ikkeindustrialiseret fiskeri, men også i særlig grad forbedringer i selektivitet, energieffektivitet osv. af de andre segmenter af flåden, som bidrager til at forsyne EU med fiskeriprodukter, især til konsum) samt den bredere maritime og akvakulturrelaterede økonomi. Statsstøtte må ikke bruges til at støtte ikkebæredygtige fangstmetoder;

11. anerkender den værdi og betydning, fiskerisektoren har for EU, og bemærker den høje beskæftigelse i visse områder og regioner i Europa samt den direkte virkning, omstrukturering af fiskerisektoren har på lokalsamfundene;
12. er klar over, at presset på landbo-, kyst- og fiskersamfund er særlig akut som følge af den fortsatte sociale og økonomiske krise i Europa, hvorfor målrettet støtte på regionalt og lokalt plan er særdeles vigtig for at sikre disse samfunds velstand og levedygtighed på længere sigt;
13. konstaterer, at fiskerisektoren ligesom mange andre sektorer er subsidieret, hvilket udgør en betydelig udfordring — på grund af for stor afhængighed af offentlig støtte — og samtidig en mulighed, da det sætter Kommissionen, medlemsstaterne og de lokale/regionale myndigheder i stand til at gennemføre vigtige reformer inden for sektoren;
14. understreger det nødvendige i at udnytte alle tilgængelige ressourcer så effektivt som muligt og opfordrer til, at der lægges stor vægt på at udarbejde partnerskabsaftaler og fremtidige operationelle programmer for de europæiske struktur- og investeringsfonde (ESIF) til støtte for kyst- og fiskersamfundene med udgangspunkt i de ændrede rammebestemmelser for statsstøtte, som tager hensyn til disse samfunds behov;
15. anbefaler en fleksibel anvendelse af ESIF-midlerne for at sikre, at ressourcerne målrettes mod landbo-, kyst- og fiskersamfund, og opfordrer Kommissionen til at give et klart tilsagn i revisionen af statsstøttere reglerne om at sikre, at reglerne muliggør snarere end hindrer, at dette kan gennemføres i praksis;
16. mener, at disse ressourcer, hvis de anvendes effektivt og målrettet, vil give mulighed for at forandre EU's fiskeri- og akvakulturindustri, fremme overgangen til en bæredygtig fiskeri- og akvakultursektor og samtidig understøtte de mere overordnede mål i strategien for blå vækst om at styrke den maritime og akvakulturrelaterede økonomi og dens forbindelser med den landbaserede økonomi navnlig ved at øge værdien af fiskeprodukter via udvikling af onshore-økonomien, de lokale markeder, de innovative produkter og forbrugerbevidstheden (især i forhold til spørgsmål som korte forsyningskæder, sæsonudsving og typiske produktkarakteristika);
17. opfordrer Kommissionen, medlemsstaterne og andre offentlige myndigheder i de enkelte medlemsstater til at udnytte perioden 2014-2020 til at få gennemført reelle forandringer;
18. konstaterer, at *de minimis*-forordningen og gruppefritagelsesforordningen ikke tegner hele billedet, når det gælder statsstøtte til fiskeri- og akvakultursektoren, da medlemsstaterne har muligheden for at oprette 'anmeldte' støtteordninger (som kræver Kommissionens forudgodkendelse);
19. konstaterer, at fiskerisektoren også nyder godt af fritagelser for afgifter på brændstoffer, hvilket direkte reducerer fiskerfartøjers driftsudgifter med et beløb, der skønnes at ligge på 1,5 mia. EUR årligt i EU, samtidig med at *de minimis*-støtte også giver mulighed for at yde statsstøtte til brændstoffer til fartøjer;
20. peger på en undersøgelse bestilt af GD for Maritime Anliggender i 2009, som vurderede, at ca. 718 mio. EUR ville være til rådighed inden for rammerne af forordningen om *de minimis*-støtte, skønt de konkrete tal for *de minimis*-støtte er vanskelige at få fat på som følge af manglende effektiv overvågning på EU-plan; det anslås, at yderligere 8 mio. EUR årligt vil blive tildelt i henhold til gruppefritagelsesforordningen for fiskeri;
21. konstaterer, at 2009-undersøgelsen, som GD for Maritime Anliggender bestilte, også fremhævede en række risici i gennemførelsen af *de minimis*-forordningen, herunder: (i) den mulige negative virkning på udnyttelsen af Den Europæiske Fiskerifond (EFF) i medlemsstater, som prioriterer *de minimis*-støtte, (ii) den mulige forvridende virkning, som medlemsstaternes forskellige anvendelse af *de minimis*-støtte kan have, og (iii) risikoen for, at *de minimis*-støtte ville blive brugt til at holde fartøjer i drift i modstrid med reformens overordnede mål om at reducere fiskerflådens størrelse og omfang;
22. bifalder den gennemsigtighed, der nu gælder for *de minimis*-støtten, efter at data vedrørende denne støtte nu er inkluderet i medlemsstaternes årlige rapporter om statsstøtte. Dette er en vigtig faktor til sikring af ordningens gennemsigtighed;

23. anerkender, at Kommissionen må finde en balance mellem sin indsats for på den ene side at mindske bureaukratiet og strømline overvågningskravene og på den anden side at sikre tilstrækkelig gennemsigtighed og kontrol, og understreger, at de overordnede mål for reformen af den fælles fiskeripolitik er tilstrækkelig grund til at indføre en streng og gennemsigtig overvågning af anvendelsen af statsstøtte inden for denne sektor;

24. er klar over, at der opfordres til, at de eksisterende tærskler for *de minimis*-støtte (30 000 EUR til et projekt over en periode på tre regnskabsår) forhøjes for at give lokale og regionale myndigheder større fleksibilitet til at støtte foranstaltninger på territorielt plan, hvilket betragtes som særlig vigtigt i betragtning af den høje koncentration af fiskeri i visse regioner og lokalsamfund; erkender, at enhver revision af den nuværende tærskel for de *de minimis*-støtte må respektere reglerne for konkurrence og det indre marked;

25. peger imidlertid på faren for, at en hævelse af de *de minimis*-tærsklerne kunne give yderligere mulighed for at støtte ikkebæredygtige fangstmetoder og derved underminere det overordnede mål med reformerne af den fælles fiskeripolitik om at sikre et bæredygtigt fiskeri inden for EU. Denne risiko kan dog forebygges i specifikke tilfælde af nationalt omfang, hvor den manglende bæredygtighed skyldes forhold, der ligger uden for produktions- og fangstsektoren;

26. opfordrer derfor Kommissionen til i sin konsekvensanalyse for de ændrede forordninger og som led i sin evaluering af høringssvarene, at fremkomme med en detaljeret vurdering af de potentielle konsekvenser (for gennemførelsen af de bredere reformer af den fælles fiskeripolitik) af (i) at bevare de nuværende *de minimis*-tærskler for sektoren, (ii) at øge de *de minimis*-tærsklerne og (iii) reducere eller helt afskaffe de *de minimis*-tærsklerne;

27. mener, at denne konsekvensanalyse også bør vurdere den rolle, som *de minimis*-støtteforanstaltninger spiller som led i den bredere offentlige indsats inden for sektoren, navnlig hvordan de afhjælper »huller«, som ikke kan udfyldes af den nye EHFF, den generelle gruppefritagelsesforordning for fiskeri- og akvakultursektoren og anmeldte støtteordninger for sektoren;

28. understreger behovet for en mere effektiv brug af EHFF i perioden 2014-2020, end det hidtil har været tilfældet med EFF, da EHFF er en central støttemekanisme, hvorigenennem støtten kan målrettes mod fiskeri- og akvakultursektoren med henblik på at opfylde de overordnede mål for reformerne af den fælles fiskeripolitik;

29. mener, at det er værd at undersøge mulighederne for at flytte støtten til bearbejdning og markedsføring af fiskeri- og akvakulturprodukter fra de sektorspecifikke *de minimis*-/gruppefritagelsesforordninger og i stedet lade den indgå i rammen for de generelle *de minimis*-/gruppefritagelsesforordninger;

30. er af den opfattelse, at en sådan forskydning er i tråd med Kommissionens mål om at etablere en mere kommercialiseret og forretningsorienteret fiskeri- og akvakultursektor og udforske metoder til at tilføje fiskeriprodukter en merværdi og udvikle forsyningskæder, den bredere onshore-økonomi samt nye og innovative strategier;

31. noterer sig, at en overførsel af støtten til landbaserede aktiviteter såsom fiskeforarbejdning og bæredygtig akvakultur til den generelle *de minimis*-forordning ville betyde, at sådanne foranstaltninger kunne nyde godt af denne forordnings højere interventionstærskler (i øjeblikket 200 000 EUR), hvilket ville bidrage til at overvinde hindringer for investeringer i onshore-økonomien og til at nå det opstillede mål om at optimere fiskeproduktens potentielle »merværdi« for de lokale fiskersamfund;

32. opfordrer Kommissionen til at tage hensyn hertil i revisionen af statsstøtteforordningerne for fiskeri og akvakultur ved navnlig at vurdere de mulige økonomiske fordele, en sådan tilgang kunne have for onshore-økonomien og fiskersamfundene, og samtidig vurdere, hvorvidt en sådan forandring kunne have »utilsigtede virkninger«, f.eks. i form af en forøgelse af ikkebæredygtige fangstmetoder;

33. opfordrer Kommissionen til at revidere listen over støtteforanstaltninger i gruppefritagelsesforordningen for at sikre, at disse er i overensstemmelse med reformen af den fælles fiskeripolitik, og at der ikke gennem nogen af statsstøtteforordningerne (eller gennem EHFF) åbnes mulighed for at støtte ikkebæredygtige fangstmetoder;

34. fremhæver, at gruppefritagelsesforordningen åbner mulighed for at støtte en række miljøvenlige og -bevarende akvakulturforanstaltninger, og opfordrer Kommissionen til at opretholde og udvide forordningens anvendelsesområde for at muliggøre investeringer i beskyttelse, bevarelse og forbedring af havmiljøet og det akvakulturrelaterede miljø, herunder bl.a. støtte til havforskning og forskning i akvakultur og dataindsamling, og støtte til sektoren i specifikke tilfælde af nationalt omfang, hvor den manglende bæredygtighed skyldes forhold, der ligger uden for produktions- og fangstsektoren;

35. opfordrer medlemsstaterne, de lokale og regionale myndigheder og andre interessenter til på innovativ vis at kigge på de muligheder, som disse forordninger (og EHFF) byder på, for at sikre, at alle foranstaltninger, som forbedrer fiskerisektorens, akvakultursektorens, havmiljøets og kystsamfundenes bæredygtighed, udnyttes optimalt.

Bruxelles, den 29. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — Strategiske retningslinjer for en bæredygtig udvikling af akvakultursektoren i EU

(2014/C 114/08)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

1. Regionsudvalget hilser Kommissionens meddelelse »Strategiske retningslinjer for en bæredygtig udvikling af akvakultursektoren i EU« velkommen og understreger, at akvakulturproduktionen (ligesom de øvrige primære produktionssektorer) bør ses som værende af strategisk betydning for at kunne imødegå fremtidens udfordringer med relation til fødevarer, naturressourcer og landområder;
2. gentager, at blå vækst har stor betydning, og at det er absolut nødvendigt med en EU-strategi til fremme af en bæredygtig udvikling af akvakulturen for at opfylde målene for beskæftigelse og øget produktion i sektoren i overensstemmelse med Europa 2020-strategien, der skal genoprette økonomien i EU;
3. appellerer om, at en af retningslinjernes centrale målsætninger bliver bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri via en flerniveaustyringstilgang;
4. minder om, at det i flere tidligere udtalelser har givet sin støtte til akvakultur og opfordret til en egentlig politik for området, og at det tilføres tilstrækkelige midler og passende støtte, således at akvakultur kan blive et stærkt alternativ til det traditionelle fiskeri. Udvalget bør derfor anerkendes som en vigtig partner i at fremme denne politik;
5. gør opmærksom på, at 47 % af al fisk til konsum ifølge FAO's beregninger i dag kommer fra akvakultur, og beklager, at EU's akvakulturproduktion kun tegner sig for 2,3 % af volumen og 4 % af værdien på verdensplan⁽¹⁾;
6. er dybt bekymret over, at Europa, som tidligere var førende inden for fiskeopdræt, nu er nødt til at importere mere end 60 % af sine akvakulturprodukter, til trods for at disse fødevarer uden problemer ville kunne produceres inden for EU og dermed skabe arbejdspladser til borgerne og foregå efter de højeste standarder;
7. anerkender behovet for at udvikle potentialet i akvakultursektoren, således at stagnationen forvandles til en blomstrende økonomi;
8. glæder sig over anerkendelsen af, at det er nødvendigt at mindske den kløft, der findes i EU, mellem forbruget af fisk og skaldyr og fiskerisektorens samlede fangster, og at det erkendes, at akvakultursektoren skal bidrage til at nå dette mål;
9. betoner, at bæredygtig udvikling på europæisk plan er blevet en *ufravigelig* betingelse for enhver form for socioøkonomisk vækst, og at politikker og ressourcer i alle sektorer skal indrettes herefter;
10. mener, at bæredygtig udvikling af akvakultur er af strategisk betydning på grund af den direkte interesse heri for alle regioner og lokalområder (herunder også ikke-kystregioner) og sammenhængen mellem miljøpolitikker, vandkvalitet (havet og indre farvande) og de økonomiske resultater i sektoren;
11. gør opmærksom på, at den europæiske akvakultursektor ikke er en homogen størrelse, men er kendetegnet ved mange forskellige opdræts teknikker, bl.a. lukkede og åbne kredsløbssystemer, som kan være ekstensive eller intensive, foregå på land, i søer, damme, laguner eller bassiner, nær kysten eller på åbent hav. Det kan være opdræt af ferskvandsfisk, saltvandsfisk eller skaldyr i de kolde vande i Skandinavien og de varmere have i Sydeuropa. Men uanset forskellene må den europæiske akvakultur støttes, hvis den skal blive en konkurrencedygtig og værdifuld økonomisk sektor og samtidig skabe lokal beskæftigelse, knowhow og stolthed;

⁽¹⁾ Den fælles fiskeripolitik i tal 2012.

12. erkender, at en oplysningskampagne, som sætter fokus på denne rigdom og mangfoldighed, er nødvendig, og mener, at bl.a. mærkningen af akvakulturprodukter må være mere gennemsigtig, så det bliver muligt at skelne mellem produkter fra intensivt opdræt og produkter fra opdræt, som i højere grad er i overensstemmelse med de naturlige forhold (f.eks. bassiner i havet osv.);
13. mener, at EU bør påtage sig en førende rolle i udviklingen af økologiske og bæredygtige fiskeopdrætsmetoder og således bane vej for en »blå revolution« med anvendelse af innovative teknologier og systemer til avl, fodring, udklækning og høst af fisk udviklet internt i EU;
14. deler bekymringen over, at EU's akvakultursektors produktion er stagneret og fortsat ikke i tilstrækkelig grad udnytter konkurrencefordelen ved de europæiske fiskevarers høje kvalitet og hygiejne- og fødevarerikkerhed;
15. anbefaler, at EU fastholder så skrap en sikkerhedskontrol som muligt af importerede akvakulturprodukter, som ofte udgør råmaterialet til videre forarbejdning i europæiske virksomheder, og sikrer en standardiseret ramme for sundheds- og sanitære samt arbejds- og miljømæssige forhold vedrørende importerede såvel som EU-fremstillede produkter;
16. henleder opmærksomheden på de mulige positive økonomiske og sociale følgevirkninger af vedvarende vækst i akvakultursektoren (og produktionssektorer med tilknytning dertil), da den vil kunne opfylde en stadig større andel af den interne efterspørgsel, som i dag dækkes af importerede varer og få beskæftigelsen i Den Europæiske Union til at vokse;
17. påskønner den indsats, som Kommissionen gør for at få sat gang i et frivilligt samarbejde, hvorunder medlemsstaterne inddrages i udarbejdelsen af flerårige nationale strategiske planer, men anbefaler, at fastlæggelsen af indikatorer til måling af fremskridtene ikke medfører for store administrative byrder for virksomheder og lokale myndigheder;
18. beklager, at det slet ikke omtales, at lokale og regionale myndigheder kan spille en rolle i at fremme bæredygtig udvikling af akvakultur. De kan f.eks. skabe større viden om akvakulturprodukter via oplysningsprogrammer i skolerne og fremme forbrug af lokale og sæsonbetingede produkter (kort forsyningskæde);
19. anbefaler, at regionerne, som i nogle medlemsstater har kompetencer inden for økonomisk udvikling, får mulighed for at bidrage til Det Rådgivende Råd for Akvakultur, der foreslås oprettet;
20. er enig i, at det for udviklingen af en bæredygtig akvakultur er vigtigt at overholde EU-lovgivningen om miljø, folkesundhed, forbrugerbeskyttelse og miljømæssig bæredygtighed, som bør danne grundlaget for udformningen af sammenhængende fælles mål i de flerårige nationale strategiske planer;
21. tilslutter sig ligeledes behovet for at gøre langt mere for at få gennemført EU's miljølovgivning uden at pålægge producenterne unødvendige byrder. I den forbindelse kan producenterne og de lokale og regionale myndigheders knowhow være udslagsgivende i Det Rådgivende Råd for Akvakultur;
22. fremhæver, hvor vigtige høringerne af de interesserede parter har været, og håber, at disse høringer vil blive gentaget inden udgangen af 2017, hvor der er planer om en midtvejsevaluering af de nationale planer;
23. er enig i de prioriteter og dertil hørende retningslinjer, som Kommissionen har fastlagt, og som har fokus på behovet for at: a) mindske de administrative byrder; b) lette adgangen til arealer og vand; c) forbedre sektorens konkurrenceevne og d) fremme lige vilkår ved at udnytte den europæiske akvakulturs konkurrencefordele;
24. minder om, at mere end 90 % af akvakulturaktiviteterne drives af små og mellemstore virksomheder, hvis samlede rentabilitet og bæredygtige udvikling afhænger af gennemsigtighed, effektive administrative procedurer og forudsigelighed. Uden klare regler kan de erhvervsdrivende ikke træffe informerede beslutninger om at investere og udvide deres aktiviteter og dermed skabe arbejdspladser og øge produktionen.

Forenkling af de administrative procedurer

25. Regionsudvalget beklager, at de hindringer for skabelsen af nye akvakulturbrug, som allerede blev kortlagt i meddelelsen fra 2002 og Regionsudvalgets udtalelse derom, ikke blot stadig består, men faktisk begrænser adgangen til denne erhvervsaktivitet endnu mere. De alt andet end opmuntrende 2-3 år, som det i gennemsnit tager at oprette et nyt akvakulturbrug (sammenlignet med blot 6 måneder i Norge, der er førende i Europa inden for sektoren), tager modet fra mange potentielle iværksættere og stiller EU samlet set ringere i forhold til de internationale konkurrenter. Det bliver stadig mere påkrævet med lovgivning, som kan mindske den tid, det gennemsnitligt tager, samt forskellene mellem medlemsstaterne;

26. opfordrer Kommissionen til at tage højde for det maksimalt bæredygtige udbytte i de strategiske retningslinjer;

27. er enig i, at det er hensigtsmæssigt, at Kommissionen på grundlag af de oplysninger, som medlemsstaterne har indsamlet, sammen med de kompetente myndigheder fastlægger bedste praksis og identificerer de steder, hvor der kan foretages forbedringer, så administrationen bliver mere effektiv. Denne slags analyser bør også finde anvendelse på procedurerne for udbetaling af EU-støtte til akvakulturbrug;

28. gør opmærksom på, at udstedelsen af licenser til fiskeopdræt og støtten til små og mellemstore akvakulturbrug i lokalområdet ofte henhører under de lokale og regionale myndigheders kompetencer. De lokale og regionale myndigheder skal på en og samme tid navigere mellem på den ene side skrap miljølovgivning, pres fra miljø-ngo'er og turistbranchen og på den anden side den økonomiske nedgang i det traditionelle fiskeri og øget arbejdsløshed, og klare retningslinjer for en bæredygtig udvikling af akvakultursektoren i EU vil derfor kun være en fordel;

29. understreger, at de lokale og regionale myndigheder bl.a. med hensyn til at fremme god administrativ praksis kan bidrage væsentligt, til en start ved at fremlægge de oplysninger, som medlemsstaterne skal indsamle inden udgangen af 2013.

Bæredygtig udvikling og vækst i akvakultursektoren ved hjælp af koordineret fysisk planlægning

30. Regionsudvalget gør opmærksom på, at der er tegn på, at akvakultur er mere sårbar over for forurening end fiskeri, og derfor er det vigtigt at tilskynde medlemsstaterne til at udforme »kort over risici« og »kort over virkninger« for indlandsarealer, territorialfarvande og kystområder. Disse kort kan fremsendes til Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed og bør indeholde information om infrastruktur og brug, som kan indvirke på vandkvaliteten, de iværksatte modvirkningsforanstaltninger, overvågningskampagner, nye store projekter osv.;

31. erkender, at akvakultursektoren ville have fordel af koordineret fysisk planlægning, som også er uundværlig til søs for at mindske konflikter mellem overlappende funktioner, øge disse funktioners bæredygtighed, mindske usikkerheden, fremme investeringer og fremskynde udviklingen af akvakulturbrug;

32. anbefaler at gøre maksimal brug af muligheden for at inddrage aktionsgrupperne i kystregionerne i den fysiske planlægning. Via disse grupper er det nemlig muligt at inddrage lokalområdet i programplanlægningen og forvaltningen af ressourcer, da grupperne fungerer som talerør for et stort antal lokale og regionale interessenter;

33. understreger vigtigheden af et samarbejde mellem akvakultur og fiskeri. En gensidigt styrkende udvikling af de to vil være til gavn for virksomheder og kyst- og øsamfund, da den arbejdskraft, der forlader fiskeriet, vil kunne finde arbejde i en akvakultursektor i vækst. Desuden kan samspillet mellem akvakultur og forarbejdning og afsætning, såfremt det også udvikles i synergi, skabe merværdi for akvakulturprodukter;

34. opfordrer Kommissionen til at bede medlemsstaterne om i deres flerårige nationale strategiske planer at redegøre nærmere for de faktorer, der indvirker på akvakulturbrugene i kystområder, kriterierne for at afbøde virkningerne samt de erstatningsmuligheder, der er for de pågældende brug;

35. er enig i, at udpegelse af de bedst egnede lokaliteter til ferskvandsakvakultur kan være et vigtigt skridt, og håber, at der blandt de eksempler på god praksis, som skal indsamles af medlemsstaterne, vil være nogle, der vedrører ferskvandsakvakultur;

36. deler opfattelsen af, at den administrative byrde for erhvervsdrivende vil kunne nedsættes, hvis man i forbindelse med den fysiske planlægning tager højde for miljøindvirkningen fra akvakulturbrug;

37. ser gerne, at de strategiske retningslinjer omtaler den betydning, som udnyttelse af brakvandmiljøer (bassiner og laguner) kan have i forbindelse med den koordinerede fysiske planlægning af kystområder, idet de i væsentlig grad kan bidrage til den sociale og økonomiske modstandskraft i en krisetid og til at øge akvakulturproduktionen i EU.

Forbedring af EU-akvakultursektorens konkurrenceevne

38. Regionsudvalget er enig i vurderingen af de positive virkninger for akvakulturbrug, som vil kunne blive resultatet af et marked, der er bedre organiseret, og producentorganisationer, der er bedre struktureret;

39. opfordrer Kommissionen til at fortsætte de direkte høringer af producentorganisationerne inden for akvakulturen, som har til formål at indkredse de største hindringer for udviklingen, som organisationerne støder på, og de mekanismer, som har fjernet hindringerne;

40. ser de produktions- og markedsføringsplaner, som producentorganisationerne udarbejder, som instrumenter, der kan bruges til at forbedre akvakulturbrugenes konkurrenceevne (tillige med sektoraftaler, brancheaftaler og varemærkepolitikker) og til effektivt at imødekomme forbrugernes stigende forventninger til fødevarernes kvalitet og variation;

41. understreger den rolle, som de lokale og regionale myndigheder og agenturer (inden for forskning og forsøg) kan spille både i at fremme markedsorienteret forskning, innovation og videnoverførsel og i at støtte medlemsstaterne i at skabe synergi mellem de forskellige nationale forskningsprogrammer;

42. tilskynder Kommissionen til fortsat at være meget opmærksom på det yderst alvorlige problem, som fiskeædende fugle og andre fiskeædende dyrearter (bl.a. odderen) udgør for ekstensiv akvakultur og biodiversiteten, og vurdere effektiviteten af de undtagelsesbestemmelser, som medlemsstaterne måtte have vedtaget ved gennemførelsen af fugle- og habitatdirektiverne. Det er desuden nødvendigt straks at undersøge, om den strenge beskyttelse af fiskeædende »problemdyrearter« i visse regioner stadig er i overensstemmelse med EU-lovgivningen, således at de nødvendige undtagelser i medlemsstaterne nemt kan retfærdiggøres på baggrund af den ændrede klassificering;

43. opfatter medlemsstaternes og de lokale og regionale myndigheders støtte til og udvikling af uddannelses- og erhvervsuddannelsesprogrammer, der er tilpasset akvakulturmarkedets behov, som særdeles hensigtsmæssig, og mener, at de bør opfordres til at fremlægge oplysninger om det aktuelle udbud og udviklingsforløb;

44. mener, at Kommissionen, når det gælder overførsel af viden, god praksis og innovation, bør tage fat på at få nedsat det planlagte markedsobservatorium og på at tilskynde medlemsstaterne til at udforme deres fremtidige operationelle programmer på en måde, der sikrer mere udbredt støtte til akvakulturbrug (især de kollektive), som iværksætter projekter om overførsel af viden og innovation.

Fremme af lige vilkår for de erhvervsdrivende i EU ved at udnytte deres konkurrencefordele

45. Regionsudvalget erkender, at det er nødvendigt, at forbrugerne får nøjagtige oplysninger om kvaliteten af alle akvakulturprodukter fra EU og tredjelande; korrekt information kan kun medvirke til at forbedre sektorens konkurrenceevne;

46. mener, for så vidt angår mærkning og frivillige certificeringsordninger, at de flerårige nationale strategiske planer bør udgøre en opdateret ramme og indeholde en samlet vurdering af situationen samt fremme ensartethed på EU-niveau;

47. ser gerne, at de strategiske retningslinjer for en bæredygtig udvikling af akvakultursektoren i EU fremhæver den rolle, som producentorganisationer og aktionsgrupper i kystområder kan spille i integreret markedsføring af akvakulturprodukter og de områder, hvorfra produkterne kommer, hvilket er opgaver, som regionerne konkret kan bidrage til;

48. mener, at medlemsstaterne og regionerne bør evaluere de positive erfaringer med sporbarhed af produkter og korte forsyningskæder fra landbrugssektoren og arbejde for at anvende dem på akvakulturbrug med det sigte at forbedre brugenes konkurrenceevne;

49. er af den opfattelse, at de lokale fiskeriforvaltningsplaner også bør indgå i overvejelserne om synergiskabelse med akvakultursektoren, da disse planer tackler spørgsmål som vækstområder, produktionens sæsonbetingede karakter, forsyning af markederne, den arbejdskraft, der forlader fiskeriet mv.;

50. understreger, hvor vigtigt det er at være fuldt opmærksom på, at den stadig stigende efterspørgsel efter økologiske produkter kan bidrage til væksten i sektoren;

51. er enig i fordelingen af opgaverne (medlemsstater, Kommissionen, Det Rådgivende Råd for Akvakultur). Udvalget mener, at medlemsstaterne også kunne få til opgave at gøre bedre brug af de lokale offentlig-private partnerskaber, hvoraf aktionsgrupperne i kystområder udspringer, da disse tillige vil kunne bidrage til den bæredygtige udvikling af akvakultursektoren.

En ny procedure til støtte for europæisk akvakultur

52. Regionsudvalget er tilfreds med, at Kommissionen har taget hensyn til udvalgets anbefaling (i udtalelse CdR20/2003) om nedsættelse af et særligt rådgivende råd for akvakultur, der skal have til opgave at fremlægge objektive vurderinger for beslutningstagerne. Endelig minder udvalget om, at det »tilbyder at stille sig til rådighed som informationsforum og garant for offentlighedens deltagelse i og kendskab til akvakulturens forskellige aspekter for sammen med Kommissionen at bidrage til en bedre forvaltning af akvakultursektoren«⁽²⁾.

Bruxelles, den 29. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

⁽²⁾ EUT C 141 af 29.5.2010, s. 37-44.

III

(Forberedende retsakter)

REGIONSUDVALGET

104. PLENARFORSAMLING DEN 28. OG 29. NOVEMBER 2013

Regionsudvalgets udtalelse — Forskere, studerende, volontører og andre grupper af tredjelandsstatsborgere

(2014/C 114/09)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

REGIONSUDVALGET

Referenceramme

1. gør opmærksom på, at Lissabontraktaten fastsætter, at EU's rolle skal styrkes i forbindelse med politikken for indvandring af tredjelandsstatsborgere med henblik på effektiv forvaltning af migrationsstrømmene, retfærdig behandling af de tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i medlemsstaterne, og forebyggelse af ulovlig indvandring og menneskehandel. Med dette formål for øje hedder det i traktaten, at Parlamentet og Rådet skal vedtage foranstaltninger bl.a. vedrørende betingelser for indrejse og ophold samt fri bevægelighed i EU og fastsætte standarder for medlemsstaternes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelser, bl.a. med henblik på familiesammenføring. Hvad integration af tredjelandsstatsborgere angår, foreskriver traktaten udtrykkeligt, at EU kan fastsætte foranstaltninger til støtte for medlemsstaternes indsats, men at målet ikke er en harmonisering af medlemsstaternes lovgivning eller administrative bestemmelser;
2. konstaterer, at medlemsstaterne fortsat vil være ansvarlige for at fastsætte antallet af indvandrere, som kommer fra tredjelande for at arbejde. Integration af indvandrerne er hovedsageligt de nationale myndigheders ansvar i de fleste medlemsstater. Det er dog især de regionale og lokale myndigheder, som står for gennemførelsen af integrationspolitikker på områder som uddannelse, sundhed, boliger og arbejdsmarkedet;
3. minder om, at Stockholm-programmet, der fastsætter Unionens prioriteringer på området med frihed, sikkerhed og retfærdighed for perioden 2010-2014, anerkender det positive bidrag, som godt forvaltede migrationsstrømme kan yde med henblik på på en gang at etablere et retfærdigt og inkluderende samfund og et konkurrencedygtigt miljø, og understreger, hvor vigtig en effektiv social, økonomisk og kulturel integration af lovlige indvandrere er for at sikre positive virkninger af migration både for migranterne og for værtssamfundene;
4. erindrer om, at ifølge den nye europæiske dagsorden for integration af tredjelandsstatsborgere bidrager indvandring positivt til udviklingen i EU. Dagsordenen foreslår desuden foranstaltninger, der skal sikre en bedre integration af indvandrere. Kommissionen opfatter integration som en proces i konstant udvikling, der er de forskellige styringsniveauers fælles ansvar og som kræver stadige bestræbelser, der er tilpasset udviklingen, og fortsat samarbejde mellem de involverede parter;
5. finder, at en af de udfordringer, som Europa står over for i dag, er befolkningens stadig højere gennemsnitsalder, der kombineret med den nylige globale økonomiske krise medfører mangel på specialiseret arbejdskraft og umiddelbart hæmmer den økonomiske dynamik, konkurrenceevne, kreativitet og innovation i Europa. På den baggrund bidrager modtagelsen af statsborgere fra tredjelande, der kommer for at forske, studere, være i praktik, udføre volontørtjeneste eller deltage i udvekslingsprogrammer eller arbejde som au pair, til at opfylde behovet for menneskelig kapital;

6. konstaterer, at de europæiske lande mangler arbejdskraft inden for en række sektorer og har ledige job, der ikke kan besættes med indenlandsk eller EU-arbejdskraft med de rette kvalifikationer, især inden for bestemte områder som sundhed, forskning og teknologi;
7. minder om, at styrkelsen af den menneskelige kapital er opstillet som klart politisk mål i Europa 2020-strategien om intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst i EU;
8. konstaterer, at direktiv 2005/71/EF fastsætter en forenklet indrejseprocedure for forskere fra tredjelande, der har indgået en værtaftale med en forskningsorganisation, der er godkendt af medlemsstaten. En værtaftale bekræfter, at der eksisterer et lovformeligt forskningsprojekt, at den pågældende forsker besidder de videnskabelige kvalifikationer til at fuldføre projektet samt at der er tilstrækkelige ressourcer og at forskeren er dækket af en sygeforsikring. Desuden får forskerne mulighed for at opholde sig i en anden medlemsstat i forbindelse med deres forskningsprojekt og undervise i overensstemmelse med den nationale lovgivning;
9. konstaterer, at direktiv 2004/114/EF fastsætter obligatoriske bestemmelser om indrejse af studerende fra tredjelande. Gennemførelsen af direktivet om indrejse med henblik på studier, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste lægges i hænderne på medlemsstaterne. Studerende, der opfylder betingelserne, har ret til opholdstilladelse. De har visse rettigheder med hensyn til beskæftigelse, og de kan rejse mellem forskellige medlemsstater i studieøjemed;
10. konstaterer, at der ikke findes noget direktiv vedrørende indrejse af lønnede praktikanter og au pairer, og at medlemsstaterne ikke har nogen fælles eller analog lovramme, der regulerer deres arbejde. Endvidere har kun meget få medlemsstater vedtaget ILO's konvention om vilkår for hushjælp, der træder i kraft i september 2013;
11. gør opmærksom på, at denne udtalelse bygger på Regionsudvalgets tidligere udtalelser og har til formål at formidle udvalgets holdning til, hvordan tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold i EU med henblik på forskning, studier, elevudveksling, lønnet og ulønnet praktik, volontørtjeneste eller au pair-ansættelse skal reguleres. Udtalelsen indeholder desuden forslag, der sigter mod aktiv inddragelse af de lokale og regionale myndigheder og effektiv gennemførelse af direktivet.

Grundprincipper

12. Regionsudvalget finder, at politikkerne for modtagelse af statsborgere fra tredjelande skal harmonere med de grundlæggende europæiske værdier som respekt for menneskerettigheder og mangfoldighed, bekæmpelse af diskrimination, fremme af lige muligheder og tolerance. Derudover bør de være forenelige med EU's grundlæggende politikker inden for samhørighed, beskæftigelse, udvikling, forbindelser udadtil samt inden for frihed, sikkerhed og retfærdighed;
13. finder, at anvendelsen af princippet om ligestilling er afgørende for de demokratiske regimers habitus, og udgør en grundlæggende landvinding, der er et fast element i EU's kultur.

Metode

14. Regionsudvalget mener, at flerniveaustyring er den bedst egnede metode til at skabe optimale resultater, når det gælder tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold. En sådan tilgang skal være i overensstemmelse med nærhedsprincippet, som regulerer samarbejdet mellem EU, medlemsstaterne og de regionale og lokale myndigheder;
15. er overbevist om, at for at opnå konkrete resultater må et hvert indvandringsinitiativ baseres på strategier, målsætninger og fælles forpligtelser med tredjelande. Bestræbelserne på at gøre Unionen attraktiv og lettere tilgængelig for tredjelandstatsborgere skal ske inden for rammerne af EU's dialog med tredjelændene og i overensstemmelse med målsætningerne for EU's indvandrings- og udenrigspolitik, som fastsat i den fornyede samlede strategi for migration og mobilitet (GAMM).

Bedre lovramme og afhjælpning af mangler

16. Regionsudvalget mener, at den nugældende lovrammes mangler skal afhjælpes med henblik på at fremme forskeres og studerendes mulighed for at rejse fra tredjelande til EU. Øget indvandring af højt kvalificeret arbejdskraft fra tredjelande vil bidrage til at dække EU's behov;

17. støtter Kommissionens forslag til direktiv (COM(2013) 151) om en bedre lovramme for tredjelandsstatsborgere, der ønsker at migrere og tage midlertidigt ophold i EU i mere end tre år med henblik på forskning og studier eller for at få erfaring eller deltage i forskellige aktiviteter, som opgraderer deres kvalifikationer og færdigheder, i egenskab af f.eks. forskere, studerende, elever, volontører, lønnede og ulønnede praktikanter og au pairer;
18. bakker op om EU's bestræbelser på at bevare tiltrækningskraft over for studerende og forskere. EU råder over et betydeligt potentiale i henseende til de kvalifikationer og den infrastruktur, der kræves for at udvikle internationale ekspertisecentre på forskellige forsknings- og vidensområder. Men hvis EU ønsker at forblive konkurrencedygtig på internationalt niveau, må medlemsstaterne udvikle deres økonomiske og videnskabelige samarbejde og indføre fælles programmer og målsætninger. I betragtning af at andre dele af verden bliver stadig mere tillokkende for studerende, forskere og andre grupper af højt kvalificerede tredjelandsstatsborgere, må EU desuden effektivt og direkte forbedre tiltrækningskraften over for bestemte grupper i Europa;
19. finder, at et direktiv er et passende retsinstrument til at afhjælpe svagheder i den eksisterende ordning og til at sikre et ensartet retsgrundlag. Et direktiv gør det muligt at vedtage fælles bindende regler med hensyn til indrejsebetingelser, procedurer og tilladelser, men giver samtidig medlemsstaterne den nødvendige fleksibilitet i gennemførelsen;
20. beklager, at Kommissionen ikke direkte taler om anvendelsen af en bottom-up-tilgang, og at Kommissionens konsekvensanalyse ikke tager hensyn til de særlige følger, som politikken for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold vil få for det lokale og regionale niveau;
21. bifalder, at der vil blive skabt en fælles ramme for alle de omhandlede grupper af tredjelandsstatsborgere. En effektiv ordning, som tiltrækker talentfulde indvandrere, forudsætter en hel række enkle fælles indrejsebetingelser og -krav;
22. anerkender behovet for en gennemsigtig og harmoniseret lovramme om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold, for at EU kan virke mere tiltrækkende og lettilgængelig for borgere fra tredjelande. EU-lovgivningen skal omfatte indrejse- og opholdsbetingelser, opholdstilladelser og langtidsvisa samt rettigheder for de tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i et EU-medlemsland, samt de betingelser, der gælder for deres mobilitet internt i EU;
23. udtrykker tilfredshed med, at direktivets fælles bestemmelser skal gælde for lønnede praktikanter og au pairer, og finder, at sikringen af disse to gruppers retsstilling vil give den nødvendige garanti for at de pågældende tredjelandsstatsborgere bliver behandlet retfærdigt;
24. støtter indførelsen af processuelle garantier i forbindelse med tilladelse eller afslag (artikel 29);
25. finder det positivt, at der indføres bestemmelser, som styrker mobiliteten internt i Unionen for alle de omfattede grupper, og at der indføres særligt gunstige regler for deltagere i EU-mobilitetsprogrammer som Erasmus Mundus og Marie Curie (artikel 29);
26. støtter forenkling af procedurerne for at opnå opholdstilladelse og finder det positivt, at medlemsstaterne skal stille oplysninger til rådighed om indrejse- og opholdsbetingelser (artikel 30);
27. bakker op om indførelsen af proportionalitetsprincippet i forbindelse med pålæggelse af gebyr for behandling af ansøgninger (artikel 31);
28. udtrykker tilfredshed med anerkendelse af princippet om ligebehandling (for alle grupper) i forhold til statsborgerne i værtslandet med hensyn til adgang til varer og tjenester, dog med undtagelse af procedurer for adgang til en bolig (artikel 21, stk. 2);
29. bifalder de bestemmelser, der giver studerende ret til at arbejde i værtslandet op til 20 timer om ugen, giver forskeres familiemedlemmer adgang til arbejdsmarkedet, og giver forskerne og de studerende mulighed for at blive i medlemsstaten i op til 12 måneder efter afslutningen af deres studier/forskningsprojekt for at søge arbejde;

30. er enig i bestemmelserne i artikel 32 og 33, der sigter mod indsamling af de statistiske oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, hvor mange tredjelandsborgere der vil få indrejsetilladelse på grundlag af det nye direktiv;

31. finder det desuden vigtigt at nævne, at forskere ikke er underlagt de begrænsninger, som fastsættes i 2011/98/EF om en kombineret tilladelse, for så vidt angår socialsikring.

Forslag med henblik på at nå målene

32. Regionsudvalget mener, at der er brug for en integreret tilgang for at opfylde målsætningerne i direktivet, hvis det mere langsigtede mål er udvikling af en konkurrencedygtig europæisk økonomi i et internationalt miljø; Bestræbelser på at tiltrække arbejdskraft fra tredjelande bør ikke kun begrænses til betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold, men også støtte de foranstaltninger, der er nødvendige for at integrere disse i lokalsamfundene, hvilket kan omfatte en bred vifte af politikker, f.eks. vedrørende uddannelse, beskæftigelse, folkesundhed, og økonomisk, social og territorial samhörighed;

33. opfordrer medlemsstaterne til at sørge for en passende lovramme, som sikrer rimelig behandling af aflønnede praktikanter og hushjælpsansatte (bl.a. au pairer), og til at vedtage Den Internationale Arbejdsorganisations konvention om hushjælp;

34. mener, at gennemførelsen af forvaltning på flere myndighedsniveauer udgør en væsentlig forudsætning for en vellykket regulering af ordningen for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold på EU's territorium Regionsudvalget henleder opmærksomheden på, at det er nødvendigt af hensyn til en effektiv gennemførelse af politikken for tiltrækning af talentfulde indvandrere, at de lokale og regionale myndigheder deltager aktivt i indsatsen til fremme af mobiliteten hos de grupper, som er omfattet af forslaget til direktiv. Fastsættelsen af betingelser for tredjelandsborgeres indrejse og ophold i EU og følgelig modtagelse og integration af disse internt i medlemsstaterne er et vigtigt indsats- og interesseområde for de lokale og regionale myndigheder. De regionale myndigheder spiller en afgørende rolle for etableringen af de fornødne forudsætninger for tredjelandsstatsborgeres mulighed for adgang til oplysninger og tjenester, der vedrører uddannelse, sundhedspleje, beskæftigelse, boliger og andre offentlige tjenester;

35. er overbevist om, at en sammenhængende europæisk tilgang skal ledsages af en omkostningsanalyse, så de økonomiske udgifter og den administrative byrde, som gennemførelsen af de nye bestemmelser vil betyde for de nationale, regionale og lokale myndigheder, bliver taget med i betragtning, og minder om, at de lokale og regionale myndigheder er det bindeled, der får indvandrerne til at udvikle en stærk og konstruktiv tilknytning til værtssamfundet. Denne rolle kan påføre regionerne og kommunerne nogle ekstraudgifter, idet det ofte overlades til disse at løfte integrationens udfordringer, som er meget vanskelige, men så meget desto mere nødvendige, i en tid med økonomisk afmatning og store finansielle nedskæringer.

II. FORSLAG TIL ÆNDRINGER

Ændringsforslag 1

Betragtning 6

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Dette direktiv bør også sigte mod at fremme menneskelig kontakt og mobilitet, som er vigtige elementer i Unionens eksterne politik, navnlig over for de lande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, og Unionens strategiske partnere. Det bør give bedre mulighed for at bidrage til den samlede strategi for migration og mobilitet og de tilknyttede mobilitetspartnerskaber, der sikrer en konkret ramme for dialog og samarbejde mellem medlemsstaterne og tredjelandslande, bl.a. ved at lette og styre den lovlige migration.</p>	<p>Dette direktiv bør også sigte mod at fremme menneskelig kontakt og mobilitet, som er vigtige elementer i Unionens eksterne politik, navnlig over for de lande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, og Unionens strategiske partnere. Det bør give bedre mulighed for at bidrage til den samlede strategi for migration og mobilitet og de tilknyttede mobilitetspartnerskaber, der sikrer en konkret ramme for dialog og samarbejde mellem medlemsstaterne og tredjelandslande. <u>Dette samarbejde, som bl.a. involverer lokale myndigheder og civilsamfundets aktører, er centralt for udvikling og bidrager til</u> ved at lette og styre den lovlige migration.</p>

Begrundelse

Jf. punkt 34 i udtalelsen.

Ændringsforslag 2

Betragtning 32

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Unionens indvandringsregler og de EU-programmer, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, bør i højere grad supplere hinanden. Forskere og studerende fra tredjelande, der er deltager i sådanne EU-programmer, bør kunne tage til de medlemsstater, der er angivet i den tilladelse, som den første medlemsstat har udstedt, forudsat at den fulde liste over disse medlemsstater er kendt inden indrejse i Unionen. En sådan tilladelse bør give dem mulighed for at udnytte deres mobilitet uden at skulle forelægge yderligere oplysninger eller gennemføre nye ansøgningsprocedurer. Medlemsstaterne tilskyndes til at lette mobiliteten inden for EU for volontører fra tredjelande, når volontørprogrammerne dækker mere end én medlemsstat.</p>	<p>Unionens indvandringsregler og de EU-programmer, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, bør i højere grad supplere hinanden. Forskere og studerende fra tredjelande, der er deltager i sådanne EU-programmer, bør kunne tage til de medlemsstater, der er angivet i den tilladelse, som den første medlemsstat har udstedt, forudsat at den fulde liste over disse medlemsstater er kendt inden indrejse i Unionen. En sådan tilladelse bør give dem mulighed for at udnytte deres mobilitet uden at skulle forelægge yderligere oplysninger eller gennemføre nye ansøgningsprocedurer. Medlemsstaterne <u>og deres offentlige myndigheder på alle niveauer</u> tilskyndes til at lette mobiliteten inden for EU for volontører fra tredjelande, når volontørprogrammerne dækker mere end én medlemsstat.</p>

Begrundelse

Jf. punkt 34 i udtalelsen.

Ændringsforslag 3

Betragtning 35

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Dette direktivs bestemmelser berører ikke medlemsstaternes kompetence til at regulere antallet af tredjelandsstatsborgere, der kan få indrejsetilladelse med henblik på arbejde.</p>	<p>Dette direktivs bestemmelser berører ikke medlemsstaternes kompetence til at regulere antallet af tredjelandsstatsborgere, der kan få indrejsetilladelse med henblik på arbejde, <u>under hensyntagen til situationen på arbejdsmarkedet på lokalt og regionalt plan.</u></p>

Begrundelse

Jf. punkt 34 i udtalelsen.

Ændringsforslag 4

Artikel 14

<i>Kommissionens forslag</i>	<i>Regionsudvalgets ændringsforslag</i>
<p style="text-align: center;">Særlige betingelser for au pairer</p> <p>En tredjelandsstatsborger, der ansøger om indrejse med henblik på au pair-ansættelse, skal ud over de generelle betingelser i artikel 6 opfylde følgende betingelser:</p> <p>a) være mindst 17 år, men ikke over 30 år, eller i individuelt begrundede tilfælde over 30 år</p> <p>b) fremlægge bevis for, at værtsfamilien påtager sig det fulde ansvar for vedkommende under hele opholdet på den pågældende medlemsstats område, især hvad angår kost og logi, sygesikring, moderskab eller ulykkestilfælde</p> <p>c) fremlægge en aftale mellem au pairen og værtsfamilien, der fastlægger au paires rettigheder og pligter, bl.a. detaljerede oplysninger om de lommepenge, som au pairen skal modtage, og passende tilrettelæggelse af arbejdstiden, der giver au pairen mulighed for at følge kurser, og deltagelse i det daglige arbejde i familien.</p>	<p style="text-align: center;">Særlige betingelser for au pairer</p> <p>En tredjelandsstatsborger, der ansøger om indrejse med henblik på au pair-ansættelse, skal ud over de generelle betingelser i artikel 6 opfylde følgende betingelser:</p> <p>a) være mindst 17 år, men ikke over 30 år, eller i individuelt begrundede tilfælde over 30 år</p> <p>b) fremlægge bevis for, at værtsfamilien påtager sig det fulde ansvar for vedkommende under hele opholdet på den pågældende medlemsstats område, især hvad angår kost og logi, sygesikring, moderskab eller ulykkestilfælde</p> <p>c) fremlægge en aftale mellem au pairen og værtsfamilien, der fastlægger au paires rettigheder og pligter, bl.a. detaljerede oplysninger om de lommepenge, som au pairen skal modtage, og passende tilrettelæggelse af arbejdstiden, der giver au pairen mulighed for at følge kurser, og deltagelse i det daglige arbejde i familien.</p> <p>d) <u>aftalen mellem au pairen og værtsfamilien skal garantere mindst en hel fridag om ugen.</u></p>

Begrundelse

Ændringsforslaget har til formål at sikre, at au pairer ligestilles med andre arbejdstagere hvad angår ugentlige hvileperioder, ved at garantere, at au pairer får mindst en hel ugentlig hviledag.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Formand for
Regionsudvalget

Regionsudvalgets udtalelse — Den Europæiske Unions Solidaritetsfond

(2014/C 114/10)

I. POLITISKE ANBEFALINGER**Generelle bemærkninger**

1. Regionsudvalget finder, at Den Europæiske Unions Solidaritetsfond (herefter benævnt »fonden«) er EU's vigtigste redskab for handling i tilfælde, hvor større naturkatastrofer rammer medlemsstater eller kandidatlande, som udtryk for solidaritet med de berørte lande, regioner eller kommuner (i overensstemmelse med artikel 222 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde);
2. konstaterer, at fonden i sin nuværende form generelt har vist sig effektiv, men at dens funktionsmåde kunne forbedres, navnlig gennem en forenkling af de administrative procedurer, der er nødvendige i forbindelse med en mobilisering af fonden, for at opnå en betydelig nedsættelse af den tid, der går mellem katastrofen og ydelsen af støtte. Reglerne for fondens virkemåde kunne gøres tydeligere, og fonden kunne målrettes bedre imod at tilfredsstille behovene i de ramte områder;
3. beklager, at Kommissionen foreslår, at det maksimale beløb, der årligt kan afsættes til fonden, forbliver uændret på 2002-niveauet på 500 mio. euro (i 2011-priser), hvilket gør det usikkert, om den kan yde støtte, så snart en omfattende katastrofe indtræffer, og navnlig eftersom denne type begivenheder indtræffer stadig hyppigere.

Nærheds- og proportionalitetsprincippet

4. Regionsudvalget finder, at den eksisterende forordning og de ændringer, der foreslås foretaget, lever op til nærheds- og proportionalitetsprincippet.

Relevans for de lokale og regionale myndigheder

5. Regionsudvalget bemærker, at ødelæggelserne ved store naturkatastrofer navnlig går ud over de kommuner og regioner, der er berørt. Meget ofte lider basisinfrastrukturer og natur- og kulturarven alvorlig skade;
6. erindrer om, at det i reglen er de lokale og regionale myndigheder, der ejer den beskadigede infrastruktur og derfor er ansvarlige for at retablere denne. Det er også dem, der skal tage sig af nødhjælp, midlertidig husning af evakuerede personer og rensning af katastrofeområderne;
7. mener derfor, at skønt det er medlemsstater eller kandidatlande, der er hovedmodtagerne af fondens støtte, går denne støtte i sidste ende til finansiering af tiltag, der iværksættes på regionalt og lokalt plan;
8. understreger, at de vigtigste aspekter for de regionale og lokale myndigheder er fondens reaktionshastighed og muligheden for at målrette de tilgængelige ressourcer bedst muligt mod de faktiske behov;
9. hilser derfor Kommissionens forslag, der bidrager til at gøre den støtte, der ydes via fonden, hurtigere og mere målrettet, særdeles velkommen og fremsætter nogle anbefalinger, som især de lokale og regionale myndigheder anser for vigtige;
10. peger på det nødvendige i at tage hensyn til den særlige situation, som regioner i den yderste periferi befinder sig i. Disse regioner er mere sårbare over for ekstreme vejrphenomener.

Fondens anvendelsesområde (artikel 2)

11. Regionsudvalget glæder sig over, at fondens anvendelsesområde er blevet tydeliggjort, hvorved der kan bringes en ende på den nuværende juridiske usikkerhed, og det således kan undgås, at der indgives ansøgninger, som ikke opfylder betingelserne.

Mobilisering af fonden ved ekstraordinære regionale katastrofer (artikel 2)

12. Regionsudvalget støtter Kommissionen i dens bestræbelser for at forenkle definitionen af begrebet »regional katastrofe« ved indførelse af et tydeligt kriterium baseret på BNP. Denne nye definition vil gøre det lettere for Kommissionen at vurdere ansøgninger og bidrage til at gøre fonden mere gennemsigtig og effektiv. For de potentielle ansøgere vil det blive lettere på forhånd at vurdere, om den pågældende katastrofe åbner mulighed for støtteforanstaltninger;

13. foreslår at fastsætte kriteriet for, hvornår en katastrofe kan betegnes som »regional naturkatastrofe«, til 1,0 % af BNP for NUTS 2-regioner. Ifølge Regionsudvalget ville dette kriterium være et bedre udtryk for ønsket om i tilfælde af regional naturkatastrofe at yde en ensartet hjælp;

14. mener, at nævnte indikatorer bør tilpasses i tilfælde af naturkatastrofer, der indtræffer i områder på NUTS 2-niveau, således at det kan undgås, at et udelukkende regionalt perspektiv umuliggør anvendelse af fonden i disse tilfælde.

Definition af et regionalt kriterium for mobilisering af fonden på NUTS 3-niveau (artikel 2)

15. Regionsudvalget henleder opmærksomheden på, at katastrofer i stigende grad rammer områder, som i vid udstrækning er forskellige fra regioner på NUTS 2-niveau (der i visse medlemsstater kun er administrativt afgrænset), og at katastrofeområderne endda kan strække sig ud over NUTS 2-regionernes grænser; der er derfor fare for, at regionskriteriet kommer til at mangle objektivitet, hvis det udelukkende tager udgangspunkt i NUTS 2-regioner og disses udstrækning;

16. foreslår, at der indføres et kriterium for regionale katastrofer, som rammer NUTS 3-regioner i de tilfælde, hvor en række NUTS 3-regioner, der grænser direkte op til hinanden, til sammen udgør et område, der opfylder minimumskriteriet for et NUTS 2-niveau (mindst 800 000 indbyggere). I så fald udregnes den pågældende procentdel af BNP ud fra et vejet gennemsnit af værdierne i de forskellige NUTS 3-regioner.

Grænseoverskridende naturkatastrofer af ekstraordinær karakter (artikel 2)

17. Regionsudvalget bemærker, at i betragtning af mange naturkatastrofers grænseoverskridende karakter, vil det, hvis EU interverener i sådanne tilfælde, medføre en stor merværdi og sende et klart positivt signal til borgerne;

18. foreslår, at der til definition af begrebet »grænseoverskridende naturkatastrofe« benyttes ovennævnte NUTS 3-kriterium, hvorefter NUT 3-regioner, der grænser op til hinanden, kunne være beliggende i forskellige medlemsstater.

Definition af støtteberettigede tiltag (artikel 3)

19. Regionsudvalget glæder sig over, at støtte fra fonden kan ydes ikke kun til den »øjeblikkelige« indsats, men også til tiltag, der er umiddelbart forbundne med katastrofen, men som på grund af deres natur kan nødvendiggøre en mere langsigtet iværksættelse;

20. understreger, at der i kølvandet på katastrofer eksisterer et reelt behov på lokalt og regionalt niveau for at genetablere infrastrukturer på en måde, så de bedre kan modstå fremtidige katastrofer; i visse tilfælde kan det endda vise sig nødvendigt at flytte infrastrukturer til mere passende steder;

21. foreslår at foretage en tilføjelse til de tiltag, der kan støttes via fonden, ved at inkludere muligheden for at finansiere ikke alene en udbedring af infrastrukturer, men også genopretningstiltag i en form, som vil kunne sikre en bedre modstandsdygtighed over for fremtidige naturkatastrofer. Regionsudvalget foreslår endvidere at flytning af infrastrukturer, som befinder sig et sted, som i fremtiden på ny vil blive truet af en naturkatastrofe, tilføjes til listen over tiltag, der kan støttes via fonden.

Teknisk bistand (artikel 3)

22. Regionsudvalget henleder opmærksomheden på, at ekstern teknisk bistand for visse lokale og regionale myndigheder ofte er nødvendig for at kunne afhjælpe virkningerne af en katastrofe og gennemføre foranstaltninger til rehabilitering af de ramte områder;

23. foreslår, at de støtteberettigede udgifter under fonden omfatter udgifter til ekstern teknisk bistand op til et maksimum på 2 % af det samlede bidrag fra fonden.

Frist for indgivelse af ansøgninger (artikel 4)

24. Regionsudvalget bemærker, at udarbejdelsen af ansøgninger er en meget langvarig proces for de offentlige myndigheder, især når der skal foretages en vurdering af skadernes omfang og fremskaffes dokumentation til støtte for ansøgningen, samtidig med at de offentlige myndigheder skal tage de nødvendige skridt til at afbøde virkningerne af katastrofen. Opgaven vanskeliggøres yderligere, når det drejer sig om katastrofer, der udvikler sig langsomt, f.eks. tørke, men også når der er tale om fænomener som oversvømmelser, der til tider kan vare adskillige uger, eller endda måneder. Skaderne kan først vurderes, når vandet har trukket sig tilbage. Katastrofens omfang kan derfor først fastslås senere;

25. bifalder derfor Kommissionens forslag om at tage hensyn til de særlige forhold ved katastrofer, der udvikler sig langsomt;

26. henleder ligeledes opmærksomheden på, at når det drejer sig om andre naturkatastrofer, ændrer forslaget ikke de eksisterende foranstaltninger og løser ikke de problemer, der er forbundet med at udarbejde ansøgninger ved længerevarende oversvømmelser;

27. foreslår derfor, at der ved længerevarende oversvømmelser åbnes mulighed for, at ansøgninger kan indgives inden for 10 efter, at truslen fra naturkatastrofen er ophørt (f.eks. det tidspunkt, hvor medlemsstaten eller den regionale myndighed ophæver den erklærede undtagelsestilstand).

Bestemmelser med henblik på forebyggelse af katastrofer (artikel 4)

28. Regionsudvalget deler Kommissionens opfattelse om, at det, når det drejer sig om naturkatastrofer, er helt afgørende, at der træffes de nødvendige forebyggende foranstaltninger, og at der konstant skal arbejdes for, at disse foranstaltninger forbedres;

29. frygter, at forpligtelsen til at lade oplysninger om forebyggelse af risikoen for katastrofer indgå i anmodningen kan øge ansøgerens administrative byrde og forsinke udarbejdelsen og behandlingen af anmodninger, hvilket ville stride imod det oprindelige formål, nemlig at forenkle de administrative procedurer for mobilisering af fonden;

30. foreslår, at det kun kræves, at ansøgeren til brug for behandlingen af anmodningen inkluderer en kort beskrivelse af gennemførelsen af EU-lovgivningen (artikel 4, stk. 1, litra e), idet forpligtelsen til at fremlægge supplerende oplysninger (artikel 4, stk. 1, litra f) fjernes, da sådanne oplysninger skal indgå i rapporten om gennemførelsen af fondens bidrag.

Mulighed for udbetaling af forskud (artikel 4 a)

31. Regionsudvalget støtter Kommissionens forslag om indførelse af en mulighed for at udbetale forskud, hvorved fondens kan reagere hurtigt; Regionsudvalget foreslår imidlertid, at forskudsordningen holdes ude af den flerårige finansielle ramme og de konkret foreslåede strukturfonde.

Forlængelse af fristen for udnyttelse af bidraget fra fonden (artikel 8)

32. Regionsudvalget bifalder Kommissionens ambition om at fremskynde den administrative procedure for godkendelse af fondens anvendelse, således at støtten kan nå hurtigere frem til de berørte regioner;

33. foreslår, at fristen for udnyttelse af bidraget fra fonden forlænges til 2 år, primært på grund af den tid, det tager at genoprette den grundlæggende infrastruktur (som følge af forpligtelsen til at sikre den nødvendige dokumentation og respektere reglerne for offentlige indkøb) og de centrale tjenester og forsyninger.

Anvendelse af forenklingstrukturer

34. De europæiske institutioner og de nationale, regionale og lokale myndigheder har ved flere lejligheder talt for, at der skal foretages administrative forenklinger for en styrket resultatorientering ⁽¹⁾. En sådan forenkling er særlig vigtig, når det drejer sig om solidaritetsfonden, da denne agerer i nødsituationer og der blandt de støtteberettigede udgifter er udgifter rettet mod nødstedtes umiddelbare behov. Derfor ville det være passende at tillade anvendelse af enhedsomkostninger til at dække den berørte befolknings behov, uden at det vedrører genetablering af infrastrukturer.

II. FORSLAG TIL ÆNDRINGER

Ændringsforslag 1

Betragtning 11

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Fonden bør bidrage til genoprettelsen af en anvendelig infrastruktur, til oprydning i katastroferamte områder og til udgifter til nødhjælpstjenester og midlertidig indkvartering af den berørte befolkning under hele gennemførelsesperioden. Det bør også defineres, hvilket tidsrum, hvor personer, der er blevet hjemløse på grund af katastrofer, der kan betragtes som midlertidigt.	Fonden bør bidrage til genoprettelsen af en <u>anvendelig</u> infrastruktur, <u>der er anvendelig, eller som er mere modstandsdygtig over for en naturkatastrofe, herunder gennem flytning</u> , til oprydning i katastroferamte områder og til udgifter til nødhjælpstjenester og midlertidig indkvartering af den berørte befolkning under hele gennemførelsesperioden. Det bør også defineres, hvilket tidsrum, hvor personer, der er blevet hjemløse på grund af katastrofer, der kan betragtes som midlertidigt.

Begrundelse

Harmonerer med ændringsforslag 7 vedrørende artikel 3, stk. 2.

Ændringsforslag 2

Betragtning 13

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Det bør også præciseres, at de støtteberettigede tiltag ikke bør omfatte udgifter til teknisk bistand.	Det bør også præciseres, at de støtteberettigede tiltag ikke bør omfatte udgifter til teknisk bistand.

Begrundelse

For visse lokale og regionale myndigheder er ekstern teknisk bistand ofte nødvendig for at kunne afhjælpe virkningerne af en katastrofe og gennemføre foranstaltninger til rehabilitering af de ramte områder. Regionsudvalget foreslår derfor, at de støtteberettigede udgifter under fonden omfatter udgifter til ekstern teknisk bistand op til et maksimum på 2 % af det samlede bidrag fra fonden. Forslaget til ændring af artikel 3, stk. 5, hænger sammen med dette ændringsforslag.

⁽¹⁾ Blandt andet Regionsudvalgets udtalelse »Anbefalinger vedrørende bedre udgiftsstyring«, oktober 2013 (CDR3609-2013_00_00_AC).

Ændringsforslag 3

Betragtning 15

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Visse typer naturkatastrofer, f.eks. tørke, udvikles over en længere tidsperiode, inden de katastrofale virkninger kan mærkes. Der bør gives mulighed for, at fonden også kan anvendes i sådanne tilfælde.	Visse typer naturkatastrofer, f.eks. tørke, udvikles over en længere tidsperiode, inden de katastrofale virkninger kan mærkes, <u>eller er i sig selv af længere varighed, f.eks. oversvømmelser.</u> Der bør gives mulighed for, at fonden også kan anvendes i sådanne tilfælde.

Begrundelse

Udarbejdelsen af ansøgninger er en meget langvarig proces for de offentlige myndigheder, især når der skal foretages en vurdering af skadernes omfang og fremskaffes dokumentation til støtte for ansøgningen, samtidig med at de offentlige myndigheder skal tage de nødvendige skridt til at afbøde virkningerne af katastrofen. Opgaven vanskeliggøres yderligere, når det drejer sig om katastrofer, der udvikler sig langsomt, f.eks. tørke, men også når der er tale om fænomener som oversvømmelser, der til tider kan vare adskillige uger, eller endda måneder. Skaderne kan først vurderes, når vandet har trukket sig tilbage, hvorfor katastrofens omfang først kan fastslås senere. Forslaget til forordning tager hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende, når der er tale om katastrofer, der udvikler sig langsomt, men ændrer ikke ved de eksisterende foranstaltninger, når det drejer sig om andre naturkatastrofer, og løser ikke de problemer, der er forbundet med at udarbejde ansøgninger ved længerevarende oversvømmelser. Det foreslås derfor at tilføje et nyt afsnit til artikel 4.

Ændringsforslag 4

Artikel 2, stk. 3

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
I denne forordning forstås ved en »regional naturkatastrofe« en naturkatastrofe, som i en region i en medlemsstat eller i et land, med hvilket der føres forhandlinger om tiltrædelse af Unionen på NUTS 2-niveau, medfører direkte skade, der overstiger 1,5 % af regionens bruttonationalprodukt (BNP). Når katastrofen vedrører flere regioner på NUTS 2-niveau, anvendes tærskelværdien på det vejede gennemsnitlige BNP i disse regioner.	I denne forordning forstås ved en »regional naturkatastrofe« en naturkatastrofe, som i en region i en medlemsstat eller i et land, med hvilket der føres forhandlinger om tiltrædelse af Unionen på NUTS 2-niveau <u>eller på et niveau bestående af en række NUTS 3-regioner, der grænser direkte op til hinanden, og som til sammen udgør et område, der opfylder minimumskriteriet for et NUTS 2-niveau,</u> medfører direkte skade, der overstiger 1,5 % <u>1,0 %</u> af regionens bruttonationalprodukt (BNP). Når katastrofen vedrører flere regioner på NUTS 2- <u>eller NUTS 3-niveau,</u> anvendes tærskelværdien på det vejede gennemsnitlige BNP i disse regioner.

Begrundelse

Hovedårsagen til, at tærskelværdien ved en naturkatastrofe var sat til 1,5 %, var ønsket om at nå frem til mere eller mindre ens resultater sammenlignet med tidligere truffne afgørelser, som var baseret på relativt uklare kriterier. Anvendelsen af dette kriterium gav imidlertid ikke mulighed for at yde bistand i to tilfælde af regionale naturkatastrofer, hvor ansøgningerne i praksis var godkendt (et vulkanudbrud på Sicilien i 2003, hvor skadernes omfang nåede op på 1,36 % af regionens BNP, og en oversvømmelse i Rhône-deltaet i 2004, som medførte skader til et beløb svarende til 1,05 % af BNP). Med så høje tærskler er det ikke muligt at sikre resultater, der svarer til forventningerne hos de katastroferamte borgere. Udvalget foreslår derfor at sænke tærskelværdien til 1,0 % af BNP.

I sin definition af en regional naturkatastrofe anvender forslaget til forordning NUTS 2 som referenceenhed. I betragtning af, at katastrofer i stigende grad rammer områder, som i vid udstrækning er forskellige fra regioner på NUTS 2-niveau (der i visse medlemsstater kun er administrativt afgrænset), og at katastrofeområderne endda kan strække sig ud over NUTS 2-regionernes grænser, er der fare for, at regionskriteriet kommer til at mangle objektivitet, hvis det udelukkende tager udgangspunkt i NUTS 2-regioner og disses udstrækning. Udvalget foreslår derfor at udvide kriteriet til NUTS 3 i lyset af, at et antal regioner på NUTS 3-niveau, som grænser direkte op til hinanden, til sammen kan udgøre et område, som rigeligt opfylder det minimumskriterium, der gælder for NUTS 2-niveauet (en befolkning på mindst 800 000 indbyggere). I så fald udregnes den pågældende procentdel af BNP ud fra et vejet gennemsnit af værdierne i de forskellige NUTS 3-regioner.

Ændringsforslag 5

Artikel 2, nyt stykke efter stykke 3

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
	<p><u>I denne forordning forstås ved en »regional naturkatastrofe« en naturkatastrofe, som i en region i en medlemsstat eller i et land, med hvilket der føres forhandlinger om tiltrædelse af Unionen, på NUTS 2-niveau eller på et niveau bestående af en række NUTS 3-regioner, der grænser direkte op til hinanden, og som til sammen udgør et område, der opfylder minimumskriteriet for et NUTS 2-niveau, medfører direkte skade, der overstiger 1,0 % af disse regioners bruttonationalprodukt (BNP).</u></p>

Begrundelse

Mange katastrofer er af grænseoverskridende karakter. Hvis EU intervenserer i sådanne tilfælde, vil det medføre en stor merværdi og sende et klart positivt signal til borgerne. Derfor ønsker Regionsudvalget at indføre et nyt kriterium, som definerer en »grænseoverskridende naturkatastrofe«. Et sådant kriterium skal vurderes på regionalt plan omfattende NUTS 3-regioner i forskellige medlemsstater eller i lande, som fører tiltrædelsesforhandlinger med EU. I disse tilfælde vil katastrofens omfang blive evalueret i en række regioner på NUTS 3-niveau, der grænser direkte op til hinanden, og som til sammen udgør et område, der opfylder kriteriet for en region på NUTS 2-niveau (befolkning på mindst 800 000). Den pågældende procentdel af BNP vil så blive udregnet ud fra et vejet gennemsnit af værdierne i de forskellige NUTS 3-regioner. De medlemsstater, der befinder sig på det område, der er dækket af den pågældende samlede region, vil modtage støtte.

Ændringsforslag 6

Artikel 2, stk. 4

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>4. Der kan også frigøres midler fra fonden til naturkatastrofer i en støtteberettiget stat, der er en følge af en større naturkatastrofe i en nabomedlemsstat eller et naboland, med hvilket der føres forhandlinger om tiltrædelse af Unionen.</p>	<p>4. Der kan også frigøres midler fra fonden til naturkatastrofer i en støtteberettiget stat, der er en følge af en større naturkatastrofe <u>eller en regional naturkatastrofe</u> i en nabomedlemsstat eller et naboland, med hvilket der føres forhandlinger om tiltrædelse af Unionen.</p>

Begrundelse

Muligheden for, at nabomedlemsstater kan gøre skader gældende som følge af »en større naturkatastrofe« uden selv at opfylde forudsætningerne, bør også gælde for »regionale naturkatastrofer«. Ellers ville det ikke være foreneligt med den europæiske idé.

Ændringsforslag 7

Artikel 3, stk. 2

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Fondens formål er at supplere de berørte staters egen indsats og dække en del af deres offentlige udgifter for at hjælpe den støtteberettigede stat med at gennemføre følgende nødhjælps- og genopretningstiltag, alt efter katastrofens art:</p> <p>a) udbedring af infrastruktur og faciliteter på energi-, vandforsynings-, spildevands-, telekommunikations-, transport-, sundheds- og undervisningsområdet</p> <p>b) midlertidig indkvartering og nødhjælp for at opfylde befolkningens behov</p> <p>c) sikring af forebyggende infrastrukturer og foranstaltninger til beskyttelse af kulturarven</p> <p>d) rensning af katastroferamte områder, herunder naturrområder.</p> <p>I litra b) forstås ved »midlertidig indkvartering« indkvartering, der varer, indtil den berørte befolkning er i stand til at vende tilbage til deres oprindelige hjem, efter at dette er udbedret eller genopbygget.</p>	<p>Fondens formål er at supplere de berørte staters egen indsats og dække en del af deres offentlige udgifter for at hjælpe den støtteberettigede stat med at gennemføre følgende nødhjælps- og genopretningstiltag, alt efter katastrofens art:</p> <p>a) udbedring af infrastruktur og faciliteter på energi-, vandforsynings-, spildevands-, telekommunikations-, transport-, sundheds- og undervisningsområdet</p> <p>b) midlertidig indkvartering og nødhjælp for at opfylde befolkningens behov</p> <p>c) sikring af forebyggende infrastrukturer og foranstaltninger til beskyttelse af kulturarven</p> <p>d) rensning af katastroferamte områder, herunder naturrområder.</p> <p><u>I litra a) forstås ved »udbedring« genopretningstiltag, som vil kunne sikre en bedre modstandsdygtighed over for en naturkatastrofe, herunder flytning af infrastrukturprojekter, som klart befinder sig et sted, som i fremtiden på ny vil blive truet af en naturkatastrofe</u></p> <p>I litra b) forstås ved »midlertidig indkvartering« indkvartering, der varer, indtil den berørte befolkning er i stand til at vende tilbage til deres oprindelige hjem, efter at dette er udbedret eller genopbygget.</p>

Begrundelse

Fonden gør det generelt muligt at finansiere udbedringen af beskadiget infrastruktur, som således bringes tilbage til sin oprindelige tilstand. Erfaringer fra regionerne viser, at forskellige infrastrukturprojekter, herunder vejforbindelser eller større jernbaneforbindelser af overregional betydning, bør flyttes på baggrund af ny viden om nødvendige beskyttelsesforanstaltninger mod katastrofer. Istandsættelse af visse stærkt beskadigede infrastrukturelementer, f.eks. broer, nødvendiggør i øvrigt investeringer, som kan fjerne risikoen for beskadigelse under en fremtidig naturkatastrofe. Det er utilstrækkeligt, og tilmed kontraproduktivt, blot at bringe en sådan infrastruktur tilbage til sin oprindelige tilstand.

Ændringsforslag 8

Artikel 3, stk. 5

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Teknisk bistand, herunder forvaltning, overvågning, information og kommunikation, tvistbilæggelse samt kontrol og revision, er ikke berettiget til bidrag fra fonden.</p>	<p><u>Ekstern Teknisk</u> teknisk bistand, herunder forvaltning, overvågning, information og kommunikation, tvistbilæggelse samt kontrol og revision, er ikke berettiget til bidrag fra fonden <u>op til op til et maksimum på 2 % af det samlede bidrag fra fonden.</u></p>

Begrundelse

For visse lokale og regionale myndigheder er ekstern teknisk bistand ofte nødvendig for at kunne afhjælpe virkningerne af en katastrofe og gennemføre foranstaltninger til rehabilitering af de ramte områder. Regionsudvalget foreslår derfor, at de støtteberettigede udgifter under fonden omfatter udgifter til ekstern teknisk bistand op til et maksimum på 2 % af det samlede bidrag fra fonden.

Ændringsforslag 9

Artikel 4, stk. 1

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Så hurtigt som muligt og senest ti uger efter den første skade i forbindelse med en naturkatastrofe kan et land rette anmodning til Kommissionen om bidrag fra fonden; anmodningen skal som minimum indeholde alle tilgængelige oplysninger om:</p> <p>a) katastrofens samlede direkte skadeomfang og dens indvirkning på den berørte befolkning og samfundsøkonomi og på det berørte miljø</p> <p>b) en vurdering af omkostningerne i forbindelse med de i artikel 3, stk. 2, omhandlede tiltag</p> <p>c) eventuelle andre EU-finansieringskilder</p> <p>d) eventuelle andre nationale eller internationale finansieringskilder, herunder offentlig eller privat forsikringsdækning, der kan medvirke til at dække udgifterne til udbedring af skaderne</p> <p>e) gennemførelsen af EU-lovgivningen om forebyggelse og forvaltning af katastroferisici i relation til katastrofens art</p> <p>f) alle andre nyttige oplysninger om tiltag til forebyggelse og afbødning, der er truffet i relation til katastrofens art.</p>	<p>Så hurtigt som muligt og senest ti uger efter den første skade i forbindelse med en naturkatastrofe kan et land rette anmodning til Kommissionen om bidrag fra fonden; anmodningen skal som minimum indeholde alle tilgængelige oplysninger om:</p> <p>a) katastrofens samlede direkte skadeomfang og dens indvirkning på den berørte befolkning og samfundsøkonomi og på det berørte miljø</p> <p>b) en vurdering af omkostningerne i forbindelse med de i artikel 3, stk. 2, omhandlede tiltag</p> <p>c) eventuelle andre EU-finansieringskilder</p> <p>d) eventuelle andre nationale eller internationale finansieringskilder, herunder offentlig eller privat forsikringsdækning, der kan medvirke til at dække udgifterne til udbedring af skaderne</p> <p>e) <u>en kort beskrivelse af</u> gennemførelsen af EU-lovgivningen om forebyggelse og forvaltning af katastroferisici i relation til katastrofens art.</p> <p>f) alle andre nyttige oplysninger om tiltag til forebyggelse og afbødning, der er truffet i relation til katastrofens art.</p>

Begrundelse

Forpligtelsen til at lade oplysninger om forebyggelse af risikoen for katastrofer indgå i anmodningen kan øge ansøgerens administrative byrde og forsinke udarbejdelsen og behandlingen af anmodninger, hvilket ville stride imod det oprindelige formål med dette instrument, nemlig at forenkle de administrative procedurer for mobilisering af fonden. Regionsudvalget foreslår derfor at bevare artikel 4, stk. 1, litra e), men at begrænse kravet til en kort beskrivelse af gennemførelsen af EU-lovgivningen, og at lade litra f) i samme stykke udgå, da de samme oplysninger skal indgå i rapporten om gennemførelsen af bidraget fra fonden (artikel 8, stk. 3).

Ændringsforslag 10

Artikel 4, nyt afsnit efter stk. 1, litra a)

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
	<p><u>For længerevarende naturkatastrofer (f.eks. oversvømmelser) gælder den frist på 10 uger for indgivelse af en anmodning, som fastsættes i det første afsnit, fra den dag, de offentlige myndigheder i den støtteberettigede stat officielt erklærer truslen fra naturkatastrofen for afsluttet (f.eks. det tidspunkt, medlemsstaten eller den regionale myndighed ophæver den erklærede undtagelsestilstand).</u></p>

Begrundelse

Udarbejdelsen af ansøgninger er en meget langvarig proces for de offentlige myndigheder, især når der skal foretages en vurdering af skadernes omfang samt fremskaffes og klargøres dokumentation til støtte for ansøgningen, samtidig med at de offentlige myndigheder skal tage de nødvendige skridt til at afbøde virkningerne af katastrofen. Opgaven bliver endnu vanskeligere, når det drejer sig om oversvømmelser, som i nogle tilfælde kan vare i adskillige uger, eller endda flere måneder. Skaderne kan først vurderes, når vandet har trukket sig tilbage, hvorfor katastrofens omfang først kan fastslås senere. Forslaget til forordning tager hensyn til de særlige forhold der gør sig gældende, når der er tale om katastrofer, der udvikler sig langsomt, men ændrer ikke ved de eksisterende foranstaltninger, når det drejer sig om andre naturkatastrofer, og løser ikke de problemer, der er forbundet med at udarbejde ansøgninger ved længerevarende oversvømmelser.

Regionsudvalget foreslår derfor, at det i tilfælde af længerevarende oversvømmelser gøres muligt at indgive anmodningen inden for en frist på 10 uger fra det øjeblik, hvor truslen fra naturkatastrofen er afsluttet (f.eks. det tidspunkt, medlemsstaten eller den regionale myndighed ophæver den erklærede undtagelsestilstand).

Ændringsforslag 11

Artikel 8, stk. 1

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Bidraget fra fonden anvendes inden for en frist på et år fra datoen for Kommissionens udbetaling af det fulde bistandsbeløb. Den del af bidraget, der ikke måtte være anvendt inden for denne frist, eller hvor det konstateres, at det er blevet anvendt til ikkestøtteberettigede tiltag, vil Kommissionen kræve tilbagebetalt af modtagerlandet.	Bidraget fra fonden anvendes inden for en frist på et <u>10</u> år fra datoen for Kommissionens udbetaling af det fulde bistandsbeløb. Den del af bidraget, der ikke måtte være anvendt inden for denne frist, eller hvor det konstateres, at det er blevet anvendt til ikkestøtteberettigede tiltag, vil Kommissionen kræve tilbagebetalt af modtagerlandet.

Begrundelse

Fremskyndelsen af den administrative procedure for godkendelse af fondens anvendelse vil give de berørte regioner mulighed for at modtage støtte hurtigere. I den forbindelse må det imidlertid understreges, at der reelt er kortere tid til rådighed til anvendelse af bidraget fra fonden. Regionsudvalget foreslår at forlænge fristen for udnyttelse af bidraget fra fonden til 2 år, primært på grund af den tid, det tager at genoprette den grundlæggende infrastruktur, og på grund af forpligtelsen til at sikre den nødvendige dokumentation og respektere reglerne for offentlige indkøb.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — En ramme for EU's fremtidige havnepolitik

(2014/C 114/11)

I. POLITISKE ANBEFALINGER**Politiske anbefalinger**

1. Regionsudvalget bifalder, på baggrund af at EU's havne for nuværende giver direkte og indirekte beskæftigelse til 3 mio. arbejdstagere, og forventningen om, at mængden af godstransport via havne stiger med 50 % inden 2030, at Kommissionen opbygger »havnepakken« omkring følgende prioriteter:

- de foreslåede foranstaltninger koncentrerer om de 319 havne, som er del af det transeuropæiske net, mens det står medlemsstaterne frit for, om de vil anvende forordningsudkastet på andre havne,
- havnetjenester moderniseres, og havneinvesteringer tiltrækkes ved at sikre fri markedsadgang og øge den finansielle gennemsigtighed samtidig med, at havnemyndigheder sikres en betydelig grad af selvstændighed,
- der sættes lid til udfaldet af den europæiske sociale dialog om havnesektoren, der blev indledt den 19. juni 2013,
- sikring af større sammenhæng i miljøledelsen af havnene,
- sikring af sammenhæng med EU's pilotprojekt »blue belt«, der sigter på at bidrage til skabelsen af et indre marked for søtransport, hvilket blev anbefalet i akten for det indre marked II;

2. tvivler dog på, at Kommissionens tilgang til havnepolitikken udspringer af overordnede overvejelser, da der i »havnepakken« hverken er omtale af Europa 2020-strategien eller »blå vækst«-initiativet eller revisionen af den meget havnerelevante forordning om svovlgrænser for skibsbrændstof, og der er ingen koordination med revisionen af retningslinjerne for statsstøtte i havnesektoren.

Metode

3. Regionsudvalget noterer sig, at Kommissionen har truffet et politisk modigt valg ved at fremlægge et forordningsudkast, for hvilket en række lovgivningsmæssige parametre som f.eks. direktivudkastet om koncessioner, udkastet til TEN-T-forordningen og udkastet til forordning om adgangen for tredjelands varer og tjenesteydelser til Unionens indre marked for offentlige udbud (COM(2012) 124) endnu ikke er vedtaget og derfor stadig er »bevægelige mål«;

4. er klar over, at Kommissionen har foretaget intensive høringer af berørte parter siden 2011, men beklager, at det er foregået uden direkte inddragelse af hverken Regionsudvalget eller de sammenslutninger, der repræsenterer lokale og regionale myndigheder; udtrykker tillige skuffelse over, at konsekvensanalysen, på trods af det nylige arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene om territoriale konsekvensanalyser⁽¹⁾ ikke udtrykkeligt omhandler den territoriale dimension. Set i lyset af de udfordringer den europæiske havnepolitik står over for med hensyn til territorial samhørighed, er dette desto mere beklageligt. I øjeblikket vokser disse udfordringer som følge af »containerisering«-fænomenet og truslen om overbelastning af de største havnes bagland;

5. understreger behovet for at tage hensyn til de europæiske havnes forskellighed, der skyldes forskellene i geografisk beliggenhed, økonomiske aktiviteter, lovgivningsmæssige rammer samt nationale havnepolitiske rammer; minder i denne henseende om, at havnepakken i henhold til afgørelse nr. 661/2010/EU om Unionens retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet (artikel 12, stk. 2) vil finde anvendelse på søhavne, som svarer til en af kategorierne A, B, C, som defineres således:

- »A. Søhavne af international betydning: havne med en samlet årlig trafikmængde på mindst 1,5 mio. tons fragt eller 200 000 passagerer, som, medmindre det er umuligt, er forbundet med dele af det transeuropæiske transportnet på landjorden, og som derfor spiller en vigtig rolle for den internationale søtransport.

⁽¹⁾ SWD(2013) 3 final, http://ec.europa.eu/governance/impact/key_docs/docs/cswd_ati_en.pdf.

- B: Søhavne af betydning for Unionen, som ikke falder ind under kategori A: disse havne har en samlet årlig trafikmængde på mindst 0,5 mio. tons fragt eller mellem 100 000 og 199 999 passagerer, som, medmindre det er umuligt, er forbundet med dele af det transeuropæiske transportnet på landjorden, og som er udstyret med de nødvendige omladningsanlæg for søtransport over korte afstande.
- C: Regionale havne: disse havne opfylder ikke betingelserne for kategori A og B, men er beliggende i ømråder eller i områder i den ydre eller yderste periferi og varetager søforbindelsen mellem disse regioner indbyrdes og/eller med Unionens centrale regioner»;
6. glæder sig over, at arbejdsmarkedets parter inden for havnesektoren har nedsat et europæisk sektordialogudvalg, og minder om, hvor vigtigt det er at have en god social dialog på nationalt og lokalt niveau for at forbedre leve- og arbejdsvilkårene og øge sektorens konkurrenceevne.

Juridisk grundlag, nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet

7. Regionsudvalget støtter Kommissionens argumentation for valg af retsgrundlag (EUF-traktatens artikel 100, stk. 2) samt overholdelse af nærhedsprincippet som redegjort for i begrundelsen til forordningsudkastet (punkt 3.3). Hvad angår proportionalitetsprincippet, er Regionsudvalget dog stadig ikke overbevist om, at en forordning er at foretrække frem for et direktiv som ved Kommissionens tidligere forslag og anden relevant lovgivning (navnlig koncessioner). Det ville være selvmodsiggende at vælge en type retsakt, der som en forordning er retligt bindende i alle enkeltheder, og samtidig anerkende den centrale rolle, som medlemsstaterne og de involverede regionale og lokale offentlige myndigheder spiller for udviklingen af havneinfrastrukturene. Et direktiv ville være bedre egnet til at behandle de mange forskellige havne, der findes i EU.

Strukturfonde og statsstøtte

8. Regionsudvalget fremhæver, at EU siden 2000 har stillet ca. 6,2 mia. euro til rådighed via strukturfondene og Samhørighedsfonden til medfinansiering af infrastruktur i søhavne. Herudover blev 4 % af TEN-T-budgettet i perioden 2007-2012 (svarende til 244,6 mio. euro) tildelt havne;
9. henleder opmærksomheden på Revisionsrettens særberetning 4/2012 om effektiv anvendelse af strukturfondene og Samhørighedsfonden til medfinansiering af infrastruktur i søhavne⁽²⁾. Regionsudvalget fremhæver Revisionsrettens anbefaling om at »gøre støtten under samhørighedspolitikken for den kommende periode betinget af, at der foreligger en samlet langsigtet havneudviklingsstrategi (baseret på en behovsvurdering) for alle havne i den relevante region«;
10. bifalder, at Kommissionen⁽³⁾ er af den opfattelse, at statsstøtte til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, herunder fra EFRU, ikke vil blive medtaget i beregningerne over loftet for regionalstøttens intensitet, hvis betingelserne i afgørelsen af 20. december 2011 er opfyldt⁽⁴⁾;
11. minder om vigtigheden af at afklare anvendelsen af statsstøtteregler for infrastruktur i betragtning af de problemer, der er med at tolke Domstolens dom af 24. marts 2011 i sagen om *Freistaat Sachsen og Land Sachsen-Anhalt (T-443/08)* og *Mitteldeutsche Flughafen AG og Flughafen Leipzig-Halle GmbH (T-455/08) mod Europa-Kommissionen*, hvilket har givet betydelige forsinkelser i den forudgående kontrol af ca. 200 infrastrukturprojekter, der finansieres via strukturfondene;
12. beklager, at Kommissionen ikke direkte i havnepakken har medtaget forslag til afklaring af begrebet statsstøtte, hvad angår finansiering af infrastrukturer, herunder i havnesektoren (tiltag 5). Derimod har Kommissionen lanceret en spørgeskemaundersøgelse den 3. juli 2013 om drift og beskættning af havne, der kun blev sendt til alle medlemsstaternes permanente repræsentationer. Regionsudvalget beder derfor Kommissionen om i de kommende måneder at anlægge en mere inkluderende tilgang og inddrage de lokale og regionale myndigheder via Regionsudvalget i revisionen af statsstøttereglerne for infrastruktur i almindelighed og havne i særdeleshed, navnlig i forbindelse med den sandsynlige udarbejdelse af undtagelsesforordninger for kategorien havneinfrastruktur inden udgangen af 2013.

⁽²⁾ <http://eca.europa.eu/portal/pls/portal/docs/1/14018736.PDF>.

⁽³⁾ Guide to the application of the EU rules on state aid, public procurement and the internal market to SGEI, SWD(2013)53, 15.2.2013.

⁽⁴⁾ I henhold til Kommissionens afgørelse af 20.12.2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse.

Lovgivningsforslag

13. Regionsudvalget anbefaler at udelukke oprensning, fortøjning, lodstjenester og bugsering fra forordningens anvendelsesområde, da disse tjenester opfylder målsætninger af almen interesse, dvs. sikkerhed og miljøbeskyttelse; opfordrer Kommissionen til at finde en løsning på problemet med uoverensstemmelser set i forhold til eksisterende direktiver vedrørende modtagefaciliteter i havne og opstille klare skillelinjer. Forudsætninger for og krav til modtagefaciliteter i havne defineres allerede i direktiv 2000/59. Navnlig bestemmelserne i artikel 8 er i modstrid med en fri markedsadgang for alle udbydere af affaldshåndteringstjenester. For så vidt som havneoperatøren udvælger enkelte modtagefaciliteter og inddrager disse i det nævnte direktivs gebyrsystem gælder bestemmelserne om offentlige udbud i direktiv 2004/17;

14. beklager, at der i artikel 2 »definitioner« ikke er en definition af »kompetent myndighed«, der har stor betydning i artikel 8 og 9;

15. beklager den utilstrækkelige anerkendelse af de lokale og regionale myndigheders rolle, hvad angår gældende lovgivning og fastlæggelse af mindstekrav for levering af havnetjenester (artikel 4, stk. 2, litra d) og stk. 4, artikel 6, stk. 4);

16. foreslår en yderligere udvidelse af anvendelsesområdet for den i artikel 8 definerede forpligtelse til public service, så der navnlig kan indarbejdes kriterier vedrørende territorial samhørighed såsom adgang til fjertliggende områder og øer samt regioner i den yderste periferi;

17. vil gerne vide, i forbindelse med proceduren for begrænsning af antallet af leverandører af havnetjenester i medfør af artikel 7, hvorfor Kommissionen i artikel 10 kun tager højde for muligheden for og ikke forpligtelsen til at sikre personale, der tidligere var ansat af den etablerede leverandør af havnetjenester, de rettigheder, som de ville have haft, hvis der havde været tale om en overførsel som omhandlet i direktiv 2001/23/EF;

18. er i tvivl om, hvorvidt de krav, der især er fastlagt i artikel 12 om detaljeringsgraden af de oplysninger, som havnemyndigheder skal fremlægge vedrørende de offentlige midler, de modtager, og forpligtelsen til at føre separate regnskaber ikke er uforholdsmæssige, navnlig med hensyn til de meget forskellige omkostningsstrukturer, der afhænger af den enkelte havns beliggenhed;

19. anmoder Kommissionen om at specificere nærmere, hvad der menes med »fælles afgiftsprincipper« i artikel 14, stk. 5, eftersom enhver beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, der tillægges Kommissionen, bør være så præcis som mulig;

20. tvivler på merværdien ved at oprette en uafhængig tilsynsmyndighed, der skal overvåge og føre tilsyn med anvendelsen af forordningen (betragtning 19 og artikel 17). En sådan instans vil forårsage yderligere administrative byrder for havneplanlægning og -udvikling og for medlemsstaternes budgetter;

21. er tilsvarende i tvivl om, hvorfor det er nødvendigt at oprette et samarbejde mellem uafhængige tilsynsmyndigheder for at fremme en ensartet gennemførelse af en forordning, som pr. definition gælder umiddelbart (artikel 18).

II. FORSLAG TIL ÆNDRINGER**Ændringsforslag 1**

Titel

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING om opstilling af rammer for adgang til markedet for havnetjenester og finansiel gennemsigtighed for havne	Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING DIREKTIV om opstilling af rammer for adgang til markedet for havnetjenester og finansiel gennemsigtighed for havne

Begrundelse

Regionsudvalget er ikke overbevist om, at en forordning er at foretrække frem for et direktiv som ved Kommissionens tidligere forslag og anden relevant lovgivning (navnlig koncessioner). Et direktiv ville være bedre egnet til at behandle de mange forskellige havne, der findes i EU.

Ændringsforslag 2

Betragtning 4

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Langt størstedelen af EU's skibstrafik passerer gennem det transeuropæiske transportnets søhavne. For at nå målet med denne forordning på en forholdsmæssig måde uden at pålægge andre havne unødvendige byrder bør denne forordning gælde for havnene i det transeuropæiske transportnet, som alle spiller en vigtig rolle for det europæiske transportsystem, enten fordi havnen håndterer mere end 0,1 % af EU's samlede gods- eller passagertransport, eller fordi havnen forbedrer den regionale adgang til ømråder og fjerntliggende områder; medlemsstaterne kan dog beslutte at anvende denne forordning på andre havne også. Lodstjenester i rum sø har ikke nogen direkte indflydelse på effektiviteten af havnene, da de ikke anvendes ved direkte ind- og udsejling fra havnene, og de behøver derfor ikke at være omfattet af denne forordning.</p>	<p>Langt størstedelen af EU's skibstrafik passerer gennem det transeuropæiske transportnets søhavne. For at nå målet med denne forordning <u>dette direktiv</u> på en forholdsmæssig måde uden at pålægge andre havne unødvendige byrder bør denne forordning <u>dette direktiv</u> gælde for havnene i det transeuropæiske transportnet, som alle spiller en vigtig rolle for det europæiske transportsystem, enten fordi havnen håndterer mere end 0,1 % af EU's samlede gods- eller passagertransport, eller fordi havnen forbedrer den regionale adgang til ømråder, og fjerntliggende områder <u>og regioner i den yderste periferi</u>; medlemsstaterne kan dog beslutte at anvende denne forordning på andre havne også. <u>Teknisk-nautiske lodstjenester i rum sø, der opfylder opgaver af almen interesse, har ikke nogen direkte indflydelse på effektiviteten af havnene, da de ikke anvendes ved direkte ind- og udsejling fra havnene, og de behøver derfor ikke at være omfattet af denne forordning <u>dette direktiv</u>.</u></p>

Begrundelse

Ændringsforslag knyttet til ændringsforslaget til artikel 1 (anvendelsesområde).

Ændringsforslag 3

Betragtning 19

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Medlemsstaterne bør fortsat have beføjelse til at sikre et passende socialt beskyttelsesniveau for de ansatte i virksomheder, der leverer havnetjenester. Denne forordning berører ikke anvendelsen af de sociale og arbejdsretlige regler i medlemsstaterne. I tilfælde af en begrænsning af antallet af leverandører af havnetjenester, og hvor indgåelsen af en kontrakt om havnetjenester kan resultere i, at en anden leverandør af havnetjenester overtager driften, bør de kompetente myndigheder have mulighed for at kræve, at den valgte leverandør anvender bestemmelserne i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. maj 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter.</p>	<p>Medlemsstaterne bør fortsat have beføjelse til at sikre et passende socialt beskyttelsesniveau for de ansatte i virksomheder, der leverer havnetjenester. <u>Dette direktiv</u> Denne forordning berører ikke anvendelsen af de sociale og arbejdsretlige regler i medlemsstaterne. I tilfælde af en begrænsning af antallet af leverandører af havnetjenester, og hvor indgåelsen af en kontrakt om havnetjenester kan resultere i, at en anden leverandør af havnetjenester overtager driften, bør de kompetente myndigheder have mulighed for at kræve, at <u>anvender</u> den valgte leverandør anvender bestemmelserne i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. maj 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter.</p>

Begrundelse

Ændringsforslag knyttet til artikel 10.2.

Ændringsforslag 4

Betragtning 29

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Med henblik på at supplere eller ændre visse ikke-væsentlige elementer af denne forordning og især for at fremme en ensartet anvendelse af miljøafgifter, styrke den EU-dækkende sammenhæng af miljøafgifter og sikre fælles afgiftsprincipper for at fremme nærskibsfarten bør beføjelsen til at vedtage retsakter tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår fælles klassifikationer af skibe, brændstoffer og typer af operationer med henblik på differentiering af infrastruktureafgifter og fælles afgiftsprincipper for havneinfrastruktureafgifter. (...).</p>	<p>Med henblik på at supplere eller ændre visse ikke-væsentlige elementer af dette direktiv denne forordning og især for at fremme en ensartet anvendelse af miljøafgifter, styrke den EU-dækkende sammenhæng af miljøafgifter og sikre fælles afgiftsprincipper for at fremme nærskibsfarten bør beføjelsen til at vedtage retsakter tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår fælles klassifikationer af skibe, brændstoffer og typer af operationer med henblik på differentiering af infrastruktureafgifter og fælles afgiftsprincipper for havneinfrastruktureafgifter. (...).</p>

Begrundelse

Ændringsforslag knyttet til artikel 14.5. Støtter fælles klassifikationer af skibe, brændstoffer og typer af operationer. Kun havnemyndigheden kan træffe afgørelse om differentiering af havneafgifter.

Ændringsforslag 5

Artikel 1 — Emne og anvendelsesområde

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>1. Ved denne forordning fastsættes:</p> <p>(a) klare rammer for adgang til markedet for havnetjenester</p> <p>(b) fælles bestemmelser om finansiel gennemsigtighed og afgifter eller gebyrer, som skal anvendes af forvaltningsorganerne eller leverandørerne af havnetjenester.</p> <p>2. Denne forordning finder anvendelse på følgende kategorier af havnetjenester, enten på havnens område eller på vandvejen til og fra havnene.</p> <p>(a) bunkring</p> <p>(b) godshåndtering</p> <p>(c) oprensning</p> <p>(d) fortøjning</p> <p>(e) passagertjenester</p> <p>(f) modtagefaciliteter i havne</p> <p>(g) lodsning og</p> <p>(h) bugsering.</p>	<p>1. Ved dette direktiv denne forordning fastsættes:</p> <p>(a) klare rammer for adgang til markedet for havnetjenester</p> <p>(b) fælles bestemmelser om finansiel gennemsigtighed og afgifter eller gebyrer, som skal anvendes af forvaltningsorganerne eller leverandørerne af havnetjenester.</p> <p>2. Dette direktiv Denne forordning finder anvendelse på følgende kategorier af havnetjenester, enten på havnens område eller på vandvejen til og fra havnene.</p> <p>(a) bunkring</p> <p>(b) godshåndtering</p> <p>(c) oprensning</p> <p>(d) fortøjning</p> <p>(e) (c) passagertjenester</p> <p>(f) (d) modtagefaciliteter i havne</p> <p>(g) lodsning og</p> <p>(h) bugsering.</p>

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
3. Denne forordning finder anvendelse på alle søhavne i det transeuropæiske transportnet, som er defineret i bilag I i forordning XXX [forordningen om TEN-T-retningslinjer].	3. <u>Dette direktiv</u> Denne forordning finder anvendelse på alle søhavne i det transeuropæiske transportnet, som er defineret i bilag I i forordning XXX [forordningen om TEN-T-retningslinjer].
4. Medlemsstaterne kan ligeledes anvende denne forordning på andre havne. Når medlemsstaterne beslutter at anvende denne forordning på andre havne, underretter de Kommissionen om deres beslutning.	4. Medlemsstaterne kan ligeledes anvende <u>dette direktiv</u> denne forordning på andre havne. Når medlemsstaterne beslutter at anvende <u>dette direktiv</u> denne forordning på andre havne, underretter de Kommissionen om deres beslutning.

Begrundelse

- Lodsning, bugsering og fortøjning er havnetjenester af almen interesse (med den målsætning at opretholde den maritime sikkerhed og beskytte miljøet), som medlemsstaterne regulerer strengt, og som ikke kan overlades til markedet.
- Medtagelsen af oprensningstjenester i forordningen er et indgreb i havnenes ejendomsret, da det som hovedregel ville betyde, at de ikke længere ville have ret til selv at vedligeholde deres egne vandveje og havnebassiner. Desuden kan oprensning i disse havneområder sammenlignes med vedligeholdelsen af kajer og sluser og ikke med andre havnetjenesteydelser, som har direkte tilknytning til anløb af skibe og afregnes individuelt for hvert skibsanløb.

Ændringsforslag 6

Artikel 2, nyt punkt 2 (a) tilføjes — Definitioner

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
	<u>»kompetent myndighed«: enhver offentlig myndighed eller gruppe af myndigheder i en eller flere medlemsstater, som har beføjelse til at gribe ind i havnetjenester inden for et bestemt geografisk område, og ethvert andet organ, som har fået overdraget en sådan beføjelse</u>

Begrundelse

Begrebet »Kompetent myndighed« anvendes i forordning (EF) 1370/2007 om offentlig peronbefordring med jernbane og ad vej, hvor det defineres som »enhver offentlig myndighed eller gruppe af offentlige myndigheder i en eller flere medlemsstater, som har beføjelse til at gribe ind i offentlig personbefordring inden for et bestemt geografisk område, og ethvert andet organ, som har fået overdraget en sådan beføjelse«. (art. 2, b). Definitionen vil skabe mere sammenhæng mellem EU's lovgivningsmæssige tekster og øge den lovgivningsmæssige gennemsigtighed, så der kan udarbejdes en harmoniseret definition, der ikke kun finder anvendelse på passagertjenester.

Ændringsforslag 7

Artikel 2.14 — Definitioner

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
»public service-forpligtelse«: et krav, som er defineret eller fastsat for at sikre levering af de havnetjenester af almen interesse, som en operatør på et rent forretningsmæssigt grundlag ikke ville påtage sig eller ikke ville påtage sig i samme omfang eller på samme vilkår	»public service-forpligtelse«: et krav, som er defineret eller fastsat <u>af en kompetent myndighed</u> for at sikre levering af de havnetjenester af almen interesse, som en operatør på et rent forretningsmæssigt grundlag ikke ville påtage sig eller ikke ville påtage sig i samme omfang eller på samme vilkår <u>uden modydelse</u>

Begrundelse

Dette ændringsforslag afspejler betragtning 16, hvori der står, at »Forordningen udelukker ikke, at den kompetente myndighed kan give kompensation for opfyldelsen af public service-forpligtelser, forudsat at det sker i overensstemmelse med statsstøttere reglerne.«

Ændringsforslag 8

Artikel 2.15 — Definitioner

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
»nærskibstrafik«: transport af gods og passagerer ad søvejen mellem havne i det geografiske område Europa eller mellem disse havne og havne beliggende i ikke-europæiske lande med kyststrækninger langs indelukkede have ved Europas grænser	»nærskibstrafik«: transport af gods og passagerer ad søvejen mellem havne i det geografiske område Europa eller mellem disse havne og havne beliggende i ikke-europæiske lande med kyststrækninger langs indelukkede have ved Europas grænser <u>eller, når det drejer sig om regioner i den yderste periferi, mellem havne beliggende i lande i deres naboområder;</u>

Begrundelse

Det er ikke rimeligt at begrænse nærområdet til selve EU. Dette koncept bør udvides til også at omfatte hele EU's territorium uanset den geografiske beliggenhed, navnlig i de ultraperifere regioner, hvor Kommissionen arbejder for en strategi til styrkelse af deres integration i deres geografiske nærområder.

Ændringsforslag 9

Artikel 2.16 — Definitioner

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
»søhavn«: et område, der består af et landareal og vand, og som er anlagt og udstyret på en sådan måde, at det først og fremmest tillader modtagelse af skibe, lastning og losning af skibe, oplagring af gods, modtagelse og levering af gods, samt ind- og udskibning af passagerer; og enhver anden nødvendig infrastruktur for transportvirksomhederne inden for havneområdet	»søhavn«: et område, der består af et landareal og vand, og som er anlagt og udstyret på en sådan måde, at det først og fremmest tillader modtagelse af skibe, lastning og losning af skibe, oplagring af gods, modtagelse og levering af gods, samt ind- og udskibning af passagerer; og enhver anden nødvendig infrastruktur for transportvirksomhederne inden for havneområdet

Begrundelse

Det foreslås at slette den sidste del af definitionen af en søhavn. Denne del er ny i forhold til tidligere foreslåede definitioner, men begrebet »havneområde« er ikke defineret. Det kunne lede til sammenblanding med de lokale og regionale myndigheders transportinfrastrukturer mellem havn og bagland.

Ændringsforslag 10

Artikel 2.16, nyt punkt 2 (a) tilføjes — Definitioner

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
	<u>»Teknisk-nautiske tjenester«: havnetjenester af almen interesse, der ydes med henblik på søfartssikkerhed og miljøbeskyttelse og omfatter fortøjning, lodsning og bugsering</u>

Begrundelse

Følger af ændringsforslagene til artikel 2 og 18.

Ændringsforslag 11

KAPITEL II — Titel

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
KAPITEL II — Markedsadgang	KAPITEL II — Markedsadgang <u>Principper vedrørende levering af og adgang til havnetjenester</u>

Begrundelse

Den nuværende titel antyder, at Kommissionen forfølger en liberaliseringsmålsætning, mens kapitlet navnlig indeholder bestemmelser for udøvelse af havnetjenester, der ikke nødvendigvis er åbne i forhold til markedet.

Ændringsforslag 12

Artikel 4 — Mindstekrav i forbindelse med levering af havnetjenester

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>1. Havnens forvaltningsorgan kan kræve, at leverandører af havnetjenester skal opfylde mindstekravene for at udføre de pågældende havnetjenester.</p> <p>2. De mindstekrav, der er fastsat i stk. 1, kan kun vedrøre følgende aspekter, hvor det er relevant:</p> <p>d) overholdelse af lokale, nationale, internationale og Unionens miljøkrav.</p> <p>(...).</p> <p>4. Hvor mindstekrav omfatter et specifikt lokalkendskab eller fortrolighed med lokale forhold, skal havnens forvaltningsorgan sikre, at der er passende adgang til relevant uddannelse på gennemsigtige og ikke-diskriminerende vilkår, medmindre medlemsstaten sikrer tilstrækkelig adgang til sådan uddannelse.</p>	<p>1. Havnens forvaltningsorgan kan <u>i samråd med de relevante kompetente myndigheder</u> kræve, at leverandører af havnetjenester skal opfylde mindstekravene for at udføre de pågældende havnetjenester.</p> <p>2. De mindstekrav, der er fastsat i stk. 1, kan kun vedrøre følgende aspekter, hvor det er relevant:</p> <p>d) overholdelse af lokale, <u>regionale</u>, nationale, internationale og Unionens miljøkrav.</p> <p>(...).</p> <p>4. Hvor mindstekrav omfatter et specifikt lokalkendskab eller fortrolighed med lokale forhold, skal havnens forvaltningsorgan sikre, at der er passende adgang til relevant uddannelse på gennemsigtige og ikke-diskriminerende vilkår, medmindre <u>den relevante kompetente myndighed</u> medlemsstaten sikrer tilstrækkelig adgang til sådan uddannelse.</p>

Begrundelse

Ændringsforslaget tager sigte på at styrke de lokale og regionale myndigheders rolle, hvad angår gældende lovgivning og fastlæggelse af mindstekrav for levering af havnetjenester.

Ændringsforslag 13

Artikel 6.4 — Begrænsninger af antallet af leverandører af havnetjenester

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Når en havns forvaltningsorgan leverer havnetjenester selv eller gennem en juridisk selvstændig enhed, som forvaltningsorganet direkte eller indirekte udøver kontrollen over, kan medlemsstaten overlade vedtagelsen af beslutningen om at begrænse antallet af leverandører af havnetjenester til en myndighed, som er uafhængig af havnens forvaltningsorgan. Hvis medlemsstaten ikke overlader vedtagelsen af beslutningen om at begrænse antallet af leverandører af havnetjenester til en sådan myndighed, må antallet af leverandører ikke være mindre end to.</p>	<p>Når en havns forvaltningsorgan leverer havnetjenester selv eller gennem en juridisk selvstændig enhed, som forvaltningsorganet direkte eller indirekte udøver kontrollen over, kan <u>den relevante kompetente myndighed</u> medlemsstaten overlade vedtagelsen af beslutningen om at begrænse antallet af leverandører af havnetjenester til en myndighed, som er uafhængig af havnens forvaltningsorgan. <u>Havnens forvaltningsorgan skal godtgøre, at markedssituationen muliggør en begrænsning. Begrænsningen skal være tidsbegrænset.</u> Hvis den relevante kompetente myndighed medlemsstaten ikke overlader vedtagelsen af beslutningen om at begrænse antallet af leverandører af havnetjenester til en sådan myndighed, må antallet af leverandører ikke være mindre end to.</p>

Ændringsforslag 14

Artikel 7

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<ol style="list-style-type: none"> 1. Enhver begrænsning af antallet af leverandører af en havnetjeneste i henhold til artikel 6 skal følge en udvælgelsesprocedure, som skal være åben for alle interesserede parter, ikke-diskriminerende og gennemsigtig. 2. Hvis den skønnede værdi af havnetjenesten overstiger den tærskel, der er fastsat i stk. 3, anvendes reglerne for tildelingsproceduren, de proceduremæssige garantier og den maksimale varighed af koncessionerne, jf. direktiv.../... [koncessioner]. 3. Tærskelværdien og metoden til at fastsætte værdien af havnetjenesten skal være kravene i de relevante og gældende bestemmelser i direktiv.../... [koncessioner]. 4. Den eller de udvalgte leverandører og havnens forvaltningsorgan indgår en havnetjenestekontrakt. 5. I forbindelse med denne forordning skal en væsentlig ændring, som defineret i direktiv.../... [koncessioner], af bestemmelserne i en havnetjenestekontrakt i dens gyldighedsperiode betragtes som en ny havnetjenestekontrakt og kræver en ny procedure, jf. stk. 2. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Enhver begrænsning af antallet af leverandører af en havnetjeneste i henhold til artikel 6 skal følge en udvælgelsesprocedure, som skal være åben for alle interesserede parter, ikke-diskriminerende og gennemsigtig. 2. Hvis den skønnede værdi af havnetjenesten overstiger den tærskel, der er fastsat i stk. 3, anvendes reglerne for tildelingsproceduren, de proceduremæssige garantier og den maksimale varighed af koncessionerne, jf. direktiv.../... [koncessioner]. 3. Tærskelværdien og metoden til at fastsætte værdien af havnetjenesten skal være kravene i de relevante og gældende bestemmelser i direktiv.../... [koncessioner]. 4.2. Den eller de udvalgte leverandører og havnens forvaltningsorgan indgår en havnetjenestekontrakt. 5. I forbindelse med denne forordning skal en væsentlig ændring, som defineret i direktiv.../... [koncessioner], af bestemmelserne i en havnetjenestekontrakt i dens gyldighedsperiode betragtes som en ny havnetjenestekontrakt og kræver en ny procedure, jf. stk. 2.

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
6. Stk. 1 til 5 i denne artikel finder ikke anvendelse i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 9.	6.3. Stk. 1 til 5 og 2 i denne artikel finder ikke anvendelse i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 9.
7. Denne forordning berører ikke direktiv .../... [koncessioner], direktiv .../... [offentlige forsyningsværker] og direktiv .../... [offentlige indkøb].	7.4. Denne forordning berører ikke direktiv .../... [koncessioner], direktiv .../... [offentlige forsyningsværker] og direktiv .../... [offentlige indkøb]. 4a. <u>Havnetjenestekontrakternes løbetid skal stå i forhold til de gennemførte investeringer.</u>

Ændringsforslag 15

Artikel 8 — Forpligtelse til public service

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
1. Medlemsstaterne kan beslutte at pålægge leverandører af havnetjenester public service-forpligtelser med henblik på at sikre: <ol style="list-style-type: none"> tjenestens disponibilitet uden afbrydelse døgnet rundt hele året tilgængelighed for alle brugere en rimelig pris for tjenesten for visse brugergrupper. 	1. Medlemsstaterne <u>De kompetente myndigheder</u> kan beslutte at pålægge leverandører af havnetjenester public service-forpligtelser med henblik på at sikre: <ol style="list-style-type: none"> tjenestens disponibilitet uden afbrydelse døgnet rundt hele året tilgængelighed for alle brugere en rimelig pris for tjenesten for visse brugergrupper <u>kriterier knyttet til territorial samhørighed som adgang til fjerntliggende områder og øer samt regioner i den yderste periferi</u> <u>varetagelse af særlige opgaver, som er relevante af hensyn til sikkerheden og miljøet, og som ud fra en økonomisk betragtning ikke ville blive udført af leverandøren af havnetjenester.</u>
2. De i stk. 1 omhandlede forpligtelser skal være klart definerede, gennemsigtige, ikke-diskriminerende og kontrollerbare, og de skal sikre lige adgang for alle leverandører af havnetjenester, der er etableret i Unionen.	2. De i stk. 1 omhandlede forpligtelser skal være klart definerede, gennemsigtige, ikke-diskriminerende og kontrollerbare, og de skal sikre lige adgang for alle leverandører af havnetjenester, der er etableret i Unionen.
3. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder inden for deres område, som kan pålægge sådanne public service-forpligtelser. Havnens forvaltningsorgan kan være den kompetente myndighed. (...).	3. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder inden for deres område, som kan pålægge sådanne public service-forpligtelser. Havnens forvaltningsorgan kan, <u>hvis det er offentligt</u> , være den kompetente myndighed. (...).

Begrundelse

- Det foreslås at udvide forpligtelserne til public service til kriterier vedrørende territorial samhørighed, som det foreslås i begrundelsen i forslaget til forordning (se slutning på 1.4). Desuden bør der tages hensyn til kriterier for opgaver, der ikke er økonomisk rentable, men har særlig betydning for sikring af havneløb og miljø.
- Da havnens forvaltningsorgan kan være privat og modtage offentlige midler, bør muligheden for, at dette forvaltningsorgan kan være den kompetente myndighed, som pålægger public service-forpligtelser, jf. artikel 8, stk. 3, være begrænset til offentlige forvaltningsorganer.

Ændringsforslag 16

Artikel 9 — Intern operatør

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>1. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra b), kan den kompetente myndighed beslutte selv at levere en havnetjeneste, som er underlagt public service-forpligtelser, eller direkte at pålægge en juridisk selvstændig enhed, over hvilken den udøver en tilsvarende kontrol som over sine egne tjenestegrene, sådanne forpligtelser. I så fald skal leverandøren af havnetjenester betragtes som en intern operatør i forbindelse med denne forordning.</p> <p>(...).</p> <p>4. Hvis en kompetent myndighed beslutter at anvende stk. 1 i alle medlemsstatens søhavne, der er omfattet af denne forordning, underretter den Kommissionen herom.</p> <p>(...).</p>	<p>1. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra b), kan den kompetente myndighed beslutte selv at levere en havnetjeneste, som er underlagt public service-forpligtelser, eller <u>direkte at pålægge levere denne gennem</u> en juridisk selvstændig enhed, over hvilken den udøver en tilsvarende kontrol som over sine egne tjenestegrene; sådanne forpligtelser. I så fald skal leverandøren af havnetjenester betragtes som en intern operatør i forbindelse med <u>dette direktiv denne forordning</u>.</p> <p>(...).</p> <p>4. Hvis en kompetent myndighed beslutter at anvende stk. 1 i alle medlemsstatens søhavne, der er omfattet af <u>dette direktiv denne forordning</u>, underretter den Kommissionen herom.</p> <p>(...).</p>

Begrundelse

Det er tvivlsomt, om den situation, hvor en havnetjenesteleverandør betragtes som en »intern operatør« kun opstår for havnetjenester, der er underlagt public service-tjenester. Der kan være rent forretningsmæssige grunde til, at et havneforvaltningsorgan (der kan være privat) ønsker at levere havnetjenesterne selv, uden at denne tjeneste specifikt er defineret som public service.

Ændringsforslag 17

Artikel 10.2 — Sikring af arbejdstagernes rettigheder

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Med forbehold af national lovgivning og EU-ret, herunder kollektive aftaler mellem arbejdsmarkedets parter, kan havnens forvaltningsorgan kræve, at den udpegede leverandør af havnetjenester, som er udpeget i henhold til proceduren i artikel 7, såfremt denne er forskellig fra den etablerede leverandør af havnetjenester, giver personale, der tidligere var ansat af den etablerede leverandør af havnetjenester, de rettigheder, som de ville have haft, hvis der havde været tale om en overførsel som omhandlet i direktiv 2001/23/EF.</p>	<p>Med forbehold af national lovgivning og EU-ret, herunder kollektive aftaler mellem arbejdsmarkedets parter, <u>kræver</u> kan havnens forvaltningsorgan <u>kræve</u>, at den udpegede leverandør af havnetjenester, som er udpeget i henhold til proceduren i artikel 7, såfremt denne er forskellig fra den etablerede leverandør af havnetjenester, giver personale, der tidligere var ansat af den etablerede leverandør af havnetjenester, de rettigheder, som de ville have haft, hvis der havde været tale om en overførsel som omhandlet i direktiv 2001/23/EF.</p>

Begrundelse

Det er uklart, hvorfor Kommissionen kun tager højde for *muligheden* for og ikke forpligtelsen til at sikre personale, der tidligere var ansat af den etablerede leverandør af havnetjenester, de rettigheder, som de ville have haft, hvis der havde været tale om en overførsel som omhandlet i direktiv 2001/23/EF.

Ændringsforslag 18

Artikel 10.3 — Sikring af arbejdstagernes rettigheder

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Hvis havnens forvaltningsorganer kræver, at leverandører af havnetjenester skal overholde visse sociale standarder for så vidt angår levering af havnetjenester, skal det i udbudsdokumenter og havnetjenestekontrakter angives, hvilke ansatte det drejer sig om, og ligeledes anføres gennemsigtige, detaljerede oplysninger om deres kontraktmæssige rettigheder og de betingelser, på hvilke de ansatte anses for at være tilknyttet havnetjenesterne.	Hvis havnens forvaltningsorganer kræver, at leverandører af havnetjenester skal overholde visse sociale standarder for så vidt angår levering af havnetjenester, skal det i udbudsdokumenter og havnetjenestekontrakter angives, hvilke ansatte det drejer sig om, og ligeledes anføres gennemsigtige, detaljerede oplysninger om deres kontraktmæssige rettigheder og de betingelser, på hvilke de ansatte anses for at være tilknyttet havnetjenesterne.

Begrundelse

Offentliggørelse af »gennemsigtige, detaljerede oplysninger om deres kontraktmæssige rettigheder« er muligvis et brud på persondataloven.

Ændringsforslag 19

Artikel 12, stk. 2 — Gennemsigtige finansielle forbindelser

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Hvis det havneforvaltningsorgan, der modtager offentlige midler, også selv leverer havnetjenester, skal det føre separate regnskaber for hver enkelt havnetjeneste og holde disse adskilt fra regnskaber over dets øvrige aktiviteter på en sådan måde, at: <ul style="list-style-type: none"> (a) alle omkostninger og indtægter er korrekt tildelt eller fordelt på grundlag af konsekvent anvendte og objektivt begrundede omkostningsregnskabsprincipper (b) det klart er fastlagt, efter hvilke omkostningsregnskabsprincipper de adskilte regnskaber føres. 	Hvis det havneforvaltningsorgan, der modtager offentlige midler, også selv leverer havnetjenester, skal det føre separate regnskaber for hver enkelt havnetjeneste og holde disse adskilt fra regnskaber over dets øvrige aktiviteter på en sådan måde, <u>at det er muligt at overvåge forbuddet mod overførsel af offentlige midler, der er betalt til et aktivitetsområde, til et andet, og at overvåge anvendelsen af indtægter fra infrastrukturafgifter og overskud fra andre forretningsaktiviteter.</u> <ul style="list-style-type: none"> (a) alle omkostninger og indtægter er korrekt tildelt eller fordelt på grundlag af konsekvent anvendte og objektivt begrundede omkostningsregnskabsprincipper (b) det klart er fastlagt, efter hvilke omkostningsregnskabsprincipper de adskilte regnskaber føres.

Begrundelse

Foreslået forenkling af kravene til regnskabsføring, der stammer fra artikel 6 i direktiv 2012/34/EU om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde.

Ændringsforslag 20

Artikel 14, stk. 4

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>4. Uanset stk. 3, kan havneinfrastrukturafgifterne differentieres i overensstemmelse med forretningspraksis, f.eks. for hyppige brugere af havnen eller for at fremme en mere effektiv anvendelse af havneinfrastrukturen, nærskibsfart eller gode miljøpræstationer eller transportoperationers energi- og kulstofeffektivitet. Kriterierne for differentierede afgifter skal være relevante, objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende og overholde konkurrencereglerne. Den deraf følgende differentierede afgift skal navnlig være tilgængelig for alle relevante havnetjenestebrugere på lige vilkår.</p>	<p>4. Uanset stk. 3, kan havneinfrastrukturafgifterne differentieres i overensstemmelse med forretningspraksis, f.eks. for hyppige brugere af havnen eller for at fremme en mere effektiv anvendelse af havneinfrastrukturen, nærskibsfart eller gode miljøpræstationer eller transportoperationers energi- og kulstofeffektivitet <u>eller af hensyn til den territoriale samhørighed, som f.eks. tilgængeligheden af regionerne i den yderste periferi</u>. Kriterierne for differentierede afgifter skal være relevante, objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende og overholde konkurrencereglerne. Den deraf følgende differentierede afgift skal navnlig være tilgængelig for alle relevante havnetjenestebrugere på lige vilkår.</p>

Begrundelse

Formålet med ændringen er, at reglerne skal gøre det muligt at underlægge afgiftsfastsættelsen andre kriterier, som tager hensyn til utilgængeligheden af de ultraperifere regioner og nødvendigheden af at kompensere for ekstraudgifterne til transport for derved at skabe lige betingelser for alle brugere, således som det stipuleres i EUF-traktatens artikel 349.

Ændringsforslag 21

Artikel 14 — Havneinfrastrukturafgifter

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>(...).</p> <p>5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage eventuelle delegerede retsakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 21 om fælles klassifikationer af skibe, brændstoffer og typer af operationer med henblik på differentiering af infrastrukturafgifter og fælles afgiftsprincipper for havneinfrastrukturafgifter.</p> <p>(...).</p> <p>7. Havnens forvaltningsorgan stiller efter anmodning de oplysninger, der er nævnt i stk. 4, til rådighed for den kompetente uafhængige tilsynsmyndighed og Kommissionen, og derudover detaljerede oplysninger om de omkostninger og indtægter, der tjener som grundlag for at fastlægge strukturen og størrelsen af havneinfrastrukturafgifterne, og den metode, der anvendes til at fastlægge havneinfrastrukturafgifter for så vidt angår de faciliteter og ydelser, som disse havneinfrastrukturafgifter vedrører.</p>	<p>(...).</p> <p>5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage eventuelle delegerede retsakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 21 om fælles klassifikationer af skibe, brændstoffer og typer af operationer med henblik på differentiering af infrastrukturafgifter og fælles afgiftsprincipper for havneinfrastrukturafgifter.</p> <p>(...).</p> <p>7. Havnens forvaltningsorgan stiller efter anmodning de oplysninger, der er nævnt i stk. 4, til rådighed for den kompetente uafhængige tilsynsmyndighed og Kommissionen, og derudover detaljerede oplysninger om de omkostninger og indtægter, der tjener som grundlag for at fastlægge strukturen og størrelsen af havneinfrastrukturafgifterne, og den metode, der anvendes til at fastlægge havneinfrastrukturafgifter for så vidt angår de faciliteter og ydelser, som disse havneinfrastrukturafgifter vedrører.</p>

Begrundelse

Havneforvaltningsorganernes kommercielle frihed må ikke begrænses af sådanne principper (afgifter/prisfastsættelser på et konkurrencepræget område). Desuden bør beføjelser, der tillægges Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter, være så præcise og begrænsede som muligt.

Ændringsforslag 22

Artikel 17

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p style="text-align: center;">Uafhængig tilsynsinstans</p> <p>1. Medlemsstaterne sikrer, at en uafhængig tilsynsmyndighed overvåger og fører tilsyn med anvendelsen af denne forordning for alle de søhavne på deres eget område, der er omfattet af denne forordning.</p> <p>2. Den uafhængige tilsynsmyndighed skal være retligt adskilt fra og operationelt uafhængig af alle havneforvaltningsorganer og leverandører af havnetjenester. Medlemsstater, som bevarer ejerskabet af eller kontrollen over havne eller havneforvaltningsorganer skal sikre en effektiv strukturel adskillelse mellem de funktioner, der vedrører tilsyn og overvågning i forbindelse med denne forordning, og de aktiviteter, der er knyttet til deres ejerskab eller kontrol. Den uafhængige tilsynsmyndighed skal udøve sine beføjelser på en upartisk og gennemsigtig måde, som tager behørigt hensyn til retten til fri udøvelse af forretningsaktiviteter.</p> <p>3. Den uafhængige tilsynsmyndighed behandler de klager, som indgives af enhver part med en legitim interesse, og de tvister, der indbringes for tilsynsmyndigheden vedrørende anvendelsen af denne forordning.</p> <p>4. Hvis der opstår en tvist mellem parter, der er etableret i forskellige medlemsstater, er det den uafhængige tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor havnen er beliggende, hvor tvisten antages at have sin oprindelse, der har kompetence til at løse tvisten.</p> <p>5. Den uafhængige tilsynsmyndighed har ret til at kræve, at havnenes forvaltningsorganer, leverandører af havnetjenester og havnebrugerne fremlægger de oplysninger, der er nødvendige for at sikre overvågning af og tilsyn med anvendelsen af denne forordning.</p> <p>6. Den uafhængige tilsynsmyndighed kan på anmodning af en kompetent myndighed i medlemsstaten komme med udtalelser om alle spørgsmål i forbindelse med anvendelsen af denne forordning.</p> <p>7. Den uafhængige tilsynsmyndighed kan høre havnebrugernes rådgivende udvalg for den berørte havn i forbindelse med klager eller tvister.</p> <p>8. Den uafhængige tilsynsmyndigheds afgørelser har bindende virkning, med forbehold af domstolsprøvelse.</p> <p>9. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navnet på de uafhængige tilsynsmyndigheder senest den 1. juli 2015 og eventuelle senere ændringer heraf. Kommissionen offentliggør og ajourfører listen over de uafhængige tilsynsmyndigheder på sit websted.</p>	<p style="text-align: center;">Uafhængig tilsynsinstans</p> <p>1. Medlemsstaterne sikrer, at en uafhængig tilsynsmyndighed overvåger og fører tilsyn med anvendelsen af denne forordning for alle de søhavne på deres eget område, der er omfattet af denne forordning.</p> <p>2. Den uafhængige tilsynsmyndighed skal være retligt adskilt fra og operationelt uafhængig af alle havneforvaltningsorganer og leverandører af havnetjenester. Medlemsstater, som bevarer ejerskabet af eller kontrollen over havne eller havneforvaltningsorganer skal sikre en effektiv strukturel adskillelse mellem de funktioner, der vedrører tilsyn og overvågning i forbindelse med denne forordning, og de aktiviteter, der er knyttet til deres ejerskab eller kontrol. Den uafhængige tilsynsmyndighed skal udøve sine beføjelser på en upartisk og gennemsigtig måde, som tager behørigt hensyn til retten til fri udøvelse af forretningsaktiviteter.</p> <p>3. Den uafhængige tilsynsmyndighed behandler de klager, som indgives af enhver part med en legitim interesse, og de tvister, der indbringes for tilsynsmyndigheden vedrørende anvendelsen af denne forordning.</p> <p>4. Hvis der opstår en tvist mellem parter, der er etableret i forskellige medlemsstater, er det den uafhængige tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor havnen er beliggende, hvor tvisten antages at have sin oprindelse, der har kompetence til at løse tvisten.</p> <p>5. Den uafhængige tilsynsmyndighed har ret til at kræve, at havnenes forvaltningsorganer, leverandører af havnetjenester og havnebrugerne fremlægger de oplysninger, der er nødvendige for at sikre overvågning af og tilsyn med anvendelsen af denne forordning.</p> <p>6. Den uafhængige tilsynsmyndighed kan på anmodning af en kompetent myndighed i medlemsstaten komme med udtalelser om alle spørgsmål i forbindelse med anvendelsen af denne forordning.</p> <p>7. Den uafhængige tilsynsmyndighed kan høre havnebrugernes rådgivende udvalg for den berørte havn i forbindelse med klager eller tvister.</p> <p>8. Den uafhængige tilsynsmyndigheds afgørelser har bindende virkning, med forbehold af domstolsprøvelse.</p> <p>9. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navnet på de uafhængige tilsynsmyndigheder senest den 1. juli 2015 og eventuelle senere ændringer heraf. Kommissionen offentliggør og ajourfører listen over de uafhængige tilsynsmyndigheder på sit websted.</p>

Begrundelse

Merværdien ved at oprette en uafhængig tilsynsmyndighed, der skal overvåge og føre tilsyn med anvendelsen af forordningen er tvivlsom. De eksisterende kompetente myndigheder (herunder på lokalt og regionalt niveau) kan påtage sig ansvaret for at føre dette tilsyn. Desuden er en forordning pr. definition »bindende i alle enkeltheder«, og der er derfor ikke behov for foranstaltninger til at sikre en ensartet gennemførelse. I artikel 19 fastsættes under alle omstændigheder en klagemekanisme.

Ændringsforslag 23

Artikel 18 — Samarbejde mellem uafhængige tilsynsmyndigheder

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Samarbejde mellem uafhængige tilsynsmyndigheder</p> <p>1. De uafhængige tilsynsmyndigheder udveksler oplysninger om deres arbejde samt om deres beslutningstagningsprincipper og -praksis for at lette en fremme en ensartet gennemførelse af denne forordning. Med henblik herpå deltager de i og samarbejder i et netværk, som mødes regelmæssigt og mindst en gang om året. Kommissionen deltager i, samordner og støtter det arbejde, der udføres af netværket.</p> <p>2. De uafhængige tilsynsmyndigheder samarbejder tæt med henblik på gensidig bistand i deres opgaver, herunder i at foretage undersøgelser, der er nødvendige for at behandle klager og tvister i sager, der involverer havne i forskellige medlemsstater. Med dette mål for øje forelægger en uafhængig tilsynsmyndighed efter en anden tilsynsmyndigheds begrundede anmodning de oplysninger, der er nødvendige for at den pågældende tilsynsmyndighed kan udføre sine opgaver i henhold til denne forordning.</p> <p>3. Medlemsstaterne sikrer, at de uafhængige tilsynsmyndigheder efter en begrundet anmodning forelægger Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for, at Kommissionen kan udføre sine opgaver. De oplysninger, som Kommissionen udbeder sig, skal stå i et rimeligt forhold til, hvad opgaverne kræver.</p> <p>4. Oplysninger, der af den uafhængige tilsynsmyndighed betragtes som fortrolige i henhold til Unionens regler og nationale regler om forretningshemmeligheder, behandles også som fortrolige af den anden nationale tilsynsmyndighed og Kommissionen. Oplysningerne må kun anvendes til det formål, der ligger til grund for anmodningen.</p> <p>5. På grundlag af de uafhængige tilsynsmyndigheders erfaringer og det i stk. 1 omhandlede netværks aktiviteter samt for at sikre et effektivt samarbejde kan Kommissionen vedtage fælles principper for passende mekanismer til udveksling af oplysninger mellem uafhængige tilsynsmyndigheder. Disse gennemførelsesforanstaltninger vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 2.</p>	<p>Samarbejde mellem uafhængige tilsynsmyndigheder</p> <p>1. De uafhængige tilsynsmyndigheder udveksler oplysninger om deres arbejde samt om deres beslutningstagningsprincipper og -praksis for at lette en fremme en ensartet gennemførelse af denne forordning. Med henblik herpå deltager de i og samarbejder i et netværk, som mødes regelmæssigt og mindst en gang om året. Kommissionen deltager i, samordner og støtter det arbejde, der udføres af netværket.</p> <p>2. De uafhængige tilsynsmyndigheder samarbejder tæt med henblik på gensidig bistand i deres opgaver, herunder i at foretage undersøgelser, der er nødvendige for at behandle klager og tvister i sager, der involverer havne i forskellige medlemsstater. Med dette mål for øje forelægger en uafhængig tilsynsmyndighed efter en anden tilsynsmyndigheds begrundede anmodning de oplysninger, der er nødvendige for at den pågældende tilsynsmyndighed kan udføre sine opgaver i henhold til denne forordning.</p> <p>3. Medlemsstaterne sikrer, at de uafhængige tilsynsmyndigheder efter en begrundet anmodning forelægger Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for, at Kommissionen kan udføre sine opgaver. De oplysninger, som Kommissionen udbeder sig, skal stå i et rimeligt forhold til, hvad opgaverne kræver.</p> <p>4. Oplysninger, der af den uafhængige tilsynsmyndighed betragtes som fortrolige i henhold til Unionens regler og nationale regler om forretningshemmeligheder, behandles også som fortrolige af den anden nationale tilsynsmyndighed og Kommissionen. Oplysningerne må kun anvendes til det formål, der ligger til grund for anmodningen.</p> <p>5. På grundlag af de uafhængige tilsynsmyndigheders erfaringer og det i stk. 1 omhandlede netværks aktiviteter samt for at sikre et effektivt samarbejde kan Kommissionen vedtage fælles principper for passende mekanismer til udveksling af oplysninger mellem uafhængige tilsynsmyndigheder. Disse gennemførelsesforanstaltninger vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 2.</p>

Begrundelse

Argumentation her er sammenfaldende med begrundelsen for ændringsforslaget til artikel 17: Det er uklart, hvorfor det er nødvendigt med samarbejde mellem uafhængige tilsynsorganer. Det er endnu mere uklart, hvis man følger Kommissionens ræsonnement for at foretrække en forordning, der pr. definition er »bindende i alle enkeltheder«. Dette valg bør »forhindre, at medlemsstaterne og Kommissionen pålægges ekstra administrative byrder«, og der er derfor ikke behov for foranstaltninger til at lette en ensartet gennemførelse. I artikel 19 fastsættes under alle omstændigheder en klagemekanisme.

Ændringsforslag 24

Artikel 19 — Anker

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>1. Enhver part med legitime interesser har ret til at anke beslutninger eller individuelle foranstaltninger, der træffes i henhold til denne forordning af de kompetente myndigheder, af havnens forvaltningsorgan, eller af den uafhængige tilsynsmyndighed, til en klageinstans, der er uafhængig af de involverede parter. Denne klageinstans kan være en domstol.</p> <p>2. Når den i stk. 1 omhandlede klageinstans ikke har domstolskarakter, begrundes dens afgørelser skriftligt. Dens afgørelser skal desuden kunne prøves ved en national domstol.</p>	<p>1. Enhver part med legitime interesser har ret til at anke beslutninger eller individuelle foranstaltninger, der træffes i henhold til denne forordning af de kompetente myndigheder <u>eller</u> af havnens forvaltningsorgan, eller af den uafhængige tilsynsmyndighed, til en klageinstans, der er uafhængig af de involverede parter. Denne klageinstans kan være en domstol.</p> <p>2. Når den i stk. 1 omhandlede klageinstans ikke har domstolskarakter, begrundes dens afgørelser skriftligt. Dens afgørelser skal desuden kunne prøves ved en national domstol.</p>

Begrundelse

Følger af ændringsforslagene til artikel 17 og 18.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — Strategier for integration af romaer

(2014/C 114/12)

I. POLITISKE ANBEFALINGER***Generelle bemærkninger: fremme af integration og bekæmpelse af forskelsbehandling***

1. Regionsudvalget bifalder Kommissionens meddelelse, som er et håndgribeligt eksempel på EU's indsats for at fremme romaernes integration ⁽¹⁾ samt at bekæmpe den forskelsbehandling, de ofte udsættes for, gennem nationale strategier for integration;
2. minder om, at der findes 10-12 millioner romaer i Europa (hvoraf 6 millioner lever i EU), og at de dermed udgør det største etniske mindretal i Europa. De fleste romaer er EU-borgere;
3. Romabefolkningens størrelse og dens sociale og økonomiske situation er forskellig i de enkelte regioner og medlemsstater; derfor bør de nationale strategier for integration af romaer tilpasses de særlige forhold og behov på stedet, bl.a. ved at vedtage eller fortsætte med at følge politikker, som vedrører marginaliserede og dårligt stillede grupper såsom romaer i en bredere sammenhæng;
4. mener, at EU's institutioner og medlemsstater bærer et fælles ansvar for at forbedre romaernes sociale inklusion og integration. Udvalget minder om, at det er en traktatfæstet forpligtelse og et juridisk krav ⁽²⁾ at bekæmpe den forskelsbehandling, de fordomme og den sociale udstødelse, som romaer udsættes for, i overensstemmelse med bekæmpelsen af forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Det fordømmer derfor på det kraftigste enhver forskelsbehandling af romagrupper;
5. slår fast, at de nationale politikker, som helt rigtigt har til sigte at fremme og sikre overholdelsen af retsstatsprincippet hos romabefolkningen ikke under nogen omstændigheder må rejse tvivl om eller ligefrem fratage dem deres ret som statsborgere i en medlemsstat (ikke statsløse) til Unionsborgerskab. Det beklager, at der anvendes uklare udvisningsprocedurer til uden videre at nægte at modtage romaer og dermed forpurre ethvert forsøg på integration. Det opfordrer EU til at skabe klarhed på dette område;
6. tager afstand fra stereotyper og begrænset adgang til offentlige ydelser på grund af det, der opfattes som kulturelle forskelle. Udvalget gentager sin opbakning til Kommissionens indsats for at løse de problemer, som romaer udsættes for med hensyn til fattigdom, manglende adgang til beskæftigelse, boliger og sundhedspleje, ved at fokusere på forudsætningerne for, at integrationsstrategierne gennemføres med gode resultater. Da der endnu ikke er fundet passende løsninger på disse problemer, opfordrer udvalget til at forstærke denne indsats bl.a. ved i højere grad at inddrage de regionale og regionale myndigheder;
7. understreger, at integration er en tovejsproces. I den forbindelse bør organisationer, der repræsenterer romaer, oplyse romasamfundene om fordelene ved at være velintegreret i værtslandet samt forpligtelserne ved at bo i et land;
8. bakker op om Kommissionens prioritering af en række strukturelle forudsætninger, der er vigtige for en vellykket gennemførelse af integrationsstrategierne, navnlig et tættere samarbejde med de lokale og regionale myndigheder samt tildeling af passende finansielle ressourcer.

Gennemførelse af EU-strategien

9. Regionsudvalget opfordrer Kommissionen til at definere klare og målbare målsætninger og indikatorer for medlemsstater med romasamfund og at overvåge fremskridtet inden for alle fire søjler, herunder samarbejdet med de lokale og regionale myndigheder;

⁽¹⁾ Begrebet »roma« bruges her — i overensstemmelse med meddelelsen — om en række forskellige grupper (f.eks. roma, sinti, kalé, sigøjner, romanichel, boyash, ashkali, Egyptian, yenish, dom og lom) og det rejsende folk;

⁽²⁾ Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse.

10. understreger vigtigheden af, at medlemsstaterne vedtager en overordnet, multisektoriel og koordineret integrationsstrategi. De vigtigste politikområder, der nævnes i EU's rammestrategi, overlapper hinanden. EU og medlemsstaterne kan ikke løse alle problemer ved hjælp af topstyrede strategier, der påtvinges romabefolkningerne oppefra. I stedet bør man satse på at samarbejde med alle aktører på alle niveauer;
11. opfordrer Kommissionen til at etablere mere effektive overvågningsmekanismer for bedre at kunne evaluere indfrielsen af de mål, der er fastlagt for medlemsstater med romasamfund og at fremsætte anbefalinger om praktiske foranstaltninger, som disse medlemsstater bør iværksætte;
12. beklager, at Kommissionsdokumentet stort set ikke nævner indsatsen for integration af romaer i de nyeste EU-medlemsstater samt kandidatlande og potentielle kandidatlande, hvoraf nogle huser betydelige grupper af romaer, som har alvorligt brug for støtte, så meget mere som marginalisering og diskrimination har været årsag til deres situation eller har gjort forholdene for dem værre;
13. opfordrer EU's kandidatlande og potentielle kandidatlande til at fortsætte bestræbelserne for at vedtage lovgivning om bekæmpelse af forskelsbehandling samt at udvikle og/eller revidere deres egne nationale strategier for integration af romaer i samarbejde med de lokale og regionale myndigheder samt at indarbejde målbare målsætninger og bestemmelser om forpligtelser med henblik på at offentliggøre resultaterne løbende;
14. bifalder ideen om at oprette et netværk af nationale kontaktpunkter for romaers integration for at lette den multilaterale udveksling af god praksis, peerlæring og samarbejde. Udvalget henstiller til, at repræsentanter for lokale og regionale myndigheder samt civilsamfundsorganisationer inddrages i netværket. En sådan platform bør også omfatte repræsentanter for EU's kandidatlande og potentielle kandidatlande;
15. anerkender indsatsen fra Kongressen for Lokale og Regionale Myndigheder (Europarådet), navnlig dens resolution »The situation of Roma in Europe: a challenge for local and regional authorities« (»Romaernes situation i Europa: en udfordring for lokale og regionale myndigheder«, foreligger ikke på dansk ⁽³⁾). Udvalget opfordrer EU's institutioner til at arbejde tættere sammen med Europarådet om at forbedre romaernes situation, bl.a. ved at støtte den nyoprettede europæiske alliance af byer og regioner for inklusion af romaer samt kampagnen »Dosta!«, som er en stor succes;
16. opfordrer medlemsstaterne til at sikre, at romaerne er beskyttede under international lovgivning, i særdeleshed rammekonventionen om beskyttelse af nationale mindretal ⁽⁴⁾;
17. efterlyser politikker og strategier for og midler til romaer med det eksplicite formål at integrere ikke kun etablerede romasamfund, men også roma-migranter, som indvandrer fra andre medlemsstater eller fra tredjelande;
18. opfordrer Kommissionen til at anmode medlemsstaterne og de lokale og regionale myndigheder om at oprette mentorordninger for at skabe forbindelse mellem romaer og offentlige myndigheder og forbedre romaernes muligheder for at finde beskæftigelse;
19. understreger nødvendigheden af, at civilsamfundet ikke begrænser sig til at spille en rådgivende rolle, men aktivt medvirker til gennemførelsen og overvågningen af de nationale strategier;
20. understreger betydningen af, at man på alle forvaltningsniveauer inddrager repræsentanter for romagrupper i udarbejdelsen af politikker og strategier, som er relevante for integrationen af romaer;
21. konstaterer, at romakvinder udsættes for mange forskellige former for forskelsbehandling og pålægger de lokale og regionale myndigheder at samarbejde med de nationale regeringsorganer og civilsamfundet om at finde en løsning på problemet blandt andet ved at udforme strategier, som sigter mod at give kvinderne en aktiv rolle i og medansvar for gennemførelsen af forebyggelses- og integrationsprogrammer.

Finansiering

22. Regionsudvalget udtrykker stor tilfredshed med Kommissionens anbefaling om, at integration af romaer udtrykkeligt skal medtages i partnerskabsaftalerne for den kommende programmeringsperiode 2014-2020;

⁽³⁾ Kongressens resolution 333, oktober 2011 (<https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=1855297>).

⁽⁴⁾ Europarådet 1995 (www.coe.int/t/dghl/monitoring/minorities/).

23. efterlyser en mere »dynamisk tilgang« til tildelingen af midler, så man bedre kan imødekomme de forskellige behov i Europas forskellige regioner gennem at sikre effektiv støtte til områder med flere romaer end gennemsnittet og/eller stor tilstrømning af romaer; efterlyser endvidere en klar, varig og dynamisk støtte til regionale og lokale forvaltninger, som allerede gennemfører eller påtænker at gennemføre særlige planer for at udvikle og styrke romabefolkningen;
24. understreger behovet for passende midler til lokale og regionale myndigheder, som gennem deres politikker på områder som beskyttelse af børn, børnepasningsordninger og fremme af retten til uddannelse, er strategisk vigtige for at sikre, at romabørn integreres i førskoleundervisningen og skolesystemerne;
25. mener, at civilsamfundsorganisationer, der repræsenterer eller støtter romaer, skal have bedre adgang til offentlig finansiering (herunder EU-midler) til udarbejdelse og gennemførelse af integrationspolitikker;
26. foreslår, at de tilgængelige ressourcer fra forskellige finansieringskilder til integration af romaer koordineres mere effektivt. En sådan tematisk tilgang vil være en stor hjælp for lokale og regionale myndigheder med store romagrupper til mere effektivt at kunne håndtere nye udfordringer og gøre en tidlig indsats for at undgå udstødelse af dem, samt at styrke båndene til lokalsamfundet;
27. påpeger, at firkantede politikker, der skærer alle over én kam, kan virke mod hensigten. Politikker for romaer, hvor der tages hensyn til det enkelte menneske og lægges vægt på at opmuntre, stimulere og anerkende individuelle initiativer — navnlig med hensyn til beskæftigelse og selvstændigt arbejde — vil være mere produktive. Det kan være systematiske profilanalyser og undervisning af individer og familier, støtte til nye virksomheder og uddannelse samt et særligt fokus på begavede studerende med romabaggrund.

Børn og uddannelse: en central faktor for integration

28. Regionsudvalget erkender, at romaerne er en ung befolkningsgruppe: 35,7 % er under 15 år sammenlignet med 15,7 % af den samlede EU-befolkning. Gennemsnitsalderen er 25 blandt romaer mod 40 i hele EU. Langt de fleste romaer i den erhvervsaktive alder mangler den uddannelse, der er nødvendig for at finde varig beskæftigelse. Udvalget understreger, at det er vigtigt at investere i uddannelse af romabørn, så det lykkes dem at komme ud på arbejdsmarkedet og blive integreret i samfundet;
29. mener, at der skal lægges lige så stor vægt på målrettet uddannelse af flertallet som på uddannelse af mindretallet, hvis integrationsprogrammerne skal give gode resultater;
30. understreger behovet for en mere helhedsorienteret tilgang til integration og foreslår, at man sikrer, at forældrene har grundlæggende læse-, skrive- og regnefærdigheder, fordi det — som det også er tilfældet for alle andre børn — er afgørende for, at deres børn opnår samme færdigheder;
31. henstiller til, at man går bort fra praksis med opdeling, hvor romabørn anbringes på specialskoler for børn med indlæringsvanskeligheder, samt opdeling i almindelige skoler;
32. mener, at man skal være særdeles påpasselig og tilbageholdende med at anvende positiv særbehandling, så man ikke risikerer at tilsidesætte principperne om lige rettigheder og muligheder;
33. foreslår, at der iværksættes undervisningsforanstaltninger rettet mod lærere og studerende for at øge tolerancen over for romaer;
34. betoner, at man for at modvirke udstødelse og adskillelse fra flertallet bør undgå opdeling af børn i skolerne, og at integreret undervisning bør være normen. Romaerne bør selv gøre en aktiv indsats for at nedbryde muren af fjendskab gennem inddragelse af forældrene i skole- og førskoleforløbet;
35. mener, at det for at forebygge marginalisering og udstødelse af romabørn er nødvendigt at gøre en indsats i en meget tidlig alder ved at garantere førskoleundervisning og pasning af børn i førskolealderen;

36. påpeger, at man aktivt kan mindske de etniske spændinger i skolerne ved at ansætte flere lærere og hjælpelærere med romabaggrund;
37. deler bekymringerne om, at romabørn er mere udsatte for alvorligere og mere ekstrem fattigdom end andre mindretal i Europa;
38. opfordrer medlemsstaterne til at vedtage effektive strategier med henblik på at bekæmpe børnearbejde, inddragelse af børn i tiggeri og praksissen med arrangerede ægteskaber og ægteskaber med mindreårige samt at bekæmpe menneskehandel mere effektivt;
39. minder om sine tidligere udtalelser om romaer ⁽⁵⁾, hvori udvalget understregede behovet for fuld inddragelse af de lokale og regionale myndigheder samt romasamfundene i arbejdet med de nationale politikker om integration og social eksklusion.

Lokale og regionale myndigheders rolle og inddragelse

40. Regionsudvalget understreger, at det er de lokale og regionale myndigheder, der bærer det største ansvar for integrationen af romaerne;
41. betoner, at man kun kan udforme effektive strategier for integration af romaer, hvis der er veletablerede arbejdspartnerskaber mellem alle interessenter, herunder civilsamfundsorganisationer samt lokale og regionale myndigheder. Udvalget mener, at den nuværende topstyrede tilgang ikke giver tilfredsstillende resultater;
42. mener, at romaernes migration påvirker romagruppernes særlige kendetegn, og deres erfaringer med social udstødelse på lokalt plan og kræver forskellige interventionsmodeller, for at integrationen kan lykkes. Man kan derfor næppe opnå gode resultater med en centraliseret universalløsning. Efter udvalgets mening vil en mere decentraliseret tilgang give bedre resultater;
43. anbefaler, at strategierne for integration af romaer afstemmes med EU's strategier for bekæmpelse af fattigdom og social og økonomisk udstødelse, og at der på regionalt og lokalt plan fastlægges og iværksættes specifikke programmer og initiativer baseret på konkrete og kvantificerbare mål;
44. udtrykker bekymring over, at kun 20 medlemsstater har inddraget de lokale og regionale myndigheder i en struktureret dialog om gennemførelsen af de nationale romastrategier, at kun 12 medlemsstater har støttet udvekslingen af erfaringer og samarbejdet mellem lokale myndigheder, og at kun 15 medlemsstater har tildelt midler til de lokale og regionale myndigheder med henblik på integration af romaer. Udvalget opfordrer derfor de nationale regeringer i medlemsstaterne til at inddrage de lokale og regionale myndigheder mere aktivt i udformningen af nationale strategier for integration af romaer;
45. understreger nødvendigheden af at bekæmpe diskrimination og racisme over for romaer mere intensivt dels ved at gøre de nationale civilsamfund mere bevidste om de sociale og økonomiske fordele ved at integrere romaerne, dels ved at gøre romaerne selv mere bevidste om deres rettigheder og pligter;
46. foreslår, at mulige sanktioner som f.eks. fratagelse af finansielle fordele skal indgå i alle ordninger eller initiativer, der opererer med offentlig støtte. Der bør dog kun pålægges sanktioner i tilfælde af lovovertrædelser eller brud på etablerede adfærdsmønstre. Man bør fremme indsatsen for at mindske afhængigheden af staten på lang sigt ved at forbedre beskæftigelsessituationen for romaer og samtidig tilskynde til, at indkomsten fra lønnet beskæftigelse overstiger arbejdsløshedsydelsen;
47. anmoder Kommissionen om at fremlægge mere specifikke oplysninger om inddragelsen af lokale og regionale myndigheder i gennemførelsen af de nationale romastrategier;
48. henstiller til, at der oprettes et kontaktpunkt for lokale og regionale myndigheder i alle medlemsstater for at styrke dialogen og sikre inddragelsen;
49. tilskynder til, at statens organer støtter og fremmer voksenuddannelsesprogrammer for at hjælpe romabefolkningen med at opnå de færdigheder, der er efterspørgsel efter. Den private sektor bør inddrages i udformningen og gennemførelsen af sådanne uddannelsesprogrammer. F.eks. kan sæsonarbejderkontrakter være en effektiv og lovlige metode til at give medlemmer af romamindretallet beskæftigelse på det frie marked;

⁽⁵⁾ »En EU-ramme for de nationale strategier for romaernes integration frem til 2020« (CdR 247/2011 fin) og »Social og økonomisk integration af romaer i Europa« (CdR 178/2010 fin).

50. understreger vigtigheden af at sikre, at de lokale myndigheder har de finansielle og menneskelige ressourcer, de skal bruge for at kunne bidrage effektivt til alle faser af gennemførelsen af strategierne for integration af romaer.

Nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet

51. Regionsudvalget har i en tidligere udtalelse⁽⁶⁾ udtrykt sin værdsættelse af, at nærheds- og proportionalitetsprincipperne, som defineret i artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union, overholdes, som følger:

- Kommissionens meddelelse er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, eftersom den europæiske romabefolknings tværnationale karakter og det forhold, at den i forskellige regioner i Europa er udsat for social udstødelse, indebærer, at de foreslåede tiltag bedst kan gennemføres på EU-plan;
- de foreslåede foranstaltninger indfører ikke nye retsinstrumenter, dels fordi de er omfattet af den åbne koordinationsmetode, og dels fordi mange af dem er baseret på gældende lovgivning og dermed er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

II. FORSLAG TIL ÆNDRINGER AF FORSLAG TIL HENSTILLING (COM(2013) 460 final)

Ændringsforslag 1

Punkt 4.2

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
De bør inddrage regioner, lokale myndigheder og det lokale civilsamfund i revisionen, styringen, gennemførelsen og overvågningen af deres nationale strategier. Relevante interessenter bør involveres med hensyn til partnerskabsaftaler og operationelle programmer, der medfinansieres af de europæiske struktur- og investeringsfonde. Central- og lokalmyndighederne bør arbejde permanent sammen om gennemførelsen af strategierne. Med henblik herpå bør medlemsstaterne tildele de lokale offentlige myndigheder passende finansielle midler med henblik på at lette gennemførelsen af målrettede sæt af politikker på lokalt plan.	De bør inddrage regioner, lokale myndigheder og det lokale civilsamfund i revisionen, styringen, gennemførelsen og overvågningen af deres nationale strategier. Relevante interessenter bør involveres med hensyn til <u>udarbejdelsen og gennemførelsen af</u> partnerskabsaftaler og operationelle programmer, der medfinansieres af de europæiske struktur- og investeringsfonde. Central- og lokalmyndighederne <u>De nationale, regionale og lokale myndigheder</u> bør arbejde permanent sammen om gennemførelsen af strategierne. Med henblik herpå bør medlemsstaterne tildele de <u>regionale og/eller</u> lokale offentlige myndigheder passende finansielle midler med henblik på at lette gennemførelsen af målrettede sæt af politikker på <u>regionalt og/eller</u> lokalt plan.

Ændringsforslag 2

Punkt 4.7

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Medlemsstaterne bør give de nationale kontaktpunkter for romaernes integration passende mandat, økonomiske og menneskelige ressourcer, så de bliver i stand til effektivt at koordinere den tværsektorielle gennemførelse og overvågning af politikker for romaernes integration på nationalt, regionalt og lokalt plan. De bør sikre, at de nationale kontaktpunkter for romaers integration høres under beslutningsprocesserne om fastlæggelsen, finansieringen og gennemførelsen af de relevante politikker. De nationale kontaktpunkter for romaernes integration bør fremme romacivilsamfundets deltagelse og involvering i gennemførelsen af strategier og regionale eller lokale handlingsplaner for romaernes integration.	Medlemsstaterne bør give de nationale kontaktpunkter for romaernes integration passende mandat, økonomiske og menneskelige ressourcer, så de bliver i stand til effektivt at koordinere den tværsektorielle gennemførelse og overvågning af politikker for romaernes integration på nationalt, <u>regionalt</u> og lokalt plan. De bør sikre, at de nationale kontaktpunkter for romaers integration høres under beslutningsprocesserne om fastlæggelsen, finansieringen og gennemførelsen af de relevante politikker. De nationale kontaktpunkter for romaernes integration bør fremme romacivilsamfundets deltagelse og involvering i gennemførelsen af strategier og <u>regionale eller</u> lokale handlingsplaner for romaernes integration. <u>De nationale kontaktpunkter for romaernes integration skal være tydeligt identificerbare, også på internettet.</u>

⁽⁶⁾ CdR 247/2011 fin.

Ændringsforslag 3

Punkt 5.4

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Kommissionen overvåger situationen nøje på grundlag heraf og vurderer tre år efter dens vedtagelse behovet for en revision og opdatering af denne henstilling.	Kommissionen overvåger situationen nøje på grundlag heraf og vurderer tre år <u>30 måneder</u> efter dens vedtagelse behovet for en revision og opdatering af denne henstilling.

Begrundelse

Ved at give Kommissionen et år, dvs. til juni 2016, til at vurdere gennemførelsen af denne henstilling, risikerer man, at eventuelle konklusioner ikke bliver indarbejdet i midtvejsevalueringen af forordningerne om strukturfondene.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — Direktiv om elektronisk fakturering og ende-til-ende e-indkøb

(2014/C 114/13)

I. POLITISKE ANBEFALINGER**Generelle bemærkninger til direktivet**

Regionsudvalget

1. konstaterer, at Kommissionen i sit forslag til direktiv om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige indkøb udtrykker ønske om, at Den Europæiske Standardiseringsorganisation, CEN, udarbejder en ny europæisk e-faktureringsstandard, og at medlemsstaterne sikrer, at de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder ikke afviser at modtage elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med denne standard. Kommissionen foreslår, at disse regler træder i kraft senest 48 måneder efter direktivets ikrafttræden. Regionsudvalget foreslår derimod, at de træder i kraft senest 30 måneder efter offentliggørelsen af den europæiske standard i overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 2;
2. påpeger, at forslaget skal betragtes som et skridt i retning af en papirløs offentlig administration. De alment anerkendte fordele ved e-fakturering har medført krav fra en række EU-medlemsstater om, at der indsendes e-fakturaer i forbindelse med offentlige indkøb i hele eller dele af den offentlige sektor. Imidlertid er disse initiativer for det meste baseret på nationale standarder, som ikke er interoperable;
3. konstaterer, at en række aktører i de seneste år har opfordret til handling i europæisk regi for at fremme e-fakturering og ligefrem foreslået at gøre e-fakturering obligatorisk. Eksempelvis henviste Europa-Parlamentet i sin beslutning af 20. april 2012 til den markedsfragmentation, der skyldes nationale bestemmelser om elektronisk fakturering, og påpegede behovet for interoperable løsninger for elektronisk fakturering, der bygger på fælles retlige krav og tekniske standarder;
4. har tidligere⁽¹⁾ stillet sig positivt til elektronisk udveksling af information og anvendelse af elektroniske midler i forbindelse med forskellige indkøbsprocedurer, selv om det er nødvendigt at have rimelig tid til forberedelse på grund af de forskellige forudsætninger, især når der er tale om små virksomheder;
5. påpeger det rimelige i, at også faktureringen, som sidste led indkøbsprocessen, kan ske elektronisk for at opnå øget effektivitet og mindre bekostelig administration;
6. betragter direktivforslaget som et middel til at skabe bedre forudsætninger for interoperabilitet og et bedre fungerende indre marked. Det letter arbejdet for offentlige ordregivende myndigheder og enheder samt deres leverandører og holder omkostningerne nede. Samtidig må det konstateres, at handelen på tværs af grænser i dag er lille, og set ud fra det perspektiv er der risiko for, at dette direktiv vil få uforholdsmæssigt store økonomiske konsekvenser;
7. gør opmærksom på, at direktivforslaget giver Kommissionen beføjelse til at overdrage opgaven med at udarbejde den semantiske datamodel til kernefakturaen til Den Europæiske Standardiseringsorganisation. En væsentlig del af indholdet uddelegeres dermed til en instans, der ikke er lovgiver. Først på grundlag af det konkrete indhold i den planlagte standard, der endnu ikke foreligger, kan muligheden for gennemførelse, behovet for justeringer samt omkostningsniveauet vurderes i fuldt omfang. På nuværende tidspunkt kan det derfor ikke vurderes, om forslaget stemmer overens med proportionalitetsprincippet;

⁽¹⁾ Regionsudvalget har tidligere udtalt sig om Europa-Parlamentets og Rådets forslag til direktiv om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester, COM(2011) 895 final, og om Europa-Parlamentets og Rådets forslag til direktiv om offentlige indkøb, COM(2011) 896 final.

8. finder det positivt, at ordregivende myndigheder og enheder også efter udformningen af en fælles europæisk standard får mulighed for at modtage fakturaer i andre standardformater og fakturaer i papirform, medmindre den nationale lovgivning siger noget andet. Det skaber fleksibilitet både for de ordregivende myndigheder og enheder og for leverandører, som i dag anvender andre standarder. Kræver man, at ordregivende myndigheder og enheder, som allerede har indført e-fakturering med krav om en bestemt standard, skal skifte over til en ny fælles standard, vil det skabe omkostninger for både dem og deres leverandører. Derfor mener Regionsudvalget, som det også nævnes i direktivforslaget, at formater, der allerede er i anvendelse, bør få lov at eksistere sideløbende med den gradvise overgang til mere udbredt anvendelse af den fælles europæiske standard. Når den fælles semantiske datamodel foreligger, vil det også blive lettere at konvertere mellem forskellige tekniske formater. Hvad angår indholdet i fakturaer ud over det kerneindhold, som kan være nødvendigt på grund af nationale retlige krav, behovene inden for visse brancher og lignende, bør fakturaer med et sådant indhold kunne dækkes ind af de formater, der anvendes i dag, da de ofte dækker disse specielle behov;

9. påpeger dog samtidig, at det er vigtigt, at den europæiske standard, som foreslås udarbejdet, ikke hindrer eller vanskeliggør arbejdet for ordregivende myndigheder og enheder eller deres leverandører; understreger, at det vil blive meget udgiftskrævende, hvis ordregivende myndigheder og enheder skal kunne modtage e-fakturaer i alle tekniske formater, som stemmer overens med den semantiske datamodel;

10. foreslår derfor, at direktivforslaget præciseres med hensyn til kravet til ordregivende myndigheder og enheder. Det bør bl.a. sikres, at de kun behøver at modtage et begrænset antal tekniske formater og ikke alle eksisterende nationale og proprietære formater. De ordregivende myndigheder bør ikke kunne afvise at modtage elektroniske fakturaer, som er baseret på den europæiske standard for den semantiske datamodel og på tekniske formater, som er baseret på internationale standarder fra standardiseringsorganer, der er anerkendt i EU-retten (såsom CEN, ISO, UN/CEFACT og OASIS). Direktivet kan da betragtes som en harmonisering af internationale standarder, hvor det sikres, at fakturaens kerneindhold bl.a. indbefatter europæiske krav i henhold til fælles lovgivning;

11. mener, at det vil medføre øget interoperabilitet og lavere omkostninger, hvis den semantiske datamodel, som skal udarbejdes, baseres på allerede eksisterende materiale inden for internationale standardiseringsorganer, og hvis der sker en begrænsning til de tekniske formater, som disse organer har fastlagt. Dette vil skabe et ensartet grundlag for kommercielle aktørers udvikling af gode løsninger baseret på standarden;

12. fremhæver desuden, hvor vigtigt det er, at Kommissionen også overvejer at fremme e-fakturering inden for rammerne af Agreement on Government Procurement (GPA). Det ville garantere, at man får regler, der gælder for hovedparten af WTO's medlemmer, herunder alle EU's medlemsstater. Dette er endnu en grund til, at internationale standarder bør lægges til grund for den standard, som Kommissionen opstiller. Dermed bliver den ikke kun en europæisk, men også en international standard, som tager hensyn til og omfatter europæiske krav og behov baseret på fælles lovgivning;

13. understreger endvidere, at det er vigtigt at tage hensyn til det allerede indledte standardiseringsarbejde, især inden for CEN, hvor man fastlægger kravene til information i forretningsmeddelelser i forbindelse med offentlige indkøb samt fremgangsmåden ved udveksling af disse meddelelser mellem parterne; en række medlemsstater deltager allerede i dette arbejde⁽²⁾. Dets resultater skal også fremover anvendes i de projekter, Kommissionen har iværksat, såsom e-Sens⁽³⁾, og inden for Open Peppol⁽⁴⁾;

14. finder det meget vigtigt, at den standard, der nu skal udvikles eller videreudvikles på grundlag af det indledte arbejde, bliver enkel at anvende, og at den afprøves inden den videre anbefaling. Det vil også være hensigtsmæssigt at give mulighed for en form for certificering for at sikre, at fakturaer, der angiveligt er baseret på standarden, rent faktisk er i overensstemmelse med den. Erfaringer fra medlemsstater, hvor der kræves bestemte standarder, viser, at der er behov for en form for rettesnor, så det ikke er den enkelte ordregivende myndighed og enhed, som selv skal forklare, hvorfor den ikke kan modtage en bestemt elektronisk faktura. Denne funktion bør kunne udvikles af de ovennævnte anerkendte internationale standardiseringsorganisationer;

⁽²⁾ (se www.cenbii.eu).

⁽³⁾ (se www.esens.eu).

⁽⁴⁾ (se www.peppol.eu).

15. understreger betydningen af at inddrage repræsentanter for det lokale og regionale niveau i udarbejdelsen af standarden samt at inddrage andre offentlige myndigheder og institutioner, der finansieres af statsbudgettet;

16. påpeger, at det i forbindelse med de igangværende forhandlinger om forslaget til en ny databeskyttelsesforordning er vigtigt at sikre, at forordningens bestemmelser understøtter anvendelsen af den aktuelle elektroniske fakturering;

17. understreger, at e-fakturering ifølge bestemmelserne i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem forudsætter, at modtageren accepterer e-fakturering. Som allerede understreget i direktivforslaget skal der tages hensyn til dette ved udformningen af de aktuelle bestemmelser;

18. konstaterer, at flertallet af ordregivende myndigheder og enheder ikke i dag har mulighed for at modtage og håndtere elektroniske fakturaer, og derfor er det væsentligt med en vis forberedelse inden direktivets ikrafttræden. Direktivets ikrafttræden bør desuden tilpasses det tidspunkt, hvor de øvrige elektroniske indkøbsprocedurer, som indgår i pakken om offentlige indkøb, træder i kraft. Udvalget mener, at der bør gå en vis tid før direktivet træder i kraft, f.eks. 30 måneder efter Kommissionens offentliggørelse af henvisningen til standarden. Derved sikres det, at der er tid til at installere standarden i software, og at de ordregivende myndigheder og enheder kan nå at anskaffe sig løsninger, som understøtter standarden. Medlemsstaterne bør desuden sørge for uddannelse og støtte til de ordregivende myndigheder, så direktivforslagets bestemmelser kan indføres efter den angivne frist;

19. minder om, at indførelsen af e-fakturering vil betyde, at mange ordregivende myndigheder og enheder skal anskaffe dertil egnede it-løsninger og generelt øge deres kendskab til håndtering af elektroniske fakturaer. Den nødvendige indsats i de forskellige medlemsstater bør derfor indbefatte støtte til anskaffelse af it-løsninger for modtagelse af e-fakturaer, eventuelt i form af en central rammeaftale, som myndighederne kan gøre gældende, eller hjælp med udformning af krav i forbindelse med egne indkøb af e-fakturaløsninger;

20. mener, at der ud over uddannelsesiltag og lignende over for ordregivende myndigheder og enheder kræves en indsats for også at øge virksomhedernes kompetencer, især blandt små og mellemstore virksomheder;

21. mener, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, eftersom direktivforslagets målsætning om at løse interoperabilitetsproblemer i forbindelse med tværnational handel ikke kan opfyldes tilfredsstillende af medlemsstaterne hver for sig, og eftersom et direktivforslag er et passende retsinstrument;

22. understreger, at Regionsudvalget har gjort e-fakturering i forbindelse med offentlige indkøb til en af fem prioriteter i sit arbejdsprogram for nærhedsprincippet 2013 og i den forbindelse har gennemført et samråd om nærhedsprincippet med partnerne i netværket til overvågning af nærhedsprincippet og ekspertgruppen vedrørende nærhedsprincippet;

23. tilskynder Kommissionen til at foregå med et godt eksempel og sikre, at elektroniske fakturaer accepteres ved kontrakttildelinger inden for rammerne af EU's støtteprogrammer.

Generelle bemærkninger til meddelelsen

24. Regionsudvalget bifalder Kommissionens forslag til nøgleaktioner under punkt 5.3, bl.a. at medlemsstaterne skal etablere nationale strategier og detaljerede handlingsplaner for ende-til-ende e-indkøb, eftersom flertallet af ordregivende myndigheder og enheder endnu ikke anvender e-fakturering;

25. understreger, at også virksomhederne skal øge deres kompetencer mht. e-fakturering, især de små og mellemstore virksomheder. Der er formodentlig også behov for infrastrukturforanstaltninger i mange medlemsstater. Kommissionens forslag om, at medlemsstaterne skal overveje muligheden for at anvende strukturfondene til at finansiere uddannelse (især for små og mellemstore virksomheder) med henblik på at styrke den administrative kapacitet og opbygge infrastruktur er for Regionsudvalget at se en måde at løse disse spørgsmål på;

26. anser infrastrukturspørgsmålene for at være af væsentlig betydning for gennemførelsen af e-fakturering og mener derfor, at Kommissionens forslag under punkt 5.2, nøgleaktion (4) om at finansiere og understøtte udviklingen af infrastruktur til ende-til-ende e-indkøb (herunder e-fakturering) via den foreslåede Connecting Europe-facilitet (CEF), kan bidrage til at fremme en velfungerende infrastruktur for e-businessmeddelelser. Det antager, at der formentlig er behov for yderligere infrastrukturtiltag, da forholdene i de forskellige medlemsstater er meget forskellige;

27. finder det desuden prisværdigt, at Kommissionen vil finansiere projekter, som fremmer udviklingen af interoperable løsninger (s-Sens);

28. bifalder Kommissionens forslag om at fortsætte sit arbejde inden for EU-multistakeholderforummet om e-fakturering, men opfordrer Kommissionen til at sikre, at det lokale og regionale niveau bliver repræsenteret i dette forum.

II. FORSLAG TIL ÆNDRINGER

Ændringsforslag 1

COM(2013) 449 final

Betragtning 7

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Den europæiske standard for den semantiske datamodel til kernefakturaen bør bygge på eksisterende specifikationer, herunder især de specifikationer, der er udviklet af europæiske eller internationale organisationer, som f.eks. CEN (CWA 16356 og CWA 16562), ISO (finansiel faktura baseret på ISO 20022 om metoder), og UN/CEFACT (CII v. 2.0). Der bør ikke kræves elektroniske underskrifter. En sådan europæisk standard bør definere semantiske dataelementer, der især henviser til supplerende data om sælger og køber, procesidentifikatorer, fakturakendetegn og -specifikationer, leveringsoplysninger, betalingsoplysninger og -vilkår. Den bør også være kompatibel med eksisterende standarder for betaling for at kunne gøre det muligt at foretage automatisk behandling af betalinger.</p>	<p>Den europæiske standard for den semantiske datamodel til kernefakturaen bør bygge på eksisterende specifikationer, herunder især de specifikationer, der er udviklet af europæiske eller internationale organisationer, som f.eks. CEN (CWA 16356 og CWA 16562), ISO (finansiel faktura baseret på ISO 20022 om metoder), og UN/CEFACT (CII v. 2.0) og OASIS. Der bør ikke kræves elektroniske underskrifter. En sådan europæisk standard bør definere semantiske dataelementer, der især henviser til supplerende data om sælger og køber, procesidentifikatorer, fakturakendetegn og -specifikationer, leveringsoplysninger, betalingsoplysninger og -vilkår. Den bør også være kompatibel med eksisterende standarder for betaling for at kunne gøre det muligt at foretage automatisk behandling af betalinger.</p>

Begrundelse

I direktivforslaget henvises der til forskellige specifikationer. Fakturastandarder ændres fra tid til anden, og ikke alle de nævnte standarder er taget i anvendelse. Der savnes også henvisninger til internationale standarder, som i dag anvendes af en række medlemsstater. Det er derfor mere hensigtsmæssigt at henvise til specifikationer af fakturastandarder, som er blevet udviklet af europæiske eller internationale organisationer som CEN, ISO, UN/CEFACT og OASIS. Den sidstnævnte er ikke medtaget i Kommissionens direktivforslag, men er godkendt som organisation, der udarbejder såkaldte »de facto standarder«, der i dag anvendes af den offentlige sektor i flere medlemsstater.

Ændringsforslag 2

Artikel 4

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Elektroniske fakturer, der er i overensstemmelse med den europæiske standard</p> <p>Medlemsstater sikrer, at de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder ikke afviser at modtage elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard, hvis reference er blevet offentliggjort i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2.</p>	<p>Elektroniske fakturer, der er i overensstemmelse med den europæiske standard</p> <p>Medlemsstater sikrer, at de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder ikke afviser at modtage elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard, hvis reference er blevet offentliggjort i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, <u>og som er baseret på tekniske formater udviklet af internationale standardiseringsorganisationer, der er anerkendt i EU-retten.</u></p>

Begrundelse

Hvis ordregivende myndigheder og enheder skulle modtage e-fakturaer i alle tekniske formater, som stemmer overens med den semantiske datamodel, ville det blive meget udgiftskrævende. Antallet af formater kan begrænses ved kun at stille krav om modtagelse af elektroniske fakturaer, der er i overensstemmelse med den europæiske standard for den semantiske datamodel til den elektroniske kernefaktura, og som er baseret på tekniske formater (syntakser) udviklet af internationale standardiseringsorganisationer, der er anerkendt i EU (såsom CEN, ISO, UN/CEFACT og OASIS).

Ændringsforslag 3

Artikel 6

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Gennemførelse</p> <p>Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest 48 måneder efter ikrafttrædelsen. De tilsender straks Kommissionen disse love og bestemmelser.</p> <p>Lovene og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.</p> <p>Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.</p>	<p>Gennemførelse</p> <p><u>Medlemsstaterne arbejder aktivt på at gøre det muligt for ordregivende myndigheder og ordregivende enheder at modtage elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard, hvis reference er blevet offentliggjort i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i dette direktiv, og som stemmer overens med tekniske formater baseret på europæiske og internationale standarder.</u></p> <p>Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest 48³⁰ måneder efter ikrafttrædelsen <u>Kommissionens offentliggørelse af henvisningen til den europæiske standard i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2.</u> De tilsender straks Kommissionen disse love og bestemmelser.</p> <p>Lovene og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.</p> <p>Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.</p>

Begrundelse

Det er mere hensigtsmæssigt at tage datoen for Kommissionens offentliggørelse af henvisningen til standarden som udgangspunkt for fastlæggelsen af gennemførelsetidspunktet. Det giver tid til at implementere it-løsninger og afprøve standarden og gør det muligt for de ordregivende myndigheder og enheder at anskaffe løsninger baseret på standarden. 30 måneder efter Kommissionens offentliggørelse af henvisningen til standarden i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, vil være en passende tidsfrist. Det er desuden vigtigt, at medlemsstaterne giver ordregivende myndigheder og enheder den fornødne støtte til at øge deres e-faktureringskompetencer og eventuelt bidrage til anskaffelse af it-løsninger for modtagelse og håndtering af e-fakturaer. Denne indsats kunne også omfatte uddannelsesprogrammer for virksomheder, især små og mellemstore virksomheder. Med dette ændringsforslag vil der blive skabt øgede forudsætninger for modtagelse af e-fakturaer, der følger den fastlagte standard, inden for den foreslåede tid.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — Øget samarbejde mellem offentlige arbejdsformidlinger

(2014/C 114/14)

I. POLITISKE ANBEFALINGER

Regionsudvalget

1. giver sin fulde støtte til Kommissionens forslag om at styrke og formalisere samarbejdet mellem de europæiske offentlige arbejdsformidlinger, som med en forbedring af de offentlige arbejdsformidlingers resultater bør bidrage til følgende: at opfylde målet i Lissabontraktatens artikel 3 om at tilstræbe fuld beskæftigelse, bekæmpe ungdomsarbejdsløshed og opfylde beskæftigelsesmålene i Europa 2020;
2. pointerer, at artikel 29 i charteret om grundlæggende rettigheder fastsætter, at »enhver har ret til at kunne gøre brug af en gratis arbejdsformidlingstjeneste«, og under sig derfor over, at der ikke er nogen henvisning til denne bestemmelse i det forslag til beslutning, som Kommissionen har fremlagt;
3. minder, om at de offentlige arbejdsformidlinger er en tjeneste af almen økonomisk interesse og derfor er reguleret af artikel 14 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 36 i chartret om grundlæggende rettigheder;
4. understreger mangfoldigheden blandt arbejdsformidlingerne i EU's medlemsstater med hensyn til struktur, serviceydelsesmodeller, aktiviteter og forskellige markedsbetingelser og ressourceniveauer;
5. støtter de forpligtelser, som deltagerne i konferencen om ungdomsarbejdsløshed i Berlin den 3. juli 2013 har påtaget sig, navnlig løftet fra repræsentanterne for de europæiske offentlige arbejdsformidlinger om at spille en central rolle med hensyn til at fremme beskæftigelse blandt unge i Europa, øge effektiviteten og styrke samarbejdet med andre interessenter;

Det hidtidige arbejde i netværket af offentlige arbejdsformidlinger

6. Regionsudvalget bemærker, at et uformelt rådgivende netværk af europæiske offentlige arbejdsformidlinger har eksisteret siden 1997 med arbejdsgrupper om emner som f.eks. nye kvalifikationer til nye job, offentlige arbejdsformidlingers effektivitet, et program for gensidig læring og dialog mellem de offentlige arbejdsformidlinger;
7. bekræfter, at det har bidraget væsentligt til det politiske arbejde i EU ved at give sagkyndig feedback om emner som f. eks. flexicurity, de offentlige arbejdsformidlingers rolle i forbindelse med »at få omstilling til at betale sig« samt ungdomsgarantien;
8. konstaterer, at dette netværk har været et meget nyttigt og omkostningseffektivt forum for udveksling af bedste praksis mellem offentlige arbejdsformidlinger og en vigtig kilde til gensidig læring og innovation på en lang række områder som f.eks. digitale tjenester og kundeprofilering;
9. erkender, at anvendelsen af netværket i visse medlemsstater har forbedret tjenesteydelserne i lokalområderne;

Behovet for et styrket netværk med retsgrundlag

10. understreger, at dette lovgivningsmæssige forslag sigter mod at etablere et netværk af offentlige arbejdsformidlinger, der udvider, styrker og konsoliderer igangværende initiativer for yderligere at forbedre effektiviteten af de offentlige arbejdsformidlinger og arbejdsmarkedets funktion;
11. understreger, at Kommissionens forslag til beslutning er i tråd med de koordinations- og støttekompetencer, som er fastsat i artikel 149 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og således er i overensstemmelse med nærhedsprincippet;
12. mener, at forslaget giver netværket mere synlighed, legitimitet og et tydeligere politisk mandat, men fastholder, at dets rolle stadig bør være rådgivende;
13. mener, at denne lovgivning vil give offentlige arbejdsformidlinger en større grad af ejerskab til netværket og opmuntre dem til at handle i fællesskab, hvor det er relevant;

14. henleder opmærksomheden på, at ikke alle offentlige arbejdsformidlinger har været lige involveret i netværket, hvilket forringer kvaliteten af netværkets arbejde og svækker dets politiske indsats;
15. fastholder, at en formalisering af netværket vil sikre, at alle medlemsstater inddrages og systematisk dokumenterer deres gennemførelse af ændringer i overensstemmelse med EU's politiske beslutninger og således bidrager til at identificere dårlige resultater og dermed forbundne strukturelle problemer;
16. understreger, at effektive offentlige arbejdsformidlinger er yderst vigtige i forbindelse med gennemførelsen af en ungdomsgarantiordning, og at det er af afgørende betydning, at alle offentlige arbejdsformidlinger har et indgående kendskab til ungdomsarbejdsløshedens struktur, de unges styrker og svagheder, jobmuligheder og jobspecifikke krav;
17. påpeger, at netværkets arbejdsområde bør defineres meget tydeligt for at undgå dobbeltarbejde i forbindelse med netværkets arbejde og f.eks. det arbejde, der udføres af Beskæftigelsesudvalget og dets undergrupper sammen med andre grupper, f.eks. det europæiske netværk for udveksling af politikkerne for livslang vejledning og Eures; men mener ligeledes, at det styrkede netværk bør bestræbe sig på at opnå synergier med disse grupper, hvor det er relevant;
18. understreger, at det styrkede netværks arbejde bør bidrage til Beskæftigelsesudvalgets og Rådets (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik) arbejde vedrørende beskæftigelsespolitik på EU-niveau;
19. erkender, at arbejdsmarkedernes stigende kompleksitet kræver øget samarbejde og flere partnerskabsaktiviteter med arbejdsmarkedets parter og andre offentlige og private almenyttige interessenter i det styrkede netværk;

Benchmarking/bench-learning

20. Regionsudvalget er enig i, at der er muligheder for yderligere benchmarking, som er en forudsætning for bench-learning, men mener, at dette bør foregå nænsomt og med fuld hensyntagen til de nationale/regionale forskelle;
21. bemærker, at Kommissionens forslag i overensstemmelse med artikel 8 vil give Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter vedrørende levering af benchmarking- og gensidige læringsinitiativer. I den forbindelse påpeger Regionsudvalget, at de lokale og regionale myndigheder ikke bør pålægges betydelige administrative byrder via delegerede retsakter;
22. mener, at det aldrig bør være hensigten at oprette en »resultattavle« eller fastlægge mål, men derimod at lette læring på baggrund af en fælles metodologi. De nationale og/eller de lokale og regionale myndigheder har i henhold til artikel 14 i TEUF eneansvar for at evaluere deres offentlige arbejdsformidlinger på grundlag af en række kvalitative og kvantitative indikatorer;
23. understreger, at fokussen på benchmarking/bench-learning bør være kvalitativ frem for kvantitativ;
24. opfordrer til, at netværkets arbejde baseres på stringente og uafhængige undersøgelser, der gør brug af de bedste foreliggende oplysninger;
25. foreslår, at den nye lovgivning giver mulighed for at videreudvikle netværkets online tilstedeværelse med henblik på i højere grad at formidle dets arbejde og inddrage interessenterne;
26. anfører, at en af fordelene ved et styrket netværk vil være en større kapacitet til at arbejde ud fra et helhedsorienteret perspektiv, som omfatter offentlige arbejdsformidlingers kernekompetencer og tæt forbundne emner, f.eks. lærlingeuddannelser, virksomhedsetablering og iværksætteruddannelse. Betydningen og effektiviteten af EU-finansiering på disse områder bør fremhæves;

Den lokale og regionale dimension

27. Regionsudvalget understreger, at de regionale og lokale myndigheder i visse medlemsstater er ansvarlige for de offentlige arbejdsformidlinger med decentraliserede strukturer og decentraliseret beslutningstagning, mens disse myndigheder i mange andre medlemsstater er ansvarlige for aktiviteter som f.eks. lærlingeuddannelsesordninger, matching og foregribelse af kvalifikationer, efteruddannelse, beskæftigelsestilskud — enten tæt forbundet med de offentlige arbejdsformidlingers arbejde, eller som det er tilfældet i visse medlemsstater, som en del af de offentlige arbejdsformidlingers arbejdsområde;

28. bekræfter, at god og bedste praksis ofte opstår på lokalt og regionalt niveau. Det er derfor vigtigt at anerkende betydningen af det arbejde, der udføres på dette niveau. Netværket skal tage bedste praksis med i beregning og udbrede den;

29. konstaterer, at det lokale og regionale niveau ofte er tættest på de arbejdssøgende og hovedparten af arbejdsgiverne, og at arbejdsmarkedet primært er et lokalt marked;

30. opfordrer medlemsstaternes repræsentant til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der tages højde for de lokale og regionale offentlige arbejdsformidlingers synspunkter og erfaringer i forbindelse med repræsentantens aktiviteter, og til at holde de lokale og regionale offentlige arbejdsformidlinger fuldt underrettede om sit arbejde. Det er vigtigt at understrege, at det også er medlemsstaternes repræsentanters opgave at lade synspunkter og erfaringer fra lokale og regionale aktører, som arbejder med arbejdssøgende, bidrage til netværkets arbejde og at finde frem til en struktur herfor inden for rammerne af dialogen med de lokale og regionale offentlige arbejdsformidlinger;

31. anmoder om, at netværket omfatter en repræsentant, der udpeges af Regionsudvalget som observatør med henblik på at sikre, at synspunkter, erfaring og udøvet praksis på lokalt og regionalt niveau kommer til udtryk i netværket.

II. FORSLAG TIL ÆNDRINGER

Ændringsforslag 1

Præambel

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 149,	under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 149 og 14, <u>under henvisning til chartret om grundlæggende rettigheder, særlig artikel 29 og 36;</u>

Begrundelse

Følger af punkt 2 og 3.

Ændringsforslag 2

Betragtning 8

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Netværket af offentlige arbejdsformidlinger bør også styrke samarbejdet mellem sine medlemmer, udvikle fælles initiativer til udveksling af oplysninger og bedste praksis på alle de områder, der er dækket af de offentlige arbejdsformidlinger, sammenlignende analyser og rådgivning samt fremme af innovative tilgange til levering af arbejdsformidling. Ved at oprette dette netværk bliver en omfattende evidensbaseret og resultatorienteret sammenligning af alle offentlige arbejdsformidlinger, som fører til identifikation af bedste praksis, mulig. Med disse resultater skulle medlemmerne af netværket blive i stand til at forme arten og leveringen af arbejdsformidling inden for deres specifikke ansvarsområder. De initiativer, der iværksættes af netværket skulle øge de offentlige arbejdsformidlingers effektivitet og skabe mulighed for større effektivitet i de offentlige udgifter.	Netværket af offentlige arbejdsformidlinger bør også styrke samarbejdet mellem sine medlemmer, udvikle fælles initiativer til udveksling af oplysninger og bedste praksis på alle de områder, der er dækket af de offentlige arbejdsformidlinger, sammenlignende analyser og rådgivning samt fremme af innovative tilgange til levering af arbejdsformidling. Ved at oprette dette netværk bliver en omfattende evidensbaseret og resultatorienteret sammenligning af alle offentlige arbejdsformidlinger, som fører til identifikation af bedste praksis, mulig. Med disse resultater skulle medlemmerne af netværket blive i stand til at forme arten og leveringen af arbejdsformidling inden for deres specifikke ansvarsområder. De initiativer, der iværksættes af netværket skulle øge de offentlige arbejdsformidlingers effektivitet og skabe mulighed for <u>garantere større større effektivitet i de offentlige udgifter.</u>

Begrundelse

Den tekst, som Kommissionen foreslår i betragtning 8, er redundant, eftersom den stort set kun gentager betragtning 4. Men første og sidste sætning indeholder en koncis beskrivelse af, hvad formålet med netværket skal være, og hvordan det skal virke.

Ændringsforslag 3

Artikel 1

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>Der oprettes et EU-dækkende netværk af offentlige arbejdsformidlinger (PES) — i det følgende benævnt »netværket« — for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020.</p> <p>Netværket iværksætter initiativer som defineret i artikel 3.</p> <p>Netværket omfatter:</p> <p>a) de offentlige arbejdsformidlinger som udpeget af medlemsstaterne og</p> <p>b) Kommissionen.</p> <p>Medlemsstater med regionale autonome offentlige arbejdsformidlinger sikrer passende repræsentation i netværkets specifikke initiativer.</p>	<p>Der oprettes et EU-dækkende netværk af offentlige arbejdsformidlinger (PES) — i det følgende benævnt »netværket« — for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020.</p> <p>Netværket iværksætter initiativer som defineret i artikel 3.</p> <p>Netværket omfatter:</p> <p>a) de offentlige arbejdsformidlinger som udpeget af medlemsstaterne og</p> <p>b) Kommissionen.</p> <p>Medlemsstater med regionale autonome <u>og decentrale eller lokale</u> offentlige arbejdsformidlinger <u>forpligtes til at sikre</u> passende repræsentation <u>af disse tjenester</u> i netværkets specifikke initiativer.</p>

Begrundelse

Dette ændringsforslag har til formål at sikre, at netværket i tilfælde af delvist eller fuldt decentraliserede offentlige arbejdsformidlinger har en juridisk forpligtelse til at sikre, at disse tjenester inddrages på passende vis i netværkets specifikke initiativer.

Ændringsforslag 4

Artikel 2

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Mål	Mål
<p>Gennem dette netværk bidrager tilskyndelsesforanstaltningen heri til:</p> <p>a) gennemførelsen af Europa 2020-strategien for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst og dens overordnede mål, navnlig dem vedrørende beskæftigelse</p> <p>b) mere velfungerende arbejdsmarkeder i Unionen</p> <p>c) bedre integration af arbejdsmarkederne</p> <p>d) øget geografisk og beskæftigelsesmæssig mobilitet</p> <p>e) bekæmpelse af social udstødelse og integration af personer, der er udstødt fra arbejdsmarkedet.</p>	<p>Gennem dette netværk bidrager tilskyndelsesforanstaltningen heri til:</p> <p>a) gennemførelsen af Europa 2020-strategien for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst og dens overordnede mål, navnlig dem vedrørende beskæftigelse</p> <p>b) <u>fremme af kvalitet og bæredygtig beskæftigelse</u></p> <p>b) <u>c)</u> mere velfungerende arbejdsmarkeder i Unionen</p> <p>c) <u>d)</u> bedre integration af arbejdsmarkederne</p> <p>d) <u>e)</u> øget geografisk og beskæftigelsesmæssig mobilitet <u>uden illoyal konkurrence mellem arbejdstagerne, i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning</u></p> <p>e) <u>f)</u> bekæmpelse af social udstødelse og integration af personer, der er udstødt fra arbejdsmarkedet.</p>

Begrundelse

Giver sig selv.

Ændringsforslag 5

Artikel 4

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Samarbejde	Samarbejde
1. Netværket skal samarbejde med berørte parter på arbejdsmarkedet, herunder andre leverandører af arbejdsformidling, ved at inddrage dem i relevante aktiviteter og møder i netværket og ved at udveksle oplysninger og data.	1. Netværket skal samarbejde med berørte parter på arbejdsmarkedet, herunder andre leverandører af arbejdsformidling, ved at inddrage dem i relevante aktiviteter og møder i netværket og ved at udveksle oplysninger og data. 2. <u>Netværket giver en repræsentant udpeget af Regionsudvalget observatørstatus.</u>

Begrundelse

I lighed med det forrige ændringsforslag er denne tilføjelse vigtig, idet den er et udtryk for, at de regionale og lokale myndigheder i mange medlemsstater enten har det fulde ansvar for de offentlige arbejdsformidlinger eller gennemfører aktiviteter som f.eks. efteruddannelse, vejledning, rådgivning, beskæftigelsestilskud, foregribelse af kvalifikationer osv., som er meget tæt forbundet med de offentlige arbejdsformidlingers arbejde (eller som i visse medlemsstater falder inden for de offentlige arbejdsformidlingers arbejdsområde).

Ændringsforslag 6

Artikel 7

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8 vedrørende en generel ramme for levering af benchmarking- og gensidige læringsinitiativer som defineret i artikel 3, stk. 1, der omfatter metodologien, de grundlæggende kvantitative og kvalitative indikatorer til at vurdere de offentlige arbejdsformidlingers resultater, læringsinstrumenterne i det integrerede program for gensidig læring og betingelserne for at deltage i disse initiativer.	Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8 vedrørende en generel ramme for levering af benchmarking- og gensidige læringsinitiativer som defineret i artikel 3, stk. 1, der omfatter metodologien, de grundlæggende kvantitative og kvalitative indikatorer til at vurdere de offentlige arbejdsformidlingers resultater <u>funktion</u> , læringsinstrumenterne i det integrerede program for gensidig læring og betingelserne for at deltage i disse initiativer.

Begrundelse

Terminologisk rettelser i overensstemmelse med punkt 21.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Formand for
Regionsudvalget

Regionsudvalgets udtalelse — Pakken om »intelligente grænser«

(2014/C 114/15)

I. GENERELLE ANBEFALINGER

REGIONSUDVALGET

Generelle bemærkninger

1. Regionsudvalget glæder sig over vedtagelsen for nylig af pakken om »Schengenforvaltning«, der består af den nye evalueringsmekanisme for anvendelsen af Schengenreglerne⁽¹⁾ og fælles regler for midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser under ekstraordinære omstændigheder⁽²⁾;
2. anerkender, at et effektivt fungerende Schengenområde kræver, at der er gensidig tillid, og at medlemsstaterne har kapacitet til at kontrollere de ydre grænser i overensstemmelse med de fælles regler;
3. finder det positivt, at der mellem medlemsstaterne og Kommissionen er indført et fælles ansvar for den nye evalueringsmekanisme for Schengen, så der ikke længere er tale om et rent mellemstatsligt system, hvilket kan bidrage til at kompensere for mangler og øge den gensidige tillid samt til at udvide systemet til at dække alle aspekter af Schengenreglerne, herunder fravær af kontrol ved de indre grænser, med henblik på at undgå ulovlig kontrol, som udhuler princippet om fri bevægelighed for personer;
4. understreger, at enhver form for genindførelse af kontrol ved de indre grænser skal være resultatet af en koordination på EU-niveau for at undgå ensidige beslutninger, som griber ind i den ubegrænsede bevægelsesfrihed for personer i et område uden indre grænser;
5. mener ikke, at forekomsten af migrationsstrømme ved de ydre grænser i sig selv udgør nogen trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed, som kunne retfærdiggøre en genindførelse af kontrol ved de indre grænser;
6. minder om, at ifølge princippet om europæisk solidaritet skal alle tekniske og finansielle støtteforanstaltninger på nationalt og europæisk plan samt assistance fra EU-organer som Frontex og EASO mobiliseres i situationer, hvor en medlemsstats ydre grænse er under pres;
7. ser gerne foranstaltninger, der kan sikre skrappe grænsekontrol og bedre håndhævelse af lovgivningen og bidrage til kampen mod terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser samt nedbringe den ulovlige migration;
8. mener derfor, at en midlertidig genindførelse af kontrol ved de indre grænser som svar på alvorlige og vedvarende mangler i kontrollen ved de ydre grænser bør foregå inden for rammerne af en objektiv evalueringsproces og kun tillades i undtagelsestilfælde som en sidste udvej;
9. opfordrer til fuld inddragelse af lokale og regionale myndigheder i evalueringen og kortlægningen af alvorlige og vedvarende mangler i kontrollen ved de ydre grænser for at sikre, at enhver genindførelse af kontrol ved de indre grænser er resultatet af en korrekt evaluering af situationen på stedet, som tager udgangspunkt i forskellige informationskilder og bidrag fra forskellige aktører;
10. anerkender det vigtige i kontrol ved EU's ydre grænser som garanti ikke kun for sikkerhed, men også for mobilitet inden for EU⁽³⁾;
11. glæder sig over vedtagelsen for nylig af et europæisk grænseovervågningssystem (Eurosur), som er en mekanisme til styrkelse af kontrollen ved de ydre grænser gennem udveksling af operationelle efterretninger og samarbejde mellem de nationale myndigheder, der varetager overvågning ved de ydre sø- og landegrænser, og med Frontex. Udvalget understreger, at forebyggelse af tab af menneskeliv til søs må være det primære mål med denne mekanisme, og at den derudover skal bruges til at opdage ulovlige indvandrere og styrke den indre sikkerhed gennem forebyggelse af grænseoverskridende kriminalitet som menneskehandel og narkotikasmugling;

⁽¹⁾ COM(2011) 559 final.

⁽²⁾ COM(2011) 560 final.

⁽³⁾ Jf. Regionsudvalgets udtalelse om Stockholmprogrammet, ordfører: Anna Terrón i Cusi, EUT C 79 af 27.3.2010, pkt. 52.

12. advarer imidlertid om det nødvendige i at undgå, at systemet truer beskyttelsen af menneskerettighederne, eller at det får forrang over retten til at søge asyl og retten til beskyttelse mod udvisning, som er knæsat i artikel 18 og artikel 19, stk. 2, i charteret om grundlæggende rettigheder⁽⁴⁾;

13. er bekymret over tendensen til generhvervelse af skønmæssige beføjelser inden for »europæiserede« områder som fri bevægelighed, herunder navnlig et nyligt forslag fra visse medlemsstater om indførelse af øgede muligheder for at indskrænke retten til fri bevægelighed, som er en vigtig del af unionsborgerskabet;

14. gentager, at den fri bevægelighed for personer i et område uden indre grænser er et af EU's grundlæggende principper og en af de mest håndgribelige og betydningsfulde fordele for borgerne, og at dette princip ikke må udhules;

15. mener, at pakken om »Intelligente grænser«, som består af følgende forslag til forordning: »Oprettelse af et ind- og udrejsesystem til registrering af ind- og udrejseoplysninger om tredjelandstatsborgere, der passerer Den Europæiske Unions medlemsstaters ydre grænser«⁽⁵⁾, »Indførelse af et program for registrerede rejsende«⁽⁶⁾, og »Ændring af Schengen-grænsekodeksen for at få de to nye systemer til at fungere«⁽⁷⁾, skal ansues i en global sammenhæng, i forbindelse med området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

II. POLITISKE ANBEFALINGER

Særlige bemærkninger om pakken om »Intelligente grænser«

16. Regionsudvalget anerkender det vigtige i ny teknologi for at kunne sikre en effektiv grænseforvaltning, håndtere den betydelige stigning i antallet af personer, der passerer de ydre grænser, og samtidig garantere en sikker grænsekontrol, hvilket allerede er tilfældet i adskillige medlemsstater;

17. konstaterer, at ind- og udrejsesystemet skal erstatte det nuværende system, der indebærer manuel stemping af pas ved ind- og udrejse, med elektronisk registrering af ind- og udrejsedato og -sted for tredjelandstatsborgere, der får indrejse med henblik på et kortvarigt ophold (op til tre måneder) i Schengenområdet, hvilket muliggør en automatisk udregning af de tilladte ophold;

18. bifalder det meget positive formål med programmet for registrerede rejsende, dvs. at gøre det lettere for hyppigt rejsende og sikkerhedstjekkede tredjelandstatsborgere, der er kontrolleret på forhånd, at passere Unionens ydre grænser, ved at gå over til automatiserede grænsekontrollsystemer, der letter indrejse i EU-området for rejsende i god tro.

Bemærkninger om indvirkningen af pakken om »Intelligente grænser« på de grundlæggende rettigheder

19. Regionsudvalget er betænkeligt ved etableringen af ind- og udrejsesystemet og dets mulige følger for de grundlæggende rettigheder, navnlig hvad angår beskyttelse af personoplysninger⁽⁸⁾;

20. anerkender, at indsamlingen af betydelige mængder personoplysninger, herunder biometriske, åbner mulighed for en særlig konflikt mellem disse systemer og de grundlæggende rettigheder, især retten til privatlivets fred og til beskyttelse af persondata, hvorfor det er nødvendigt med en streng begrænsning af målet med systemet og en særlig kontrol mht. nødvendighed og proportionalitet;

⁽⁴⁾ Se i den forbindelse også Regionsudvalgets udtalelse om »En samlet strategi for migration og mobilitet«, ordfører: Nichi Vendola.

⁽⁵⁾ COM(2013) 95 final.

⁽⁶⁾ COM(2013) 97 final.

⁽⁷⁾ COM(2013) 96 final.

⁽⁸⁾ Udtalelse fra Regionsudvalget om Stockholmprogrammet: Udfordringer og muligheder med henblik på et nyt flerårigt program på EU-området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, EUT C 79 af 27.3.2010, pkt. 56.

21. støtter forslaget om øget beskyttelse af personoplysninger og er enig i betænkelighederne ved den eksponentielle vækst i digitale oplysninger om borgerne, som er et resultat af udviklingen inden for informations- og kommunikationsteknologi⁽⁹⁾;

22. advarer om, at de foreslåede systemer giver anledning til alvorlig bekymring for så vidt angår princippet om ikkeforsøksbehandling og beskyttelse af personoplysninger i lyset af systemernes følger for de grundlæggende rettigheder, især for tredjelandsstatsborgere og asylansøgere, som søger indrejse i EU.

Bemærkninger om merværdien, nødvendigheden og proportionaliteten af pakken om »Intelligente grænser«

23. Regionsudvalget mener, at da begge systemer i pakken om »Intelligente grænser« indebærer omfattende dataindsamling, herunder biometrisk, må det på objektiv vis godtgøres, at de er nødvendige, legitime og proportionelle, og at det ikke er muligt at opnå de samme mål med billigere systemer, som i mindre grad krænker privatlivets fred;

24. noterer sig, at Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS) har kritiseret og sat spørgsmålstegn ved nødvendigheden og proportionaliteten af pakken om »Intelligente grænser«, da der ikke er noget pålideligt belæg for, at de nye systemer er nødvendige; EDPS peger navnlig på, at ind- og udrejsesystemet udgør en krænkelse af retten til privatlivets fred, og at det er nødvendigt at vurdere systemets lønsomhed både i finansiell henseende og hvad angår de grundlæggende rettigheder⁽¹⁰⁾;

25. konstaterer, at Europa-Parlamentet, Artikel 29-gruppen og størstedelen af civilsamfundets repræsentanter nærer tvivl om nødvendigheden og merværdien af ind- og udrejsesystemet⁽¹¹⁾;

26. anerkender, at spørgsmålet om nødvendigheden af og merværdien ved specielt at oprette et ind- og udrejsesystem er kontroversielt, da der ikke er noget uomtvisteligt bevis for, at systemerne effektivt kan sikre opnåelse af de opstillede mål om effektiv grænsekontrol, bekæmpelse af ulovlig indvandring og styrkelse af kampen mod alvorlige former for organiseret kriminalitet;

27. konstaterer, at hovedformålet med ind- og udrejsesystemet er at identificere tredjelandsstatsborgere, som lovligt rejser ind i Schengenområdet, med eller uden visum til kortvarigt ophold, og bliver i området ud over den tilladte periode. Med dette for øje udregnes den tilladte opholdsperiode elektronisk, og der sendes en advarsel til de nationale myndigheder om personer, der har overskredet denne periode. Dette vil bidrage til at pågribe og udsende ulovlige indvandrere;

28. ser ikke nogen klar merværdi ved ind- og udrejsesystemet mht. opnåelsen af dette mål, da forekomsten af et varsel om ulovligt ophold tager udgangspunkt i den forudsætning, at personer, der rejser ind i EU med eller uden et visum til kortvarigt ophold, har en ubetinget forpligtelse til at forlade EU's område inden for en frist på højst 3 måneder. Der tages dermed ikke hensyn til særlige forhold som f.eks. en asylansøgning eller lovliggørelse af opholdet i henhold til den nationale lovgivning;

29. konstaterer, at det er ekstra nødvendigt at undersøge vigtigheden og proportionaliteten af ind- og udrejsesystemet pga. følgende forhold: eftersom der ikke kan foretages tilbageholdelse på grund af ulovligt ophold, vil systemet kun kunne opdage ulovlige indvandrere, når de forlader Schengenområdet, hvilket gør ind- og udrejsesystemet til en særdeles kostbar mekanisme til indsamling af statistiske data om migration⁽¹²⁾;

30. bemærker, at ind- og udrejsesystemet ikke kan spore indvandrere, som lovliggør deres ophold i henhold til asyllovgivningen eller den nationale indvandringslovgivning. Disse personer risikerer at blive tilbageholdt ulovligt som følge af et varsel udsendt af ind- og udrejsesystemet baseret på en automatisk udregning af opholdsperioden, som ikke tager hensyn til disse særlige forhold;

⁽⁹⁾ Udtalelse fra Regionsudvalget om Stockholmprogrammet: Udfordringer og muligheder med henblik på et nyt flerårigt program på EU-området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, EUT C 79 af 27.3.2010, s. 37.

⁽¹⁰⁾ Udtalelse af 18. juli 2013 fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, offentliggjort på https://secure.edps.europa.eu/EDPSWEB/webdav/site/mySite/shared/Documents/Consultation/Opinions/2013/13-07-18_Smart_borders_EN.pdf. Jf. endvidere Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (2008), indledende bemærkninger til forslaget om pakken »Intelligente grænser«, 3. marts 2008, s. 4, offentliggjort på <http://www.edps.europa.eu>. Se også EDPS' udtalelse om Stockholmprogrammet, EUT C 276 af 17.11.2009, pkt. 71.

⁽¹¹⁾ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene »Konsekvensanalyse — Ledsagedokument til forslaget om oprettelse af et ind- og udrejsesystem« SWD(2013) 47 final, Bruxelles, 28.2.2013.

⁽¹²⁾ Bigo, Didier, Carrera, Sergio et al (2012), Evaluating current and forthcoming proposals on JHA data bases and a smart borders system at EU external borders, undersøgelse bestilt af Europa-Parlamentet, s. 37.

31. mener, at der i forbindelse med ind- og udrejsesystemet må sættes spørgsmålstejn ved hurtigheden af kontrollen, da den kræver indsamling af et stort antal alfanumeriske og biometriske data. Dette vil øge ventetiden for rejsende ved grænsekontrolstederne og hæmme mobiliteten på tværs af grænser, uden at programmet for registrerede rejsende effektivt kompenserer herfor. Der må også sættes spørgsmålstejn ved, om udgifterne til programmet står i et rimeligt forhold til det ringe antal personer, som Kommissionen mener vil få gavn af det årligt (5 millioner, dvs. 0,7 % af det samlede antal personer, som anslås at ville passere EU's ydre grænser hvert år — ca. 700 millioner)⁽¹³⁾. At der i nogle lande findes programmer for hyppigt rejsende, viser, at de kan gennemføres uden ind- og udrejsesystemet. En række medlemsstater har allerede udviklet automatiserede kontrolsystemer for EU-borgere med biometriske pas;

32. konstaterer, at spørgsmålet om systemernes proportionalitet og berettigelse også bør ses i lyset af de store omkostninger, som er forbundet med dem, og som anslås til ca. 1,1 mia. EUR. Dette skal dækkes af Fonden for Intern Sikkerhed med et beløb på 4,6 mia. EUR i perioden 2014-2020. Udvalget peger på, at dette beløb er betydeligt højere end det beløb, Kommissionen opererede med i 2008. Hertil kommer, at der ikke er nogen garanti for, at det vil slå til, som fremført af EDPS⁽¹⁴⁾;

33. gentager sine tvivl om, hvorvidt de enorme investeringer i grænsekontrol på længere sigt er den mest effektive strategi til omfattende bekæmpelse af ulovlig indvandring⁽¹⁵⁾;

34. anerkender, at en cost/benefit-analyse også bør tage højde for de store omkostninger og administrative byrder, som systemerne kan have for medlemsstaterne i forhold til det beskedne antal rejsende, som passerer de ydre grænser.

Regionernes og de lokale myndighedsorganers rolle i den gradvise indførelse af et integreret system for forvaltning af de ydre grænser

35. Regionsudvalget mener, at sammenhængen i en europæisk strategi for kontrol ved de ydre grænser kræver inddragelse af en række niveauer og indebærer en række udfordringer for de nationale grænsemyndigheder, der samarbejder med de forskellige regionale og lokale aktører;

36. beklager, at der ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til princippet om flerniveaustyring i den politiske debat i EU om Schengenområdet, i betragtning af at en ordentlig gennemførelse af nærhedsprincippet kræver en mere systematisk integration af den lokale og regionale dimension;

37. opfordrer til øget inddragelse af de lokale og regionale myndigheder og af Regionsudvalget for at sikre en bundstyret tilgang på disse områder, hvilket vil bidrage til at sikre, at der tages hensyn til de lokale og regionale myndigheders erfaringer i de forskellige faser af beslutningstagningen i EU, navnlig hvad angår genindførelse af kontrol ved de indre grænser, effektiviteten og merværdien af EU-finansiering og flerstyringselementet i pakken om »Intelligente grænser«;

38. opfordrer de ansvarlige for gennemførelsen af Schengengrænsekodeksen på lokalt plan til at fremme uddannelsesinitiativ og bevidstgørelseskampagner om EU-lovgivningen om grænseproblemer og borgerrettigheder med henblik på at involvere de lokale og regionale myndigheder og de vigtigste aktører i marken, styrke den gensidige tillid og undgå negative virkninger på området med fri bevægelighed og på de grundlæggende rettigheder;

39. peger på, at de lokale og regionale myndigheder kan spille en vigtig rolle mht. at fremme beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder på forskellige niveauer⁽¹⁶⁾, herunder ved EU's indre og ydre grænser;

40. konstaterer, at EU-finansieringen af forvaltningen af de ydre grænser lægger vægten på sikkerhed og forsømmer spørgsmålet om de grundlæggende rettigheder, og opfordrer derfor til, at de lokale og regionale myndigheder får større indflydelse på fastlæggelsen af EU's budgetmæssige prioriteter inden for grænseforvaltning og finansiering af migrations- og asylpolitikken for at sikre, at de finansielle ressourcer kanaliseres til de grænseinfrastrukturer og -tjenester, der har størst behov for støtte på dette område;

41. forslår derfor, at de nationale regeringer i højere grad forpligtes til at høre de lokale og regionale myndigheder om planlægningen af EU's finansiering på dette område;

⁽¹³⁾ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene »Konsekvensanalyse — Ledsagedokument til forslaget om oprettelse af et ind- og udrejsesystem« SWD(2013) 50 final, Bruxelles, 28.2.2013.

⁽¹⁴⁾ Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (2008), indledende bemærkninger til forslaget om pakken »Intelligente grænser«, 3. marts 2008, s. 4, offentliggjort på <http://www.edps.europa.eu>.

⁽¹⁵⁾ Udtalelse om EU's finansielle instrumenter for indre anliggender, ordfører Samuel Azzopardi, CdR 12/2012, pkt. 47.

⁽¹⁶⁾ Jf. Regionsudvalgets udtalelse om »Strategi for effektiv gennemførelse af chartret om grundlæggende rettigheder«, EUT C 9 af 11.1.2012.

42. gentager sin opfordring til øget konsolidering af de lokale og regionale myndigheders rolle på området migration og asyl »i overensstemmelse med deres kompetencer i national sammenhæng — ved hjælp af værktøjer, der giver dem EU-støtte, uden indgreb fra de centrale myndigheders side«⁽¹⁷⁾;

43. mener, at ind- og udrejsesystemet og programmet for registrerede rejsende indebærer en gradvis overdragelse af kontrolbeføjelser og beføjelser vedrørende indsamlede data fra de nationale myndigheder til EU-organer, hvilket har konsekvenser for overholdelsen af nærhedsprincippet;

44. opfordrer derfor til øget høring af de lokale og regionale myndigheder og Regionsudvalget om udformningen af disse systemer — i betragtning af deres indvirkning på de grænseoverskridende regioner og det forhold, at holdningen til grænseforvaltning på lokalt plan kan være forskellig fra de interesser, der gør sig gældende hos de centrale eller nationale myndigheder, som er mere optaget af at øge den nationale sikkerhed end af at lette den grænseoverskridende trafik, som til gengæld er et vigtigt aspekt for de grænseoverskridende regioner.

Anbefalinger vedrørende lovpakken om »Intelligente grænser«

45. Regionsudvalget opfordrer Europa-Parlamentet og Rådet til at foretage en grundig og udtømmende cost/benefit-analyse af ind- og udrejsesystemet og programmet for registrerede rejsende, hvilket er nødvendigt på baggrund af den økonomiske recession og budgetstramningen, samt gennemføre en undersøgelse af systemernes nødvendighed, proportionalitet og effektivitet, inden de går i gang med forhandlingerne på dette område;

46. anmoder Europa-Parlamentet og Rådet om, hvis de går videre med ind- og udrejsesystemet, at indføre garantier, der skal forhindre udsendelse af varsler, der kan føre til ulovlig tilbageholdelse af personer, der spores af systemet som havende ulovligt ophold, men som i virkeligheden har opnået opholdstilladelse i en medlemsstat og derfor har ret til at bevæge sig frit inden for det europæiske område uden indre grænser;

47. peger på, at det i en budgetstramningstid er nødvendigt at garantere, at et ethvert system, der udvikles, er interoperabelt med de eksisterende nationale systemer for at sikre, at de fungerer, og for at undgå, at allerede gennemførte nationale investeringer ikke går til spilde;

48. anbefaler, at der indføres stærke garantier mod forskelsbehandling samt tilstrækkelig sikring af retten til databeskyttelse, privatlivets fred og adgang til effektiv adgang til domstolsprøvelse for tredjelandsstatsborgere, navnlig for at forhindre uberettiget hjemsendelse som følge af et falsk varsel udsendt af ind- og udrejsesystemet;

49. foreslår, hvis disse systemer gennemføres, at der iværksættes uddannelsesforanstaltninger rettet mod den enkeltes rettigheder og bevidstgørelseskampagner henvendt til fagfolk på nationalt, regionalt og lokalt niveau, navnlig om risici og korrekt/ukorrekt anvendelse af systemerne for hermed at undgå, at de anvendes på en ulovlig eller diskriminatorisk måde.

II. FORSLAG TIL ÆNDRINGER

Ændringsforslag 1

COM(2013) 95 final

Artikel 8

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Hver kompetent myndighed med bemyndiget adgang til ind- og udrejsesystemet i henhold til denne forordning sikrer, at anvendelsen af ind- og udrejsesystemet er nødvendig, hensigtsmæssig og forholdsmæssig for udførelsen af de kompetente myndigheders opgaver.	Hver kompetent myndighed med bemyndiget adgang til ind og udrejsesystemet i henhold til denne forordning sikrer, at anvendelsen af ind og udrejsesystemet er nødvendig, hensigtsmæssig og forholdsmæssig for udførelsen af de kompetente myndigheders opgaver, <u>og overholder alle relevante EU- og nationale bestemmelser om beskyttelse af persondata.</u>

⁽¹⁷⁾ Regionsudvalgets udtalelse om »En samlet strategi for migration og mobilitet«, 96. plenarforsamling, 18.—19. juli 2012.

Begrundelse

Det er vigtigt at »de kompetente myndigheders« overholdelse af den relevante databeskyttelseslovgivning fastslås som et »generelt princip« i denne forordning.

Bruxelles, den 28. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

*Formand for
Regionsudvalget*

Regionsudvalgets udtalelse — Forordning om offentlig kontrol

(2014/C 114/16)

I. POLITISKE ANBEFALINGER**Generelle bemærkninger**

1. Regionsudvalget tager Kommissionens forslag om offentlig kontrol og andre officielle aktiviteter med henblik på anvendelsen af fødevarer- og foderstoflovgivningen og reglerne for dyresundhed og dyrevelfærd, plantesundhed, planteformeringsmateriale og plantebeskyttelsesmidler til efterretning i betragtning af forordningens hovedformål, dvs. at sikre et højt niveau for beskyttelse af menneskers sundhed og sikre et velfungerende indre marked;
2. ser positivt på, at Kommissionen har erkendt behovet for at styrke de instrumenter, som de kompetente myndigheder i medlemsstaterne har til rådighed med henblik på at kontrollere overholdelsen af EU-lovgivningen (kontrol, inspektion og test).

Henvisninger til den fælles landbrugspolitik

3. Regionsudvalget bekræfter, at kvaliteten af EU's landbrugsprodukter er en af de vigtigste afgørende faktorer for den fælles landbrugspolitik's merværdi og er et af dens vigtigste aktiver på det globale marked. Et effektivt tilsyn med overholdelsen af fødevarer- og foderstoflovgivningen og andre regler om dyresundhed og -velfærd, plantesundhed, planteformeringsmateriale og plantebeskyttelsesmidler tjener til at skabe et stabilt marked, der er baseret på offentlig tillid til disse produkter;
4. det vil kun være muligt at sikre konkurrenceevnen på såvel lokalt som globalt plan gennem konstante forbedringer af det europæiske landbrugsfødevaremarked. Udvalget bifalder derfor dette initiativ, der vil tjene til at sikre kvaliteten af landbrugsprodukterne ved hjælp af offentlig kontrol og andre officielle aktiviteter;
5. mener, at forordningen opfylder behovet for at sikre konkurrenceevnen i bred forstand for de virksomheder i fødevarerækeden, der er underlagt offentlig kontrol af de kompetente myndigheder.

Subsidiaritet, proportionalitet og bedre lovgivning

6. Regionsudvalget bemærker, at Kommissionen i forslaget til forordning tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter på stort set alle reguleringsområder (jf. artiklerne 15-24). Udvalget afviser navnlig bemyndigelsesgrundlaget for delegerede retsakter med særlige bestemmelser vedrørende gennemførelse af offentlig kontrol i artiklerne 15-25 samt 110, 132 og 133 i lovgivningsforslaget. Udvalget finder det tvingende nødvendigt at indarbejde alle bestemmelser med betydelige konsekvenser for overvågningsaktiviteterne og medlemsstaternes budgetter direkte i forordningen. Desuden bedes Kommissionen i forbindelse med vedtagelse af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 139 præcisere, hvordan den fremgangsmåde, der beskrives i betragtning 81, skal gennemføres. Ifølge denne betragtning skal Kommissionen gennemføre relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Udvalget mener, at inddragelsen af eksperter fra medlemsstaterne skal knæsettes i selve artikel 139;
7. bekræfter, at det er nyttigt og vigtigt at harmonisere lovgivningen om offentlig kontrol for at sikre et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau for fødevarer og foderstoffer og for at sikre fri bevægelighed for varer på det indre marked, for at beskytte det indre marked, den frie konkurrence samt forbrugerinteresser og -oplysning effektivt mod svindel og mod tilstrømningen af produkter, der ikke opfylder de europæiske krav, samt for at opretholde tilliden til varer, der eksporteres fra eller transporteres (transit) gennem EU-området;
8. konstaterer med tilfredshed, at forordningen udvides til at omfatte en række foranstaltninger vedrørende offentlig kontrol i fødevarerækeden, herunder beskyttelsesforanstaltninger mod planteskadegørere, regler for produktion med henblik på markedsføring af planteformeringsmateriale samt regler for animalske biprodukter;
9. bekræfter, at den bedste måde at yde effektiv beskyttelse af EU's landbrugsfødevarer på er at sikre, at alle produkter, der sælges i EU, uanset deres oprindelse, er underlagt den samme eller tilsvarende kontrol med hygiejne samt fødevarerikkerhed og -kvalitet. Udvalget mener, at forordningen i særlige tilfælde ikke begrænser medlemsstaternes ret til at tage skridt til at opnå et højere forbrugerbeskyttelsesniveau ved hjælp af offentlig kontrol;

10. bifalder forenklingen af reglerne med hensyn til: indførelse af grænsekontrolsteder, som er underlagt et fælles sæt regler, indførelse af et fælles sundhedsimportdokument (Common Health Entry Document — CHED), der erstatter det nuværende system, hvor der benyttes forskellige dokumenter i de enkelte sektorer, der er underlagt kontrol, standardisering af dokumenter og garanti for deres pålidelighed, og indførelse af et EU-tilsyn med den europæiske offentlige kontrol og digitaliseringen heraf;

11. bemærker, at de nuværende regler om offentlig kontrol af restkoncentrationer af veterinærlægemidler erstattes af regler, der i højere grad er baseret på risikovurderinger, uden at dette berører behovet for at opretholde passende betingelser for sundhedsbeskyttelse.

Strengere kontrol af produkter fra tredjelande

12. Regionsudvalget bifalder Kommissionens forslag, som blandt andet indeholder bestemmelser, der tager sigte på at gøre kontrollen af produkter fra tredjelande strengere med henblik på at løse de udfordringer, der opstår i fødevarekæden, og de dermed forbundne risici for EU-borgernes sikkerhed;

13. glæder sig over forenklingen af reglerne, som indebærer, at grænsekontrolsteder (for dyr og animalske biprodukter), udpegede indgangssteder (for vegetabiliske fødevarer og foderstoffer) og indgangssteder (for planter og planteprodukter) erstattes med grænsekontrolsteder, som er underlagt et fælles sæt af regler. Denne tilgang vil gøre det lettere at beskytte det europæiske marked mod en tilstrømning af landbrugsfødevarer mv., der ikke opfylder kravene;

14. bifalder etableringen af »administrative bistandsordninger«, som vil give de nationale tilsynsmyndigheder mulighed for at samarbejde om grænseoverskridende håndhævelse af reglerne på en ensartet og konsekvent måde. Udvalget henleder opmærksomheden på, at overtrædelser af EU-reglerne ikke kun vil blive retsforfulgt i den medlemsstat, hvor overtrædelser er blevet rapporteret, men også i den medlemsstat, hvor overtrædelser har fundet sted.

Lokale og regionale følger

15. Regionsudvalget bemærker, at den nye tilgang til kontrol baseret på risikovurdering gør det muligt hurtigt at iværksætte foranstaltninger og træffe beslutninger om de forskellige produktkategorier i overensstemmelse med det aktuelle vidensniveau;

16. påpeger, at forpligtelsen til at udarbejde en rapport om hver gennemførte offentlige kontrol og at forelægge denne for den berørte operatør, giver de ansvarlige myndigheder betydeligt ekstra arbejde. I lyset af de administrative byrder og den dermed ikke urealistiske mulighed for, at der gøres brug af retsbeskyttende foranstaltninger, må dette afvises. Hvis Kommissionens krav ikke trækkes tilbage, skal der udarbejdes en detaljeret konsekvensanalyse med henblik på kvantificering af de ekstra administrative og finansielle byrder. Af denne grund bør det desuden i artikel 34 i Kommissionens forslag præciseres, at den omtalte supplerende ekspertudtalelse omhandler den allerede etablerede metode med kontraprøve/anden prøveudtagning med efterfølgende undersøgelse fra operatørens side, og at der ikke skal indføres en ny procedure;

17. deler principielt Kommissionens synspunkt om, at der skal tages hensyn til små virksomheders interesser, når gebyrerne beregnes. Den generelle fritagelse af virksomheder med færre end 10 ansatte og en omsætning eller balance lig med eller mindre end 2 mio. EUR, som beskrives i forslaget, strider dog imod principperne i artikel 76 om at sikre tilstrækkelige personalemæssige og finansielle ressourcer. Det foreslås at indarbejde en bestemmelse i overensstemmelse med artikel 27, stk. 6, i forordning (EF) nr. 882/2004 i den nye omkostningsregulering for at give medlemsstaterne mulighed for selv at regulere undtagelsernes karakter og omfang;

18. ifølge artikel 80 får operatører, som konsekvent overholder reglerne, en fordel, hvis kontrolgebyrerne opkræves inden for rammerne af faste gebyrsatser i overensstemmelse med artikel 79, stk. 1, litra a). Det foreslås i stedet at indarbejde en bestemmelse i den nye omkostningsregulering i overensstemmelse med artikel 27, stk. 6, i forordning (EF) nr. 882/2004 i den nye omkostningsregulering for at give medlemsstaterne mulighed for selv at regulere undtagelsernes karakter og omfang, herunder for mikrovirksomheder;

19. henleder opmærksomheden på, at det er nødvendigt at sikre et effektivt (passende) beskyttelsesniveau for data og oplysninger i de systemer, der er oprettet for at gennemføre reglerne om overlappning og uautoriseret adgang, og samtidig tage hensyn til de kompetente myndigheders behov for og pligt til at underrette offentligheden om væsentlige begivenheder i fødevarekæden. Da ansvaret for kontrol af fødevarekæden i nogle lande deles mellem forskellige organer, er det nødvendigt i forbindelse med udviklingen af informationssystemer at samle de forskellige officielle kontrolforanstaltninger i et enkelt dokument samt at skabe og udvikle et integreret informationsforvaltningssystem for den officielle kontrol;

20. bifalder dels udvidelsen af anvendelsesområdet for de eksisterende disciplinære foranstaltninger dels indførelsen af minimumsperioder for overholdelse af foranstaltningerne, der indebærer anvendelse af incitamenter i form af fritagelser fra eller lempelser af de officielle gebyrer for de operatører, der lever op til og bliver ved med at overholde kravene i fødevarer- og foderstoflovgivningen og andre regler vedrørende fødevarekæden. Det bør dog overlades til medlemsstaterne at træffe beslutning om obligatoriske gebyrer for løbende kontrol;

21. påpeger, at de talrige bemyndigelser til vedtagelse af delegerede retsakter indsnævrer medlemsstaternes deltagelsesmuligheder og gør det umuligt for landene at forudse eventuelle personalemæssige og finansielle meromkostninger.

II. FORSLAG TIL ÆNDRINGER

Ændringsforslag 1

Artikel 1, punkt 1

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>1. Denne forordning fastsætter regler for:</p> <p>a) offentlig kontrol og andre officielle aktiviteter, som gennemføres af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne</p> <p>b) finansiering af offentlig kontrol</p> <p>c) administrativ bistand og samarbejde medlemsstaterne imellem med henblik på korrekt anvendelse af de regler, der er omhandlet i stk. 2</p> <p>d) Kommissionens kontrol i medlemsstaterne og i tredjelande</p> <p>e) vedtagelse af betingelser, som skal opfyldes af dyr og varer, der indføres til Unionen fra et tredjeland</p> <p>f) etablering af et IT-informationsstyringssystem til håndtering af oplysninger og data i forbindelse med offentlig kontrol.</p>	<p>1. Denne forordning fastsætter regler for:</p> <p>a) offentlig kontrol og andre officielle aktiviteter, som gennemføres af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne</p> <p>b) finansiering af offentlig kontrol</p> <p>c) administrativ bistand og samarbejde medlemsstaterne imellem med henblik på korrekt anvendelse af de regler, der er omhandlet i stk. 2</p> <p>d) Kommissionens kontrol i medlemsstaterne og i tredjelande</p> <p>e) vedtagelse af betingelser, som skal opfyldes af dyr og varer, der indføres til Unionen fra et tredjeland</p> <p>f) etablering af et IT-informationsstyringssystem til håndtering af oplysninger og data i forbindelse med offentlig kontrol, herunder databeskyttelsesmekanismer i overensstemmelse med den gældende lovgivning, navnlig direktiv 95/46/EF, og med forslag til forordning COM(2012)11 final og forslag til direktiv COM(2012)10 final.</p>

Begrundelse

Databeskyttelse er et af de emner, der bør rettes opmærksomhed mod, da systemet er etableret på EU-plan og en af dets hovedfunktioner er udveksling af data om offentlig kontrol.

Ændringsforslag 2

Artikel 13, stk. 2, litra d)

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
en vurdering af procedurer for god fremstillingspraksis, god hygiejnepraksis, godt landmandskab og HACCP-procedurerne (hazard analysis critical control points — procedurerne for risikoanalyse af kritiske kontrolpunkter)	en vurdering af procedurer for god fremstillingspraksis, god hygiejnepraksis, godt landmandskab og HACCP-procedurerne (hazard analysis critical control points — procedurerne for risikoanalyse af kritiske kontrolpunkter) og andre sammenlignelige ordninger, som skal anvendes i medfør af reglerne i artikel 1, stk. 2

Begrundelse

Det er afgørende at udvide viften af de regler (ordninger), som kan blive obligatoriske.

Ændringsforslag 3

Artikel 82

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
Refusion af gebyrer og fritagelse for mikrovirksomheder	Refusion af gebyrer og fritagelse for mikrovirksomheder
<p>1. De gebyrer, der er omhandlet i artikel 77, refunderes ikke, hverken direkte eller indirekte, medmindre de er opkrævet uretmæssigt.</p> <p>2. Virksomheder med færre end 10 ansatte, og hvis samlede årlige omsætning eller årlige balance ikke overstiger 2 mio. EUR, fritages for betaling af de gebyrer, der er omhandlet i artikel 77.</p> <p>3. De omkostninger, der er omhandlet i artikel 77, 78 og 79, omfatter ikke omkostninger til gennemførelse af offentlig kontrol på de virksomheder, der er omhandlet i stk. 2.</p>	<p>1. De gebyrer, der er omhandlet i artikel 77, refunderes ikke, hverken direkte eller indirekte, medmindre de er opkrævet uretmæssigt.</p> <p>2. Virksomheder med færre end 10 ansatte, og hvis samlede årlige omsætning eller årlige balance ikke overstiger 2 mio. EUR, kan fritages for betaling af de gebyrer, der er omhandlet i artikel 77.</p> <p>3. Medlemsstaterne kan vedtage separate bestemmelser for beregning af De omkostninger, der er omhandlet i artikel 77, 78 og 79, omfatter ikke omkostninger til gennemførelse af offentlig kontrol på de virksomheder, der er omhandlet i stk. 2, så længe disse er i overensstemmelse med principperne i EU's konkurrencepolitik som fastsat i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).</p>

Begrundelse

I betragtning af de betydelige regnskabsforskelle mellem virksomheder af forskellig størrelse i EU landene, bør medlemsstaterne have mulighed for at indføre separate bestemmelser på dette område. Det gælder især lande med fragmenterede økonomier (stort antal mikrovirksomheder).

Ændringsforslag 4

Artikel 131

Kommissionens forslag	Regionsudvalgets ændringsforslag
<p>IMSOC skal:</p> <p>a) muliggøre elektronisk håndtering og udveksling af oplysninger, data og dokumenter, der er nødvendige for gennemførelsen af offentlig kontrol, som er resultatet af gennemførelsen af offentlig kontrol eller registreringen af gennemførelsen eller resultatet af offentlig kontrol i alle de tilfælde, hvor de regler, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, og de delegerede retsakter, jf. artikel 15-24, foreskriver udveksling kompetente myndigheder imellem, mellem de kompetente myndigheder og Kommissionen og, hvis det er relevant, med andre myndigheder og operatører af sådanne oplysninger, data og dokumenter</p> <p>b) indføre en mekanisme til udveksling af data og oplysninger i henhold til bestemmelserne i afsnit IV</p> <p>c) indføre et redskab til at indsamle og forvalte de rapporter om offentlig kontrol, som medlemsstaterne sender til Kommissionen</p> <p>d) muliggøre udfyldelse, håndtering og fremsendelse, herunder i elektronisk form, af logbogen, jf. artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1/2005, af oplysninger opnået i kraft af det navigationssystem, der er omhandlet i artikel 6, stk. 9, i forordning (EF) nr. 1/2005, af officielle certifikater og af det fælles sundhedsimportdokument, jf. artikel 54 i nærværende forordning.</p>	<p>IMSOC skal:</p> <p>a) muliggøre elektronisk håndtering og udveksling af oplysninger, data og dokumenter, der er nødvendige for gennemførelsen af offentlig kontrol, som er resultatet af gennemførelsen af offentlig kontrol eller registreringen af gennemførelsen eller resultatet af offentlig kontrol i alle de tilfælde, hvor de regler, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, og de delegerede retsakter, jf. artikel 15-24, foreskriver udveksling kompetente myndigheder imellem, mellem de kompetente myndigheder og Kommissionen og, hvis det er relevant, med andre myndigheder og operatører af sådanne oplysninger, data og dokumenter</p> <p>b) indføre en mekanisme til udveksling af data og oplysninger i henhold til bestemmelserne i afsnit IV</p> <p>c) indføre et redskab til at indsamle og forvalte de rapporter om offentlig kontrol, som medlemsstaterne sender til Kommissionen</p> <p>d) muliggøre udfyldelse, håndtering og fremsendelse, herunder i elektronisk form, af logbogen, jf. artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1/2005, af oplysninger opnået i kraft af det navigationssystem, der er omhandlet i artikel 6, stk. 9, i forordning (EF) nr. 1/2005, af officielle certifikater og af det fælles sundhedsimportdokument, jf. artikel 54 i nærværende forordning.</p> <p>e) omfatte databeskyttelsesmekanismer i overensstemmelse med den gældende lovgivning, navnlig direktiv 95/46/EF, forslag til forordning COM(2012)11 final og forslag til direktiv COM(2012)10 final.</p>

Begrundelse

Databeskyttelse er et af de emner, der bør rettes opmærksomhed mod, da systemet er etableret på EU-plan og en af dets hovedfunktioner er udveksling af data om offentlig kontrol.

Bruxelles, den 29. november 2013.

Ramón Luis VALCÁRCEL SISÓ

*Formand for
Regionsudvalget*

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA